

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BU, PRENSLE PRENSESİN
EVLENİP SONSUZA DEK MUTLU YAŞADIKLARI
BİR PERİ MASALI DEĞİL.
PRENSESİN PRENSİ ÖLDÜRDÜĞÜ BİR MASAL.

ISIRGAN OTU VE KEMİK

T.KINGFISHER

HUGO ÖDÜLÜ
EN İYİ ROMAN
2023 KAZANANI



Çeviren: Şafak Tahmaz

ISIRGAN OTU

&

KEMİK

Bölüm 1



Ağaçlar kargalarla, ormanlar delilerle doluydu. Çukur kemiklerle dolu, elleri tellerle.

Parmakları tellerin kestiği yerden kanıyordu. İlk kesiklerin kanaması durmuş ama kenarları kızarmış ve yanmıştı, derisinin üzerinde geriye doğru uzanan korkunç çizgiler kalmıştı. Parmak uçları şişiyor, esnekliğini iyiden iyiye yitiriyordu.

Marra işlerin ters gittiğinin farkındaydı, ama enfeksiyonun onu öldürecek kadar uzun sürme ihtimali öyle düşüktü ki pek de endişe etmedi.

Bacaklardan uzun, ince bir kemik çıkarıp ucunu telle sardı. Aynı hayvandan olmasa da, yeterince benzer başka bir uzun kemiğin yanına oturtup kemikleri birbirine bağladıktan sonra yarattığı iskelete yapıştırdı.

Mezar çukuru doluydu ama çok derine inmesi de gerekmemişti. Açlığa mahkûmiyetinin seyrini, katmanlar arasında geriye giderek takip edebiliyordu. Geyikleri yemişlerdi, sığırları da. Sığırlar bitip geyikler de tükenince atları yemişlerdi, atlar da tükenince sıra köpeklere gelmişti.

Köpekler bittiğindeyse birbirlerini . . .

Onun istediği köpeklerdi. Belki kemiklerden bir insan yapabildi, ama yüreğinde, insanlara karşı sevgi namına hiçbir şey kalmamıştı artık.

Yine de köpekler . . . köpekler her zaman sadıktı.

“Onun güzel parmaklarından arp telleri yaptı,” diye usulca, detone, nefesini tuta tuta bir şarkı mırıldandı Marra. “Ve kemikleri onun altın saçlarıyla dizdi . . .”

Kargalar ağaçların arasından birbirlerine ağırbaşlı bir edayla sesleniyordu. Şarkıdaki arpçıyı ve onun ölü bir kadının kemiklerinden arp yaparken ne düşündüğünü merak etti. Muhtemelen dünyada onun ne yaptığını anlayabilecek tek kişi oydu.

Tabii ilk olarak onun var olduğuna inanmak gerekiyordu.

Ve eğer böyle bir şey varsa, insan cesetlerden arp yapılan bir yerde nasıl bir hayat sürerdi?

Aynı şekilde, insan kendini kemiklerden bir köpek yaparken buluyorsa şayet, nasıl bir hayat sürmüş olurdu?

Kemiklerin çoğu ilik bulmak için kırılmıştı. Birbirine uyan iki kemik bulabilirse onları tekrar bütünlüğüne kavuşturabilirdi, ama çoğu zaman kırıklar fazla sivri oluyordu. Marra tellerle kemikleri bu yüzden birbirine tutturmak zorunda kalıyor, kemiklerin yüzeyinde kanlı parmak izleri bırakıyordu.

Sorun değildi gerçi. Bu da büyüünün bir parçasıydı sonuçta.

Hem büyük kahraman Mordehay zehirli solucanı öldürdüğünde parmaklarının acımasından şikâyet etmiş miydi? Tabii ki hayır.

En azından birinin onu duyup da yazabileceği bir yerde değil.

“Arpın çaldığı tek şarkı,” diye mırıldandı, “O! Korkunç rüzgâr e yağmur . . .”

Kulağa ne kadar vahşi geldiğinin farkındaydı. Bir yanı bundan korkardı de. Diğer yanıysa, kemiklerle dolu bir çukurun kenarında diz çöktüğünü, dehşetle öyle dolup taşıdığını söylüyordu ki, ayakları devasa bir kabarcığın üzerinde süzülüyormuşçasına toprağa batıyordu. Biraz vahşilik hiç de yersiz değildi.

Kafatasları kolaydı. Güçlü çenesi ve duygulu göz çukurlarıyla güzel, geniş bir tane bulmuştu bile. Onlarcasını bulabilir, ama sadece birini kullanabilirdi.

Bu onu hiç beklemediği şekilde incitmişti. Bir tane bulmanın sevinci, kullanılmadan gidecek bunca şeyin üzüntüsüyle kolayca silinip giderdi.

Hayatımın sonuna kadar burada oturabilirim, ellerim tellerle dolu bir hâlde, kemikten köpekler inşa edebilirim. Sonra kargalar beni yer, ben de çukura düşerim ve hep birlikte kemik oluruz . . .

Boğazına bir hıçkırık takılınca durmak zorunda kaldı. Çantasını karıştırıp su tulumunu buldu ve suyundan bir yudum aldı.

Kemik köpeğin yarısı tamamlanmıştı. Kafatası ve güzel omurları, iki bacağı ve uzun, zarif kaburgaları vardı artık. İskeletin içinde en az bir düzine köpek olacaktı, ama önemli olan gerçekten de kafatasıydı.

Marra, telle incelikle sarılmış içi boş yörüngeleri okşadı. Herkes ruhun yaşadığı yerin kalp olduğunu söylerdi ama o artık buna inanmıyor; iskeleti kafatasından aşağı doğru inşa ediyordu. Kafatasına uygun görmediği için birkaç kemiği çoktan gözden çıkarmıştı. Ceylan köpeklerinin uzun, inanılmaz incelikteki ayak bilekleri kafatasını taşımaya yetmiyordu. Daha güçlü ve sağlam bir şeye ihtiyacı vardı, tazı ya da kara tazıya, ağırlığı olan bir şeye.

Kemik köpekle ilgili bir ip atlama tekerlemesi vardı, değil mi? Nerede duymuştu sahi?

Kesinlikle sarayda değil.

Prensesler ip atlamazdı. Çok daha sonra olmalıydı, manastırın yakınındaki köyde. Nasıldı? *Kemik köpek, taş köpek . . .*

Kargalar bir uyarıda bulundu.

Başını kaldırıp yukarı baktı. Sol tarafındaki ağaçlarda kargalar ötüyor; ağaçların arasından bir şey hızla ona doğru yaklaşıyordu.

Pelerininin kapüşonunu başına kadar çekti ve köpek iskeletini göğsüne bastırarak çukurun içine kayıverdi.

Pelerini baykuş bezi parçalarından ve ısırgan otu ipinden yapılmıştı. Büyü kusurluydu ama kendisine verilen süre içinde yapabildiğinin en iyisi buydu.

Dikenlerden yapılmış bir tığla, şafaktan gün batımına ve tekrar şafağa-evet, daha iyisini yapan birini görmek isterim. Toz-karısı bile iyi iş çıkardığını söyleyip kuru topraktaki su misali övgüler yağdırmıştı.

Lime lime pelerin, uzun boşlukları açıkta bırakıyordu ama bunun önemli olmadığını fark etti Barra. Bu onun dış hatlarını

bozuyor, böylece insanlar ona içeriden bakabiliyordu. Işık ve gölge şeritlerini bazen biraz garip bulsalar bile, nedenini anlayacak kadar uzun süre kalmıyorlardı zaten.

İnsanlar kendi görüşlerini reddetmeye fazla hevesliydim. Marra, belki de dünya çok tuhaf, diye düşündü ve görme yetisi denen şey öyle kusurluydu ki, her şeyin bir ışık oyunu olabileceğini kısa sürede anlayabiliyordu insan.

Adam ağaçların arasından çıktı. Marra onun mırıldandığını duydu, ama ne dediğini anlayamadı. Sadece sesi tok geldiği için onun bir erkek olduğunu biliyordu ki bu bile bir tahminden ibaretti.

Kabarmış topraklardaki insanların çoğu zararsızdı. Yanlış et yemiş ve bunun için cezalandırılmışlardı. Bazıları orada olmayan şeyler görüyordu. Bazıları yürüyemediği için arkadaşları onlara yardım ediyordu. Birkaç gece önce iki kişi onunla aynı ateşi paylaşmıştı, ama ikram etmelerine rağmen yemeklerini yemeye yanaşmamıştı Marra.

Açlıktan ölmek üzere olan insanları yemeye mecbur bırakıldıkları şeyler için cezalandıran zalim bir ruhtu bu, ama ruhlar hiçbir zaman naziklermiş gibi davranmamıştı zaten.

Yine de ateşin başındaki arkadaşları onu uyarmıştı. “Dikkatli ol,” demişti biri. “Çabuk ol, çabuk, sessiz ol. Dikkat etmen gereken birkaç kişi var. Daha önce de kötüydüler, şimdi daha da kötüler.”

“Kötü,” demişti ikincisi. Nefes alıp verirken güçlük çekiyor, her kelime arasında durmak zorunda kalıyordu. Duraklamalar arasında konuşmaya çalışmanın onu sinirlendirdiğini anlayabiliyordu Marra. “Doğru değil. Hepimiz . . . şimdi . . .” –başını hüznle sallamıştı– “ama onlar . . . kızgın.”

“Kızgın olmanın bir yararı yok,” demişti ilki. “Ama anlamıyorlar işte. Çok fazla yediler. Tadı hoşlarına gitmiş olmalı.” Ellerine bakarak bir kahkaha patlatmıştı. “Biz başka bir şey bulur bulmaz bıraktık, ama onlar yemeye devam ettiler.”

İkincisi başını sallamış, “Hayır,” diye çıkışmıştı. “Bundan çok daha fazlası. Her zaman . . . kızgınlar. Doğuştan.”

“Doğru, bazıları böyle doğar,” diye onaylamıştı Marra onu başıyla. O da çok iyi biliyordu bunu.

Bu insanlardan bazıları erkekti. İçlerinden bazıları prens. Evet, biliyorum. Bu farklı bir tür öfke. Daha karanlık ve daha kasıtlı bir şey.

Marra anladığı için rahatlamış görünüyordu adam. “Evet. Daha öfkeli . . . şimdi. Çok daha fazla.”

Üçü de ateşin etrafında sessizce oturuyordu. Marra ellerini alevlere doğru uzatıp yavaşça nefes vermişti.

“Çoğunlukla öldürülenler biz oluruz,” demişti ilki aniden. “Her zaman kaçamayız. İşler karışıyor . . .” Havada, gözlerinin üzerinde Marra’nın anlam veremediği bir hareket yapmış, ama arkadaşı bunu görünce başını sallamıştı. “Böyle olursa bizi yakalamaları kolay olur. Ama seni görürlerse, senin de peşine düşerler.”

Ateş çıtırdıyordu. Bu topraklar çok nemliydi ama Marra sıcağa minnettardı; yine de “Ateşi göreceklelerinden endişelenmiyor musun?” diye sormuştu.

Kadın başını sallamış, “Bundan nefret ediyorlar tabii,” demişti. “Bu bir ceza. Ne kadar çok yerlerse, o kadar korku duyuyorlar – eti pişirmiyorlar, görüyorsun . . .” Yüzünü ovuşturmuştu, belli ki canı sıkındı.

“Daha güvenli,” demişti adam. “Ama . . . her zaman yanamaz . . . her zaman olmaz, hayır.”

Birbirlerine yaslanmışlardı. Kadın başını adamın omzuna dayamış, adam da kolunu vücuduna doğru uzatarak ona sarılmıştı.

Birkaç gün önce Marra bu korkunç toprakları neden terk etmediklerini düşünüyordu. Ama artık değil. Dış dünyaya göre akli başında olmayabilirlerdi, ama aptal da değillerdi. Eğer burada dışarıda olduklarından daha güvende olduklarını düşünüyorlarsa, aksini söylemek ona düşmezdi.

Tanıştığım herkese başıma gelenleri açıklamak zorunda kalsaydım, yapmak zorunda olduğum şey için beni yargulamalarını isteseydim – hayır, başıboş birkaç yamyamın yaşadığı bir toprağın ödenecek küçük bir bedeli olduğunu düşünebilirim. En azından burada herkes ne olduğunu anlıyor ve birbirlerine karşı mümkün mertebe nazik davranıyor.

Bir kız olarak bunu anlaması mümkün değildi ama Marra artık o eski kız değildi. Otuz yaşındaydı ve o kızıdan geriye kalan tek şey kemikleriydi artık.

Bir an için onları kıskanmıştı, kendi hataları olmaksızın birilerine sahip oldukları için cezalandırılan bu insanları.

Kemik çukurunda otururken, göğsüne yaslanmış iskelet sepiyordu şimdi.

“Şşşt...” diye fısıldadı Marra kafatasının açıklığına. “Şşşş...”
Kemik köpek, taş köpek... siyah köpek, beyaz köpek...

Adam yaklaşırken ayak seslerini duydu. O da onu görmüş olabilir miydi?

Görmüşse, o da bunu bir ışık oyunu olarak görmezden gelmiş olmalıydı. Ayak sesleri çukurun kenarını sıyrarak geçti, nefes alıp verme sesleri çok geçmeden kesildi.

“Muhtemelen zararsızdı,” diye mırıldandı bir kez daha kafatasına. Öyle olmasa bile, zor bir hedef olması muhtemeldi.

Buradaki diğer nazik insanlar da son derece savunmasızdı. Kendi duyularınıza bile bel bağlamamayı öğrenmişseniz şayet, bir düşmandan kaçmak için uzunca bir süre beklemeniz gerekebilir.

Marra artık kendi algılarından eskisi kadar emin değildi, gerçi yalnızca zihninin sınırları, o da biraz, yıpranmış, öfkeli ruhlarca tam anlamıyla darmadağın edilmemişti.

Ayak sesleri kaybolalı dakikalar olup kargalar da sustuğunda tekrar doğrulup oturdu. Sis ormanın köşelerini kaplamıştı, çayırın üzerinde, alçak kıvrımlar şeklinde asılı duruyordu. Kargalar bağları kopmuş bir kalp gibi gıkıyor; başka hiçbir şey hareket etmiyordu.

Tekrar kemik köpeğin üzerine eğildi, parmakları tellerin üzerinde gezindi, karanlık çökmeden görevini bitirmeyi umuyordu.

Kemik köpek alacakaranlıkta canlanıverdi. Tam olarak tamamlanmış değildi, ama sona çok yakındı. Çenesi esneyerek açılıp da uzun bir uykudan uyanır gibi gerindiğinde Marra sol ön patisinin üzerine eğildi.

“Sessiz ol,” dedi ona. “Bitirmek üzereyim.”

Köpek doğrulup oturdu. Ağız açıldı ve ıslak bir dilin gölgesi yüzüne bir sismiş gibi dokundu.

Kafatasını kulaklarının olduğu yerden kaşıdı. Tırnaklarıyla soluk yüzeye nazikçe dokundu.

Kemik köpek kuyruğunu, leğen kemiğini ve omurgasının büyük bir kısmını keyifle salladı.

“Kıpırdamadan otur,” dedi ona, ön patisini kaldırarak. “Otur da bitireyim şu işi.”

Köpek uysal bir tavırla oturdu. İçi boş göz çukurları ona bakıyordu. Marra’nın kalbi acıyla kasıldı.

Kemik bir köpeğin sevgisi, diye geçirdi içinden, başını tekrar patinin üzerine eğerken. *Bugünlerde değer gördüğüm tek şey bu.*

Yine de çok az insan, yaşayan bir köpeğin sevgisine gerçek anlamda değerci. Bazı hediyeleri asla hak edemezsiniz.

Her bir küçük ayak kemiğini, tek bir tel kıvrımına sarıp diğerlerine bağlamak, sonra da sabit durmasını sağlamak için patinin tamamını birkaç kez sarmak zorunda kaldı. Normalde bir arada durmamaları gerekse bile, yine de duruyordu.

Pelerin de aynı şekilde bir araya getirilmişti. Isırgan otu ipleri ve yırtık pırtık kumaş, çoktan parçalara ayrılmıştı, ama yine de görüldüğünden çok daha sağlamdı.

Köpeğin pençeleri, onları örtecek et olmadan gülünç derecede büyük görünüyordu. Her birini bir muska gibi sardı Marra ve ince tellerden oluşan sepete bağladı.

“Kemik köpek, taş köpek,” diye fısıldadı. Kafasının içinde çocukları görebiliyordu, üç küçük kız, birbirlerine ilahiler okuyordu. *Kemik köpek, taş köpek ... siyah köpek, beyaz köpek ... canlı köpek, ölü köpek ... sarı köpek, koş!*

Koş deyince, ipin ortasındaki küçük kız dışarı fırladı ve sallanan ipin içinde ileri geri koşmaya başladı, çıkan tek ses ayakları ve ipin toza vuruşuydu. Sonunda takılıp düştüğünde, ipin ucundaki iki kız ipi bırakmış ve hep birlikte kıkırdamaya başlamışlardı.

Kemik köpek ağzını kızın ön koluna dayadı. Ne kulakları ne de kaşları vardı ama yine de ona nasıl baktığını hissedebiliyordu, köpeklerin çoğu zaman olduğu gibi trajik ve umut dolu.

“İşte,” dedi sonunda. Bıçağı, tel kesmekten körelmişti, son parçayı ayırmak için birkaç deneme yapması gerekti. Keskin ucu

eklemin hemen altına, herhangi bir şeye takılmayacak bir yere sıkıştırdı. “İşte oldu. Umarım bu kadarı yeter.”

Kemik köpek pençesini indirip onu test etti. Bir süre öylece durdu, sonra döndü ve sisin içine doğru koşmaya başladı.

Marra yumruğunu karnına doğru sıkı. *Olamaz! Kaçtı, onu bağlamalıyım. Kaçabileceğini tahmin etmeliydim—*

Pençelerinin takırtısı beyazlığın içinde kayboldu.

Ölmeden önce bir yerlerde başka bir efendisi vardı sanırım. Belki de onları bulmaya gitmiştir.

Elleri ağrıyor, kalbi sızlıyordu. Zavallı aptal köpek. İlk ölümü ona her efendinin değerli olmadığını öğretmeye yetmemişti demek.

Marra da bunu çok geç öğrenmişti.

Kemik çukuruna baktı. Parmakları zonkluyordu; ısırgan otundan pelerini parçalara ayırdığı zamanki gibi korkunç bir şekilde değil, daha ziyade kalp atışlarıyla eşzamanlı olarak. Kızarıklık ellerine doğru yayılıyordu. Uzun bir çizgi bileğine doğru kıvrılmaya başlamıştı bile.

Oturup da bir kez daha bir köpek yapma düşüncesine tahammül bile edemedi.

Başını ağrıyan ellerine gömdü. Toz-karısı'nın ona verdiği üç görev vardı. Baykuş bezi ve ısırgan otundan bir pelerin dikmek, lanetli kemiklerden bir köpek yapmak ve kilden bir kavanozda ay ışığını tutmak. Daha üçüncüsüne başlamaya fırsat bulamadan ikincisinde başarısız olmuştu.

Üç görev, sonra da Toz-karısı ona bir prensi öldürmesi için gerekli aletleri verecekti.

“Her zamanki gibi,” dedi ellerinin içine doğru. “Her zamanki gibi. Tabii ki imkânsız olanı başaracak, sonra da köpeklerin kaçabileceğini düşünmeyecektim.” Tek bildiği, kemik köpeğin bir kokunun izini süreceği ve sonunda yüz mil ötedeki kemik tavşanların, kemik tilkilerin ya da kemik geyiklerin peşine düşecegiydi.

Şişmiş ellerine bakarak güldü, sık sık olduğu gibi mutsuzluk, yitik bir mizaha dönüşerek etrafını sarmıştı. *Ne güzel. Öyle değil mi?*

Sırf onları geri getirip birbirine tutturdum diye kemiklerin sadık olmasını beklersem başıma bunlar gelir tabii. Bir köpek diriliş hakkında ne bilir ki?

“Ona bir kemik vermeliydim,” dedi ellerini indirerek; ağaçlardaki kargalar onun kahkahasını taklit etti.

Pekâlâ...

Eğer Toz-karısı onu yüzüstü bıraktıysa –ya da o Toz-karısı’nı yüzüstü bıraktıysa– o zaman kendi yolunu çizmeliydi. Vaftiz töreninde ona tek bir hediye veren ama yolunu hiç de kolaylaştırmayan bir vaftiz annesi olmuştu. Belki de ona bir borcu vardı.

Döndü ve adım adım ilerleyerek kabarmış toprakların dışına doğru yürümeye başladı.

Bölüm 2



Marra asık suratlı bir çocuk olarak büyümüşü, her zaman tam da yanlış yerde duran, yetişkinlerin ona yoldan çekilmesini söylediği türden bir çocuk. Tam olarak yavaş sayılmazdı aslında, ama yaşından daha genç görünüyor ve çok az şey uzun süre ilgisini çekiyordu.

İki kız kardeşi vardı ve o en küçükleriydi. En büyük kız kardeşi Damia'yı çok severdi. Damia ondan altı yaş büyüktü ve bu ona bir ömür gibi geliyordu. Marra'nın babasının ilk karısından olan Damia uzun boylu, dik duruşlu ve solgun benizliydi.

Ortanca kız kardeş Kania, Marra'dan sadece iki yaş büyüktü. Ortak bir anneleri vardı ama Kania'nın yüreğinde iyi niyet namına hiçbir şey yoktu.

On iki yaşındaki Kania, on yaşındaki Marra'ya dişlerini sıkarak, "Senden nefret ediyorum," derdi. "Senden nefret ediyorum, umarım ölürsün."

Marra, kız kardeşinin kendisinden nefret ettiği gerçeğini sineğinde hissedebiliyordu. Kalbine tam temas etmiyordu gerçi, ama ciğerlerini dolduruyor gibiydi ve derin nefes almaya çalıştığında, ablasının sözlerine takılıyor, bu da onu nefessiz bırakıyordu.

Bu konuda kimseyle konuşmadı. Bunun hiçbir anlamı yoktu. Babası kaba değildi, ama fiziksel olarak yanında olsa bile, çoğunlukla onunla değil gibiydi. En iyi ihtimalle beceriksizce sırtını sıvazlar, onu çok küçükmiş gibi bir şeyler alması için mutfağa yollardı. Kraliçe annesi ise, "Saçmalama, kız kardeşin seni sevi-

yor,” derdi dalgın bir sesle, bir yandan da casuslarından gelen son haberlere kulak kabartır krallığın yıkılmasını önleyecek siyasi kararlar alırdı.

Prens Vorling, Damia’yla nişanlandığında ev halkı büyük bir sevinç yaşadı. Marra’nın ailesi, iki rakip krallığın kıyılarındaki tek limana ev sahipliği yapıyor olmak gibi bir talihsizlik yaşayan, küçük bir şehir devletini yönetiyordu.

Her iki krallık da o limanı istiyordu ve her ikisi de eğer isterse şehrin üzerinden geçip bir çırpıda onları ele geçirebilirdi. Ama Marra’nın annesi her iki krallığı da uzun süredir bıçak sırtı bir dengede tutuyordu.

Ama Kuzey Krallığı’ndan Prens Vorling, Damia’yla evlenecek ve böylece aralarındaki ittifak güçlenecekti. Güney Krallığı limanı ele geçirmeye çalışırsa bile, Kuzey Krallığı onu savunacaktı. Damia’nın ilk oğlu, bir gün Kuzey tahtına oturacak, ikincisi de (eğer bir oğlu daha olursa) liman şehrini yönetecekti.

İkinci oğlunu Liman Krallığı gibi küçük bir şey için harcamak belki biraz tuhaftı, ama Kuzey’in kraliyet ailesinin yüzyıllar boyu çok fazla yakın kuzenle evlenerek zayıfladığı söyleniyordu. Güçlü bir büyü tarafından korunuyorlardı ama büyü, kanı düzeltemiyordu, krallar bu yüzden sınırları dışındaki kişilerle evlenmeye çalışıyordu. Kuzey Krallığı, Liman Krallığı’nı ve onun gemi limanını evlilik yoluyla kendilerine bağlayarak hem kanlarını hem de kasalarını tek bir hamlede güvence altına almış olacaktı.

“Sonunda,” dedi Marra’nın babası. “Sonunda güvende olacağız.” Annesi başıyla onayladı. Artık Güney Krallığı onlara saldırıya cesaret edemeyecek, Kuzey Krallığı’nın da saldırmasına gerek kalmayacaktı.

Ağlayan sadece Marra’ydı. “Ama gitmeni istemiyorum!” diye hıçkırarak Damia’nın beline sarıldı. “Çok uzağa gidiyorsun!”

Damia güldü. “Her şey yoluna girecek,” dedi. “Ziyarete geleceğim. Ya da sen beni ziyarete gelirsin.”

“Ama *burada* olmayacaksın işte!”

“Kes şunu,” diye çıkıştı annesi inceden, kızını üvey kızından uzaklaştırarak. “Bencil olma, Marra.”

“Marra sadece bir prensi olmadığı için acı çekiyor,” diye alay etti Kania.

Bu adaletsizlik Marra’nın daha da ağlamasına neden oldu. On iki yaşındaydı ve sinir krizi geçirmek için biraz fazla büyük olduğunu düşünüyordu, ama yine de bir krizin eşiğinde olduğunu hissetmekten alıkoyamadı kendini.

Dadısını onu götürmek için çağırdılar ve bu Marra’nın, Damia’nın gelin olarak damadının krallığına giderken yaşanacak şatafatı ve seremoniyi göremeyeceği anlamına geliyordu.

Ama beş ay sonra Damia’nın cenazesinin eve getirilişini izledi.

Altı siyah atın çektiği, siyah bir araba vardı, yanlarında da yas kıyafetlerine bürünmüş biniciler. Arabanın önünde ve arkasında perdeleri çekilmiş üç siyah araba duruyordu. Onların atları da siyahtı. Siyah dizginleri, siyah eyerleri ve siyah kuşakları vardı.

İzlerken Marra’ya bu, bir keder müsrifliği gibi geldi. Birileri damadın ne kadar gamlı olmayı kaldırabileceğini tüm dünyanın bilmesini istiyordu sanki.

“Ne büyük kayıp,” diyordu fısıltılar. “Prensin kalbi kırılmış. Çocuğunu taşıdığını söylüyorlar.”

Marra başını iki yana salladı. Bu mümkün değildi. Dünya, Damia’nın ölmesine izin verecek kadar kötü bir düzene sahip olamazdı.

Ağlamadı, çünkü Damia’nın öldüğüne bir an bile inanmadı.

Diğer herkesin buna inanmasıysa çok tuhaf görünüyordu. Bir ileri bir geri koşturup bazen gözyaşı döküyor, çoğu zaman da cenaze töreninin ayrıntılarını planlıyorlardı.

Marra o gece kiliseye gizlice girdi. Eğer orada yatan cesedin Damia olmadığını kanıtlayabilirse, cenaze törenlerinin olanca saçmalığı da bir kenara bırakılabilirdi belki.

Kefene sarılmış figür keskin bir kafur kokusu yayıyordu etrafa. Kefenin üzerindeyse bir ölüm maskesi vardı. Bu Damia’ydı, yüzü gayet sakindi.

Marra bir süre figüre baktı ve Damia’nın ölüm haberini aldıklarından bu yana birkaç gün geçtiğini düşündü. Hava serindi, ama soğuk da sayılmazdı. Yine de kafur, çürüme kokusunu tam olarak bastıramamıştı.

Ölüm maskesini bir kenara itse ve kefeni yırtmaya kalksa çürüyen bir ceset görecekti. Neye benzeyeceğini kim bilebilirdi?

Küçük bir çocuk gibi düşünüyordum, diye içinden öfkeyle geçirdi. Damia olup olmadığını anlayabileceğimi sanıyordum. Altındaki herhangi biri olabilirdi.

O bile.

Sessizce uzaklaştı ve kefeni bozulmadan öylece bıraktı.

Cenaze töreni gösterişli olmasına gösterişliydi, aceleye getirilmişti. Prensın gönderdiği atlılar Marra'nın anne ve babasından daha iyi giyinmişlerdi. Marra pejmürde oldukları için anne ve babasına, bunu gözlerine soktuğu için de prene içerledi.

Cesedi toprağa indirdiler. Damia olabilirdi. Herhangi biri de olabilirdi. Marra'nın babası ağladı ama Marra'nın annesi sadece önüne bakmakla yetindi, bastonunu kavradığı parmak eklemleriyse bembeyazdı.

Günler birbirini izledi, haftalar birbirini kovaladı. Marra ölen kadının Damia olduğuna iyiden iyiye inanmaya başladı, çünkü herkes buna inanıyor gibiydi, ama artık yas tutmak için çok geçti, zaten böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi ki?

Bir keresinde Kania'ya bir şeyler söylemeye çalıştı.

"Tabii ki öldü," dedi kız kardeşi kestirip atarcasına. "Aylardır ölü zaten."

"Öyle mi?" diye sordu Marra. "Yani tabii. Ama o ve... ölüm! Gerçekten mi? Bu sana mantıklı geliyor mu?"

Kania ona baktı. "Saçmalama," dedi. "Mantıklı olması gerekmiyor. İnsanlar sadece ölür, hepsi bu."

"Sanırım," dedi Marra. Yatağın kenarına oturdu. "Yani . . . herkes öyle olduğunu söylüyor en azından."

"Bu konuda yalan söylemezler," dedi Kania. "Prensle evlenmek güvende olacağımız anlamına geliyordu. Damia öldüyse, prens başka biriyle evlenir ve biz yine tehlikede oluruz."

Marra tek kelime etmedi. Bunu da düşünmemiştı keza.

Bir yetişkin gibi düşünmeye başlamalıyım. Kania bunu benden daha iyi yapıyor.

Aralarındaki iki yıllık yaş farkı, birdenbire Marra'nın bildiği, ama hiç düşünmediği şeylerle dolu, uçsuz bucaksız bir zaman dilimi gibi geldi.

Kania iç çekti. Uzanıp bir kolunu Marra'ya doladı. "Ben de özlüyorum onu," dedi.

Marra kız kardeşinin kendisinden nefret ettiğini bilmesine rağmen kucaklamayı kabullendi. Nefret de aşk gibi karmakarışık bir şeydi.

Kabarmış toprağın kenarında duruyordu. Marra neredeyse bir dakika boyunca ona bakıp düşündü.

Kenarın bu kadar net olması garipti. Bir bulutun oluşturduğu gölgeye benziyordu. Şurası karanlık, burası aydınlıktı. Bir taraftan esen rüzgârın diğer tarafa ulaşması birkaç dakika alıyordu.

Kargaların karşılıklı ötüşlerini duyabiliyordu. Dışarıdaki kargalar, normal kargalar gibi ötüyordu – Gak! Gak! Gak!

Başının üzerindikiler ise Gah-ha-vak! Gah-ha-vak diye!

Dışarıdaki köylülerin içeridekilerden nefret etmesi gibi, dışarıdaki kargaların da bu bereketli toprakların kargalarından nefret edip etmediğini merak etti Marra. Onu içeri girmemesi konusunda uyarılmışlardı.

"Seni görür görmez öldürecekler," dedi bir adam çitlere yaslanarak. İkinci bir adam –arkadaşı ya da kardeşi, Marra emin değildi– tam zamanında salladı başını. "Sürünüyor," dedi ikinci adam. "Her yıl biraz daha büyüyor."

Bu kez ilk adam başını salladı. "Eskiden bu tarafta olan ağaçlar şimdi o tarafta." Yere tükürdü. "Yamyamlarla dolu. Oraya gider-sen seni yiyip kemiklerini yalarlar."

"İçeri girmek için bir neden yok," dedi ikincisi. "Becerikliler için değil."

Ona şüpheyle baktılar. İlki yine ayaklarının yanına tükürdü.

Marra içerideki insanların çok daha misafirperver olduğunu fark etmişti. Ateşlerini paylaşmışlar ve ona ellerinden geldiğince en iyi yolu tarif etmeye çalışmışlardı.

Yanlış şeyler için endişeleniyorum.

Her zamanki gibi.

Kabarmış topraklara ulaşması bir buçuk gün sürmüştü.

Toz-karısı'nın evine. Marra'nın aklının bir ucunda bunun daha uzun sürmesi gerektiği düşüncesi yatıyordu. Kabarmış toprakları daha önce hiç duymamıştı ve öylece orada, tam kapının eşiğinde duruyor olamazdı.

Belki de büyüdü. Büyü ya da daha beter bir şeyden. Böyle bir diyarın var olması. Tanrılar onu yok etmişti. Şayet bir yön seçip bu düşünceyi aklınızda tutarak yürürseniz, hangi yöne giderseniz gidin oraya varırdınız.

Marra'nın hoşuna gitmemişti. Bu, kabarmış toprakların kendi krallığına dokunabileceği, açıktan ölen insanları cezalandıran tanrıların bir gün uzanıp kendi krallığını yok edebileceği anlamına geliyordu. Bu çok yakın, çok gerçekti ve çok fazla açlık demekti.

Marra baykuş bezinden pelerinini omuzlarına dolayıp kabarmış topraklardan dışarı çıktı.

Yürürken lanet onu çekiştiriyor, teninde sivrisinek ısırıkları gibi bir kaşıntı yaratıyordu. Orada hiçbir şey olmadığını bildiği hâlde içgüdüsel olarak kollarını sıvazladı.

Zemin ayağının altında garip bir şekilde sertleşmişti, sanki halıdan sonra bir taşa basmış gibiydi. Parlak ışıktaki gözlerini kırpıştırarak etrafına bakındı.

Biri, "Dur!" diye bağırmadan önce ellerini göğsüne bastırarak neredeyse on adım atmıştı.

Damia'nın cenazesinin üzerinden henüz bir mevsim geçmişti ki, prensin Kania'yla evlenmeye istekli olduğu haberi geldi.

"Henüz değil," dedi Marra'nın annesi. "Bir ya da iki yıla kadar olmaz. Bu pek uygun düşmez. Ama sonrasında, ittifakı devam ettirmek için olabilir."

Kania başını salladı. Teni Damia'nunkinden daha koyuydu ve en az on beş santim daha kısaydı ama Marra o anda birbirlerine çok benzediklerini düşündü; kararlı, güçlü ama biraz da korkak.

“Hayır . . .” dedi Marra ama bunu sessizce söylemişti ve kimse duymadı.

Damia öldü diye Kania’nın da öleceğini düşünmek saçmaydı. Damia’nın ölümü bir kazaydı, hepsi bu. Bir trajediydi. Kimsenin suçu değildi.

Marra bütün bunları biliyordu. Ama bunlar sinesine yerleşmiş olan, içini kemiren korkuyu savuşturmaya yetmiyordu. Dehşetin de bir büyüme gibi diğer insanlar tarafından görülebilmesi gerektiğini düşünüyor ve kimsenin bu konuda yorum yapmaması ona bir hayli tuhaf geliyordu.

Bir gün Kania’ya, “Dikkatli ol,” dedi. “Lütfen. Yapma . . .”

Durdu. Sözünü nasıl bitireceğini bilmiyordu. Evlenme mi demeliydi? Merdivenlerden inme mi?

Kania ona sert bir bakış attı. “Ne demek dikkatli ol?”

Marra perişan bir hâlde başını salladı. “Bilmiyorum,” dedi. “Sanki bir şeyler ters gidecekmiş gibi hissediyorum.”

“Hiçbir şey ters gitmeyecek,” dedi Kania. “Damia’ya olanlar bir kazaydı. Benim başıma gelmeyecek!”

Son kelimedede sesi sertçe yükseldi ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Yine her şeyi berbat ettim. Daha fazlasını öğrenene kadar bir şey söyleyemem artık.

Bir yıl geçti ve Kania, Damia’dan daha az şatafatlı bir törenle kuzeye gelin gitti. Marra tırnaklarını avuçlarına geçirerek kız kardeşinin gidişini izledi. Kania çok gençti ama kimse bu konuda ağzını açıp da tek bir kelime etmiyordu.

Damia ölmeden önce Marra sesini çıkarmış, çeşitli açıklamalar ve cevaplar talep etmişti. Şimdi ise başını öne eğmişti, hiçbir şey söyleyemiyordu.

Diğerleri biliyor. Bilmeleri gerek. Bu konuda sessiz kalmalarının bir sebebi olmalı. Neden kimse bu konuda konuşmuyor ki?

“Ağlama,” dedi dadısı, kale duvarında durmuş prensin atlarının Kania’yı götürüşünü izlerken.

“Onun için mutlu olmaya çalış. Bir gün senin de bir prensin olacak.”

Marra başını salladı. “Prens istediğimi sanmıyorum,” dedi.

“Tabii ki istiyorsun,” diye çıkıştı dadısı.

Dadı, prenseslerin giydirilip beslenmelerini, yürümeyi, konuşmayı ve kibarca gülümsemeyi öğrenmelerini sağlamak için işe alınmıştı, akıllarından geçenleri çözmek için değil. Marra bunu biliyordu ve çok şey istediğinin farkındaydı, bu yüzden başka bir şey söylemedi ve atların kız kardeşini daha da uzağa götürüşünü izlemekle yetindi.

Marra sekiz ay sonra manastıra gitti. On beş yaşındaydı. Bir prensle evlenip erkek çocuk doğurma ihtimali varken manastıra gitmesi hiç de mantıklı değildi ama Prens Vorling aksini kabul etmiyordu. Kania’nın henüz bir çocuğu olmamıştı. Eğer Marra evlenir ve Kania’dan önce bir erkek çocuk doğurursa, bu çocuk küçük Liman Krallığı’nın tahtına meydan okuyabilirdi.

Prens Vorling istediğini almıştı. Kuzey Krallığı’nın hançeri hâlâ küçük krallığın boğazındaydı ve şimdi elinde rehine olarak Kania vardı.

Kraliçe bunu Marra’ya da açıklamış, ama rehine kelimesini kullanmamıştı. Menfaat ve diplomasi gibi kelimeler seçmişti bunun yerine, ama Marra rehinenin arka planda bir yerlerde gizlendiğini iyi biliyordu. Kania prensin rehinesiydi. Marra’nın gelecekteki çocukları, eğer varsa, Kania’nın doğurganlığına rehindi.

“Manastırı seveceksin,” dedi kraliçe. “En azından burayı sevdiğinden daha çok.” O ve Marra birbirlerine çok benziyordu, yuvarlak ve geniş yüzleriyle kalenin dışındaki tarlalarda çalışan köylülerden ayırt edilmeleri güçtü. Kraliçenin zihni, demir bir kılıç kadar ince ve keskindi, günlerini, krallıklarının parçalanmadan varlığını sürdürmesini sağlayan ittifaklar ve ticari anlaşmalar ağını incelikte örerek geçiriyordu. Görünüşe göre Marra’nın tüccarlar ve prensler oyunundan çekilip güvenli bir şekilde bir köşede yaşamasına karar vermişti. Marra bir yandan annesine bu kadar basiretli olduğu için kızıyor, bir yandan da bu oyundan kurtulduğu için minnettarlık duyuyor ve bunu da yüreğinde biriken karmaşık şeyler deposuna ekliyordu.

Ve manastırı sevmişti. Sıgırcıların Leydisi'nin evi, sessiz ve sıkıcıydı ve insanların ondan beklediği şeyler açıktı, diplomatik sözcüklerin ardına gizlenmiş değildi. Tam olarak bir rahibe adayı sayılmazdı belki ama onlarla bahçede çalışıyor, sargı bezi ve kefen örüyordu. Örgü örmeyi, kumaşı ve lifleri severdi. Ellerini çalıştırabilir, istediği her şeyi düşünebilir ve kimse ne olduğunu öğrenmek istemezdi. Eğer aptalca bir şey söylese, bu sadece onu ilgilendirirdi, tüm kraliyet ailesini değil. Odasının kapısını kapattığında, kapı hep kapalı kalırdı. Kraliyet sarayındaysa kapılar sürekli açılır, hizmetçiler, hasta bakıcılar, nedimeler gelip giderdi. Prensesler birer kamu malıydı.

Bir rahibenin bir prenesten daha fazla güce sahip olduğunu, bir kapıyı kapatabileceğini daha önce hiç fark etmemişti.

Başrahibe dışında kimse onun prenses olduğunu bilmiyordu ama herkes onun bir şekilde asil bir rütbeye sahip olduğunun farkındaydı, bu yüzden ondan keçilerin ve eşeğin yaşadığı ahır kütremesini beklemiyorlardı. Marra geldikten birkaç ay sonra bunu fark ettiğinde, içinde öfke gibi bir şey alevlendi. Yaptığı işten gurur duyuyordu. Bu ona, Marra'ya ait bir şeydi, krallığın prensesine değil, işini de iyi yapıyordu. Dikişleri küçük, ince ve tamdı, dokuması düzgün ve dikkatli. Hâlâ prensesin gölgesi altında yaşıyor olması içindeki inatçılığı uyandırmıştı. Ahıra gidip bir yaba aldı ve acemice çalışmaya koyuldu.

Bu işte çok kötüydü ama bırakacak değildi ve ertesi gün sırtı ağrımasına ve avuç içlerinde kabarcıklar oluşmasına rağmen yine de devam etti. Attan ilk düştüğü andan daha kötü değildi ya. O zaman kazmaya devam edebilirdi.

Keçiler onu kuşkuyla izliyordu ama bunun bir anlamı yoktu, ne de olsa keçiler herkesi kuşkuyla izlerdi. Gelgelelim küreme tekniğini beğenmediklerinden şüpheleniyordu Marra.

"Kimse senden bunu yapmanı beklemiyor," dedi acemilerin leydisi, ahırın kapısında durarak. Kadının gölgesi, ahırın orta koridoruna dikili bir taş gibi düşmüştü.

"Beklemeliler ama," diye itiraz etti Marra, kabarcıkları iyice sızlarken yabanın sapını daha da sıkı kavrayarak. Çatalın ucunu bir gübre yığınının altına sokup temkinli bir şekilde kaldırdı.

Hanım iç çekti. Neredeyse dalgın bir şekilde, “Bazen hiç çalışmamış acemiler geliyor,” dedi. “Bazıları ağır işlerden korkuyor. Tabii çalışmayı kendilerine uygun bulmayanlar da oluyor. Ve yine bazıları da işin içinde debelenip duruyor, işi kendilerine eziyet gibi görüyorlar.”

Marra gübreyi bekleyen el arabasına attı ve doğruldu. Sırtı bunu gerçekten yapmak isteyip istemediğini soruyor gibiydi. “Peki ya sence ben hangisiyim?”

Leydi omuz silkti. “Eninde sonunda herkes aynı yere varır. İş yapıyorsunuz çünkü yapılması gerekiyor ve bir süreliğine de olsa bu işi yapmış olmak tatmin edici.” Kadın yabayı aldı ve iki ya da üç ustaca vuruşla bir miktar temizledi.

“Bu şekilde tut. Çatala çok yakın tutarsan kaldıraç gücünü kaybedersin.”

Marra yabayı geri alıp temkinli bir şekilde denedi. Bu şekilde gerçekten daha kolaydı ve daha hafif görünüyordu. Keçiler, Marra’nın bu işi doğru yaptığını görünce keyifleri kaçmış gibi oradan uzaklaştılar.

“Seni nöbet listesine ekleyeceğim,” dedi acemilerin leydisi, cübbesindeki kiri silkeleyerek. “Bu ahır bitirdiğinde, bugünlük işin bitmiş olacak. Ve şu kabarcıklar hakkında Eczacı Rahibe’yle konuş.”

“Teşekkür ederim,” dedi Marra, neredeyse duyulmayacak bir sesle ve başını eğdi. Sadece zihninde de olsa bir sınavdan geçmiş gibi hissediyordu ama öğrendiği bir şey varsa bile ne olduğunu henüz bilmiyordu.

Bölüm 3



Marra kabarmış toprağın kenarında durdu ve sesin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. Burası çok aydınlıktı. Kabarcıklı toprakların loşluğuna alışmıştı. Gözleri sanki tozlu bir yola ve çitlere değil de karlı bir tarlaya bakıyormuş gibi ağrıyordu.

“Seni gördüm,” dedi ses. Marra gözlerini ışığa karşı kısarak baktı ve konuşanı gördü. Bir adam. Çölün kenarında herkesin giydiği gri-kahverengi giysiler içinde, son derece sıradan görünüyordu. Ona bağılıyor olması dışında göze çarpan hiçbir özelliği yoktu.

“Merhaba?” diye mırıldandı. Sesi tepesindeki kargalar kadar keskindi.

“Seni oradan çıkarken gördüm,” diye hırladı adam. “Sen onlardan birisin. Kötü olanlardan.”

Marra başını iki yana salladı. Bu çok saçmaydı. Lanetli ruhlarla ekmek kırmıştı ve tabii ki onu durdurmaya çalışacak olan sözüm ona akli başında bir adamdı. Bu çok saçmaydı. Bu...

Her zamanki gibi. Prens de akli başında, erkekler böyle şeyleri yargılar. Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

“Ben oralı değilim,” dedi, içerideki insanları savunma dürtüsüyle mücadele ederek. “Ben kayboldum. Liman Krallığı’ndanım.”

“Liman Krallığı buraya yakın bir yerde değil.”

Marra her şeye rağmen içinde bir rahatlama hissetti. Güzel Kabarmış topraklar kendi krallığına ulaşmamıştı demek, en azından henüz.

Rahatlaması kısa sürdü. Adam bir kürek taşıyordu. Marra ona dikkatle baktı. Kürekler cesetleri gömmek ve bedenleri ilk etapta ölü kılmak için birebirdi.

“Uzun süre seyahat ettim,” dedi Marra. “Buraya gelmek için. Yani tam olarak buraya değil. Toz-karısı’na.” Toz-karısı’nın adının yardımı dokunup dokunmayacağını merak etti. Herkes Toz-karısı’na saygı duyuyor muydu ki?

Adam yere tükürdü. “Ölüleri diriltmeye mi çalışıyorsun?” diye sordu. “Oradaki kötü ölüleri?” Bir adım öne çıktı.

“Hayır, ben . . .” Marra omzunun üzerinden bir bakış atarak geri çekildi. Sisin güvenliğine kadar gidebilecek miydi?

Bu tamamen saçmalık. Kahraman Mordecai’nin durup yerlilere zehirli solucan hakkında açıklama yapması mı gerekiyordu? Onu bataklığa kadar kovalamaya çalışmışlar mıydı? Marra’nın görevinde başarısız olması yeterince kötüydü, ama şimdi bir de bu mu çıkmıştı?

Adam bir adım daha atıp küreğini kaldırdı. “Bir an evvel geri dönüyorsun,” dedi. “Ya geri dönersin ya da seni öldürürüm. Ait olduğun yerde kal.”

“Ama—”

Marra açıklamaya çalıştı. Gerçekten denedi bunu. Kelimeler bir yaradan akan kan gibi döküldü ağzından; Toz-karısı, kemik köpek, üç imkânsız görev ve Liman Krallığı’ndan gelen faytonlarla yolculuk hakkında karmakarışık bir açıklama ve yaklaşık otuz saniye sonra adamın onu hiç dinlemediğini fark etti. Adam onun ötesine, sisin içine bakıyordu.

Marra döndü ve kabarmış toprağın bulanık kenarında hareket eden gölgeler gördü.

“Aman Tanrım,” dedi adam küreğini tutarak fısıldarken. “Bir şey geliyor.”

Marra donakaldı, gölge ve kürek arasında sıkışıp kalmıştı, hareket etmeye cesaret edemiyordu. Toprağa vuran ayak seslerini duyabiliyordu, bir tıkırtı, derken...

Sisin içinden hızla çıktı, eklemli bir hayaletti bu, ön ayakları üzerinde zıplıyordu. Hızla yükselip var olmayan diliyle Marra’nın yüzüne bir darbe indirdi, sonra tekrar çömeldi.

“Köpek,” dedi Marra. Gözyaşları yanaklarından dökülmeye başladı. “Köpek. Geri döndün demek.”

Kemik köpek boş yuvalarından ona baktı, ağzı etsiz bir sırtışıla kocaman açılmıştı.

“Canavar!” diye bağırdı çiftçi, geriye doğru debelenerek. “Canavar!”
Canavar mı? Nerede?

Marra kabarmış topraklardan korkunç bir şey çıkıp çıkmadığını merak ederek arkasına baktı. İskelet köpek patilerinin üzerinde zıplayarak sessizce havladı ve Marra omurların ve tellerin çingiraklı kemik tıkırtılarını duydu.

Köpeği belkemiğinden yakaladı ve onu tutmak için uygun bir yol bulmaya çalıştı. Tüyleri olmayan bir hayvanı kavramak pek de mümkün değildi. “Sus!” diye yalvardı ona. “Sakinleş! Sessiz ol!”

Kabarmış toprağın kenarı sakindi. Bir karga gakladı ve ne orada ne de burada bir boşlukta yankılandı. Adam çoktan gitmiş ve küreğini geride bırakmıştı.

Canavar mı? Sonra aşağı baktı ve saldırganın köpeğin iskeletinden bahsettiğini anladı.

Ah, evet. Doğru ya. Sanırım . . . evet.

Kaşlarını çattı. İyi bir köpekti. Mükemmel kemikleri vardı ve çok fazla tel kullanıp ayak parmaklarını ve kuyruk kemiklerinden birini biraz karıştırmış olsa bile, iyi bir insanın çığlık atıp kaçmadan önce durup işçiliğe hayran kalabileceğini düşünüyordu.

“Zevkler ve renkler tartışılmaz derler,” diye mırıldandı. Hâlâ biraz ağlıyordu ama gözyaşları en az iskelet köpeğin dili gibi varla yok arasındaydı. “Pekâlâ. Hadi Toz-karısı’na dönelim ve ona var olduğunuzu gösterelim.”

Rahibe adayı olduğu ve asla rahibe olarak emir almayacağı için Marra’nın günde üç kez ayine katılması gerekmiyordu. Yine de bazen katıldığı olurdu. Sığircıkların Leydisi için yapılan ayinler kısaydı. Tanrıça –ya da azize, kimse tam olarak emin değildi– karmaşık teolojiyle ilgilenmiyordu. Kimse onun ne istediğini bilmiyordu, sadece insanlara karşı genellikle iyi niyetli olduğunu biliyordu. Başrahibe

her zamankinden biraz daha fazla şarap içtikten sonra, “Biz gizemli bir topluluğuz,” dedi, “gizemlerle uğraşamayacak kadar çok işi olan insanlar için. Bu yüzden olabildiğince iyi geçinmeye çalışıyoruz. Arada sırada birinin bir görüşü oluyor ama çok fazla bir şey istiyor gibi görünmüyor, biz de bu iyiliğe karşılık vermeye çalışıyoruz.”

Sığırcıkların Leydisi heykeli, yüzünün üzerinden dudaklarına doğru kıvrımlar hâlinde inen, kukuletalı bir kadındı. Küçük, alaycı bir gülümsemesi ve kollarına tünemiş dört kuşu vardı. Sunak örtüleri daha küçük azizlerin tasvirleriyle işlenmişti. Tanrıça hiçbir şey istemiyor gibi görüldüğünden, rahibeler kendilerine tapanları olmayan azizlere dualar sundu. “Bazıları muhtemelen hayatta değil,” dedi başrahibe mumları yakarken, “ama ölümler için de birkaç dua fena olmaz.”

Manastır bir başka manastırla aynı duvarı paylaşıyordu ve Marra yanında bir refakatçi olduğu takdirde onların kütüphanesine gidebiliyordu. Okumakla arası hiçbir zaman iyi olmamıştı ama sadece dinle değil, her şeyle ilgili kitaplar vardı orada, hatta dokuma ve örgü üzerine kitaplar bile bulmuştu. Yeni desenler öğrenmek için en uzun kelimeleri çözmeye değerdi. Parçaları bir araya getirdi, bunlar bazen işe yaradı, bazen de yaramadı, ama bir sonraki şeyin, bir sonrakinin ve bir sonrakinin işe yarayıp yaramayacağını görme merakı onu hep ilerlemeye teşvik etti.

Daha önce hiç böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Prensesler arasında entelektüel merakı beslemek için bir gelenek yoktu. Buna ne ad vereceğini bile tam olarak bilmiyordu. Göğsünde parlayan bir ışık gibi hissediyordu bunu ve biraz ilerisini görebiliyordu, bu da onun ilerlemesini sağlamak için yeterliydi. Ona ne bilmek istediğini ya da bu bilginin var olup olmadığını söyleyecek kimse yoktu. Heyecanını paylaşacak kimsesi yoktu ama bunu umursamıyordu çünkü başka birinin bunu umursayabileceği aklının ucundan bile geçmemişti.

Asil olduğu ve rahibe sayılmadığı için Marra’nın yoluna devam etmesine izin verildi. Sezonda bir kez başrahibe kraliyet sarayına mektup yazıp bir prensesi barındırmak için ödeme talep ettiğinde, sorumluluğundaki kızın örgüye ve nakışa çok düşkün olduğundan bahsetti, böylece parayla birlikte ince yün ve boyalı iplik de manastırın yolunu tuttu.

Kraliçe olan annesi ayda bir kez dikkatli ve içeriği net mektuplar gönderiyordu. İçlerinde bir casusun ilginç bulabileceği hiçbir şey yoktu. Kral üşütmüştü. Avludaki elma ağaçları çiçek açmıştı. Kraliçe onu özlemişti. (Marra bu kısma inanıp inanmadığını bilmiyordu.) Ve her ay aynı satır: “Kız kardeşin iyi olduğunu söylüyor.”

On sekiz yaşındayken Marra, manastırda Cellarer Kardeş’in yanında çırak olarak çalışan genç yardımcıya delicesine âşık oldu. Adanın güzel gözleri ve becerikli elleri vardı, Marra kendini tamamen kaybetmişti. Dört ya da beş kez çılgınca, beceriksizce birlikte oldular, ama Marra onun, diğer yardımcıları, kralın kızlarından biriyle yatışını söyleyerek böbürlendiğini duydu. Onunla alay etmeleri ve ona inanmamaları önemli değildi. Odasına gitti, tam bir ıstırap yumağı hâline geldi ve kırık kalbi yüzünden ölmeye karar verdi. Ozanlar onun aşka nasıl sırt çevirdiği, erkeklerin ikiyeüzlülüğü yüzünden nasıl canından olduğuna dair hüznü şarkılar yazacaklardı.

Manastıra dadanan bir hayalet olmak isteyip istemediğine de bir türlü karar veremiyordu. Diğer genç kadınlara bir uyarı olarak koridorlarda gezinen, aya bakıp sessizce ağlayan gözleri hüznü, güzel bir hayalet olmak epey tatmin edici olurdu aslında. Öte yandan, hâlâ kısa boylu, yuvarlak yüzlü ve sağlam yapıydı ve kısa boylu, sağlam yapıları kadınlarla ilgili çok az hayalet hikâyesi vardı. Marra on sekiz yıllık hayatının hiçbir döneminde solgun, zayıf ve düşkün olmayı başaramamıştı ve ölmeden önce de bunu başarabileceğini sanmıyordu. Belki de sadece onun hakkında şarkılar yapılması daha iyi olurdu.

Manastırın tüm sakinlerini çeşitli hastalıklar için tedavi eden, yakınlarında yaşayan çiftçi eşleri için ilaçlar, merhemler ve tedaviler hazırlayan Rahibe Eczacı geldi yanına. Birkaç dakika boyunca Marra’yı dikkatle inceledi. “Bir erkek yüzünden, değil mi?” dedi sonunda.

Marra homurdandı. Yaklaşık bir saat önce, ozanların hüznü şarkıları yazmak için kendisinin var olduğunu nasıl öğreneceklerini bilmediği gelmişti aklına ve zihni biraz da bu sorunla meşguldü. Onlara mektup yazdın mı?

Eczacı Rahibe iki küçük ölçek içecek doldurdu ve birini Marra’ya uzattı. “Benimle iç,” dedi, “sana sevdiğim ilk çocuğu anlatayım.”

Üç ölçek daha içki ve iki kederli öykü daha gerekti, ama Marra nihayet gevşedi ve Eczacı Rahibe’ye her şeyi anlattı. Rahibe her

ihtimale karşı ona adet olması için bir çay verdi ve soluğu başrahibenin yanında aldı, genç adam bir hafta sonra başka bir manastıra gönderilecekti. Marra kendini ham ve boş hissediyor; “kimliği meçhul soylu kız” tabirinin, keşişlerin zihninde bir anda “kralın piç kızı”na dönüştüğü gerçeği üzerine kara kara düşünüyordu.

Neyse ne. Bu bir prenses olmaktan daha güvenliydi sonuçta. Hiyerarşinin dışındaydı, bu yüzden ona konumunu anlamlı kılacak bir hikâye verilmişti. Marra annesi adına utanıyordu, çünkü artık herkes kralın sadakatsiz olduğunu düşünüyordu; sonra birden aklına kralın gerçekten sadakatsiz olabileceği ve dışarıda bir yerlerde üvey kız kardeşleri olduğu gerçeği geldi, bu çok büyük ve sarsıcı bir düşünceydi, bu yüzden onu hemen zihninin derinliklerine gömdü.

Neyse ki kalbi iyileşmişti, kalplerin neredeyse her zaman yaptığı gibi. Kısa bir süre düşüncelere daldı ama sonra düşüncelere dalmayı da bıraktı. Ateşli kızıl saçları ve duygulu gözleri olan ziyaretçi bir bilgine karşı güçlü ve tamamen karşılıksız bir aşk besledi ve bu aşk onu tatlı acılara sürükledi. Hayaletler ya da ozanlar yeri-ne, bu kez manastırda yaşlanıp genç rahibe adaylarına, hayatının büyük kayıp aşkını anlatmayı hayal etmeye başladı.

Zaman geçtikçe o büyük tutku bile güzel bir anıya dönüştü ve kraliçeden her ay kız kardeşi Kania’nın iyi olduğunu bildiren mektuplar geldi.

Yirmi yaşına gelip de beyaz badanalı duvarları, iplik ve iplik sepetleri olan küçük odada beş yıl geçirdikten sonra Kuzey Krallığı’na çağrıldı. Kız kardeşi Kania sonunda bir çocuk doğurmak üzereydi.

Yeniden kraliçenin arabasıyla seyahat etmek tuhaftı doğrusu. Marra manastıra hapsolmuş değildi, yakındaki köye sık sık seyahat ediyordu ama ya yürüyor ya da kız kardeşlerinden biriyle eşek arabasına biniyordu. Hızlı gri atların çektiği, kadife koltuklu, yayları sağlam bir arabada olmak unutulmaya yüz tutmuş bir lükstü bu yüzden.

Pencereden dışarı baktı ve her şeyin ne kadar tuhaf görüldüğünü ne kadar tuhaf olduğunu düşündü.

“Çok iyi görünüyorsun,” dedi kraliçe.

“Teşekkür ederim,” dedi Marra. Annesine alıcı gözüyle şöyle bir baktı. Yirmi küsur yıl sonraki aynaya bakmak gibiydi bu. Kraliçenin saçları hâlâ siyahtı, gerçi kınanın da bunda payı vardı; giysileriye bir zırh gibi özenle kat kattı, düşman gözlerin hiçbir kusur bulamayacağı bir şekil yaratıyordu.

“Çoğunlukla korseler,” dedi kraliçe keyifle, Marra’nın bakışlarını takip ederken. “Benim yaşlarımdaysan bu işin bir püf noktası var. İki çocuk doğurduğuna göre iyi bir fiziğe sahip olmalısın, ama insanların yapaylıktan şüpheleneceği kadar da genç durmamalısın, ha keza insanların başkalarını baştan çıkarmaya çalıştığını düşüneceği kadar olgun da olmaman gerek.”

“O kadar önemli mi bu?” diye sordu Marra, kendi sade cübbesine bakarak. İncecik bir kumaştan yapılmıştı, kollarının etrafında işlemeler vardı ve kimse onu manastır dışında bir yerden gelmiş sanmazdı.

“Bir kraliçe için mi? Elbette.”

Marra iç çekti. Bu çok saçma görünüyordu. Başrahibe bir fiçidan halliceydi, Eczacı Rahibe’nin ise daracık omuzları ve geniş kalçaları vardı ve her ikisi de Marra gibi kat kat cüppeler giyiyordu, başrahibenin de kıyafetleri vardı ve Eczacı Rahibe otların arasında kaybolmasınlar diye kollarını arkadan bağlardı.

“Senin için bir şeyler ayarlayabiliriz,” dedi kraliçe. “Eğer bir hafta boyunca cüppe yerine elbise giymek istersen hani.” Sesi Marra’nın kararını etkilemek istemiyormuş gibi bilhassa nötrdü.

Marra kraliçenin giysilerine baktı ve on beş yaşındayken bile sabahları hazırlanmasının ne kadar uzun sürdüğünü hatırladı. O zamanlar heyecan verici görünüyordu. Şimdiyse üzerinde çok fazla vakit harcanmış gibi; üstelik kendisine çevrilen gözler, ailesinin şatosunda genç bir prenses olduğu zamanlardan çok daha az hoşgörülü olacaktı.

Bildiğim her şeyi unuttum. Benimle ilgilenecek, saçımı yapacak ve yüzümü pudralayacak hizmetçiler ve leydiler olurdu, ama onlar beni bir oyuncak bebek gibi giydiren saatlerce oturmam gerekirdi, günün kalanındaysa yaptıklarını mahvetme korkusuyla yemek yemeye veya içmeye korkardım.

“Rahibe olarak görünmeyi tercih ederim,” dedi.

Annesi başıyla onayladı. “O zaman daha fazla cüppen olsun,” dedi. “Kolayca yapılır. Ama sana bir prenses gibi değil, bir rahibe gibi davranılacak, biliyorsun.”

“Sanırım,” dedi Marra, gübre küremekten oluşan nasırları gizlemek için ellerini kavuşturarak, “ben de bunu tercih ederim.”

Kuzey Krallığı’nın başkenti, soğuk ve düz bir ovanın üzerindeki bir tepeye kurulmuştu. Çok az ağaç vardı. Arka plandaki dağlar, kılıç gibi yükseliyordu ama şehir, dağlara karşı durmak için yapılmış gibi çok daha yükseklerdeydi.

İlk şehir duvarlarla çevriliydi, ama duvarlar aşılnca, ikinci bir set inşa edilmişti, sonra bir üçüncüsü, bu, beş set yüksek beyaz duvar ve aralarındaki tepeden saraya uzanan ana yol olana dek devam etmişti.

Beyaz taşlar, kahverengi toprağa karşı parlıyordu ama bu, kar üzerindeki ay ışığı gibi soğuk bir parıltıydı. Marra bu muazzam beyaz şehirde kendini çok küçük ve önemsiz hissediyor, ama bu etkinin bilinçli olduğunu, şehrin ziyaretçilere kendilerini önemsiz hissettirmek için tasarlandığını düşünüyordu.

Belki de istilaya karşı daha güvenli hâle getiriyordur, diye geçirdi içinden. Zaten pek de dost canlısı bir yer değil gibiydi.

Araba, testere gibi kenarları olan kapıların altından geçti. Marra soğuk içeri sızıyormuş gibi kucağındaki yorganına daha da sıkı sarıldı. Derken sıra, sarmal bir yılan balığının gövdesine tırmanıyormuşçasına daireler çizen sokaklardan geçerek saraya çıkan uzun ve dolambaçlı yola geldi. Manastırın yakınındaki nehirde yılan balıkları vardı ve bazen insanlar onları rahibelere hediye ederdi. Marra pek çok yılan balığı yemişti. Eğer denerse bunun boğazına takılacağından şüpheleniyordu.

Sarayda onları karşılamak için neredeyse hiç kimse yoktu. Marra büyük bir şatafat ve kraliyet gösterisi olabileceğini düşünmüş, buna göğüs germeye hazırlanmıştı. Böyle bir şey olmayınca, dengesinin bozulduğunu hissetti. “Pek de insan yok,” diye mırıldandı.

“Bize haddimizi bildiriyorlar,” dedi kraliçe sakince.

“Buraya Kania’nın ailesi olarak geldik, kraliyet elçileri olarak değil, bu yüzden bize yoksul akrabalar olduğumuz hatırlatılıyor.”

“Ne yapacağız peki?”

“Görmezden geleceğiz tabii.” Ve sanki yoksul bir akraba değil de bu krallığın kraliçesiymiş gibi arabadan inmeye başladı.

Marra’ya Eczacı Rahibe’yi anımsatan bir kadının yanında iki uşak duruyordu. “Doğum sancısı başladı,” dedi ebe açık açık. “Majesteleri. Doğuma daha saatler var, ama epey de zaman geçti, ilk sefer hep böyle zor olur.”

“Beni ona götürün.”

Saray bir renk cümbüşüydü, iç içe geçmiş koridorlar ve duvar halılarıyla doluydu. Marra ebeyi takip ederek annesinin peşinden sürüklendi. Bir odaya geçip dinlenmeyi ya da en azından bir şeyler yemeyi umuyordu ama görünüşe göre buna vakit yoktu.

Orada olacak mıyım? Onu gerçekten görecek miyim?

Belki de görecekti.

Ebe bir kapıyı açtı, işte oradaydı, büyük bir salon büyüklüğünde, ucunda şömine olan bir yatak odası.

Karşılama törenlerinin kusuru ne olursa olsun, Kuzey Krallığı, prensesleri için ebe tutmaktan kaçınmamıştı. Odanın içinde bir ordu kamp kurmuş gibiydi, odanın ortasında, savaş alanını andıran bir yatakta, Kania’nın yüzünün loş, kahverengi yuvarlaklığı duruyordu.

“Işıl ışıl görünüyorsun,” dedi kraliçe kızının ellerini tutarak. Marra kraliçenin omzunun arkasına gizlenmiş, ne diyeceğini bilemez bir hâldeydi.

Kania ışıl ışıl görünmüyordu. Bitkin ve solgundu, gözleri, yüzünde karanlık birer kuyu gibiydi. “Anne,” dedi kraliçenin ellerini tutarak. “Anne.” Gözlerini yumdu ve yutkundu. Boğazında tıkırtı gibi bir ses duyuldu.

“Yakında geçecek,” diye onu teskin etti kraliçe. “Canın acıyor olabilir, ama yakında bitecek.”

“Ne kadar acıdığı umurumda değil,” dedi Kania kısık sesle. “Bu çocuğun benden çıkmasını istiyorum. Hemen şimdi.”

“Her kadın zamanı geldiğinde böyle olur,” dedi kraliçe. Eğildi ve Kania’yı alnından öptü. “Çok yakında. Söz veriyorum.” Ayağa

kalktı. “Sana içecek bir şeyler getireyim,” dedi ve nedimelerden çay istemek için döndü.

Marra endişeyle annesinin ardından baktı, sonra tekrar Kania’ya döndü. Daha önce hiçbir kadının doğum yaptığını görmemişti, ne bekleyeceğini bilmiyordu ama Kania’nın kendisinden nefret ettiği bilgisi kalbinin derinliklerinde saklıydı. Kız kardeşi onu burada görmek ister miydi acaba?

“Marra?” diye fısıldadı Kania.

“Buradayım,” dedi kız kardeşinin elini tutarak.

“Buradayım.”

“Buradasın,” diye tekrarladı Kania. Marra’nın omzunun ötesine baktı.

“Annem nereye gitti?”

“Sana içecek bir şeyler almaya,” dedi Marra. “Birazdan döner.”

“Fazla vaktimiz yok o zaman,” dedi Kania usulca. Dudakları neredeyse kızın kulağına değecek kadar Marra’yı kendine doğru çekti.

“Kania . . . ?”

“Dinle,” diye tısladı Kania. “Dinle! Eğer ölürsem, seni prensle evlendirmesine sakın ha izin verme. Kaçıp git. Kendini mahvet. Ne gerekiyorsa yap. Seni de bizimle bu cehenneme sürüklemesine izin verme.”

Marra gözlerini kırptırdı. Kania omzunu tuttu, daha çok şey söyleyebilirdi ama bir kasılma onu sarsınca çığlık atmaya başladı, şişmiş vücudu yatakta sarsıldı.

Bu da neydi? Neyin nesiydi? Marra panik içinde etrafına baktı, böyle bir şey normal olamazdı çünkü; ama ebeler gayet sakin, sanki bir kadının vücudunun yatakta can çekişen bir yılan gibi kıvrınması her gün yaşanan bir şeymiş gibi.

Kraliçe geri döndü. Kania elini bırakmadan önce Marra’ya son kez baktı. Kraliçe kızının ağzına su verip yatıştırıcı sesler çıkardı, ebelerse çakallar gibi Kania’nın etrafında dönerek bebeğin doğuşunu beklediler.

Bölüm 4



Bebek bir kızdı. Kania bu haberi bembeyaz kesilmiş dudaklarıyla aldı. Doğum boyunca korkunç çığlıklar atmıştı, neyse güçlü ve sağlıklıydı, keza bebeği de. Belki de sadece Marra, k kardeşinin bu haberi bir yıkım gibi karşılamasının tuhaf olduğunu düşündü.

Kraliçe torununu havaya kaldırıp gülümsedi, Marra'nın o gür kadar gördüğü en geniş gülümsemeydi bu. Prens ziyarete gelmemişti. Marra onu hâlâ görmemişti. Zihninde insandan başka bir şeye, ejderha gibi bir yaratığa, büyük, güçlü ve belirsiz bir şeye dönüşmüştü bile.

Kuzey Krallığı'nın sarayı da bir insanınki kadar bir ejderhanıninkine benziyordu. Çok büyük ve görkemliydi; yüzlerce koridor her koridorda yüzlerce duvar halısı ve pusuda bekleyip zayıflık belirtisi arayan yüzlerce saray mensubu vardı. Kania'nın bebeği doğduktan sonra bile mahremiyeti yoktu. Kania'ya kulağına fısıldadıklarının ne anlama geldiğini, tam olarak ne demek istediğini soramıyordu.

Marra saray mensuplarından hoşlanmıyordu. Doğrusu onlardan biraz korkuyordu. Kuzey'deki saray, içinde büyüdüğü küçük, eski püskü saraydan çok daha büyüktü, manastırdan da keza. Gerçekten de aralarında dolaşmasının üzerinden sadece beş yıl mı geçmişti? Sanki çok daha uzun bir süre, koca bir hayat geçmiş gibi geliyordu ona. Annesinin önerdiği elbiseleri giymeyi tercih etmediği için memnundu.

Saray mensupları Marra'yı huzursuz ediyordu ama çoğunlukla ona bulaşmıyorlardı. İlgilenmeye değmeyecek kadar önemsiz bir oyuncuydu onlar için. Onunla konuştuklarında kibar ve dikkatliy-diler gerçi. Marra iki gün sonra onun basit biri olduğunu düşün-düklerini fark edecekti.

Onlara göre, ben öyle de olabilirim. Bu entrikalar beni aşıyor. Goblenlere bakıp ilmekleri çözmeye çalışmayı tercih ederim.

Çok yaşlı olan kralla tanıştı. Mors fildişinden yapılmış tak-ma dişleri vardı ve akı dağınıktı. Bazen çok keskin, bazen de çok muğlaktı. Dalgın olduğu günlerde sarayın koridorlarında dolaşıp Marra'ya büyükannesinin adıyla sesleniyordu. Yanındaki muha-fızlar garip bir şey yokmuş gibi davranıyorlardı, Marra da öyle.

Vaftiz törenine kadar bir hafta boyunca burada kaldılar. Saray Marra'ya çok soğuk geldi, duvarlardaki bütün halılara rağmen. Beklenmedik yerlerde, hatta kendi odasında bile cereyan vardı ve ne kadar uğraşsa da nereden geldiklerini bir türlü anlayamıyordu.

“Sanırım ölü krallardan geliyor,” dedi hizmetçi soğukkanlılıkla.

“Ölü krallar mı?” Marra aynada gözlerini aradı.

Hizmetçi başını salladı. Marra'dan daha gençti ama hayatının büyük bölümünü Kuzey sarayında geçirmişti ve prensesin kız kardeşine dünyadan bihaber olduğu için acıyordu. Marra onu çok sevmişti. Konuşmayı hiç bırakmıyordu ve konuşmaları zararsız dedikodularla keskin siyasi yorumların bir bileşimiydi. Doğum-dan sonraki ilk gün Marra'ya saçlarını belirli bir düzende örmesi gerektiğini söylediğinde, Marra başını eğdi ve hizmetçinin saçla-rını uygun gördüğü şekilde örmesine izin verdi. Daha sonra di-ğer kadınların saçlarını nasıl ördüklerini gördüğünde bundan çok memnun oldu. Daha basit bir tarz, sadeliğiyle dikkatleri üzerine çekebilirdi ve Marra dikkat çekmemeyi tercih ediyordu.

Yine de hizmetçinin batıl inançları olabileceğini fark etmemişti.

“Hangi ölü krallar?” diye sordu.

“Sarayın altındakiler,” dedi hizmetçi.

“Mahzenler orada. Onları orada derinlerde tutmak zorundalar ki don onları tekrar yukarı kaldırmasın, ama bu da hepsinin soğuk ve kuru olduğu ve gerektiği kadar hızlı bir şekilde dönüş-

medikleri anlamına gelir. Çenenizi eğin hanımefendi, böylece şuradan biraz alabileyim . . .”

Marra itaatkâr bir şekilde çenesini sıktı. Aynada boynu dolgun bir ruloya dönüştü. Hizmetçinin kendi başına devam edip etmeyeceğini ya da daha fazla bilgi istemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Neyse ki, görünüşe göre bu sevilen bir konuydu. “Bütün ölü krallar orada, ölü prensler de. Aşağıda ölülerden oluşan bir saray olduğunu söyleyenler var. Her kralın bir odası varmış, kraliçenin de onun yanında bir odası. Eğer ölen bebekleri varsa, onları kraliçenin odasına koyuyorlarmış ve onun odasına da...” Küçük, tatlı bir ürperti duydu. “Onun odasına da kraliyet cariyelerini, eskiden cariyeler vardı, değil mi? Ve eğer kralı gömdüklerinde cariyeler ölmemişse, onları ipek bir ipe boğup yanına koyarlarmış.”

Marra aynada kendi gözlerinin kocaman açıldığını gördü. “Tanrım! Kraliçeler bu konuda ne düşünüyordu peki?”

“Sanırım kendi odalarına kavuştukları için seviniyorlardır,” dedi hizmetçi hemen. “Ama tabii ki bazı kralların birden fazla kraliçesi vardı. Eğer kraliçe çocuk doğurmadan ölürse, onu halkına geri gönderirlermiş, aksi takdirde buraya gömerlermiş, bu yüzden bazen kralların kendi odalarından ayrılan üç ya da dört odası olurmuş, prenslerin de iç içe odaları varmış, anlayacağınız sarayın altı, labirent gibi ve kimse ne kadar geriye gittiğini bilmiyor. Bazen insanlar orayı keşfetmeye çalışıyor ama bir ellerine aile ağacını, diğerine de harita almaları gerekiyor ve geri dönemeyenler oluyor.” Burnunu kırıştırdı. “Ölüler öyle kolay kolay yalan söylemezler, özellikle de krallar ve torunlarının işleri yürütme şeklini her zaman onaylamazlar, bu yüzden gelip etrafta dolaşıp yaşananları yargırlarlar. Bu yüzden bu kadar çok hayalet var ya.”

“Tanrım,” dedi Marra bir kez daha. Daha ağır bir küfür savurmak isterdi ama prensesin rahibe gibi görünen kız kardeşi için bu pek de uygun görünmüyordu. “Bu kadar çok kral var mı gerçekten?”

“O kadar uzun ömürlü değiller,” dedi hizmetçi kız, kraliyet ailesinin faniliğine dair gerçekçi bir ifadeyle. “Kral olmak zordur, savaşlarda ölmeyenler de genç yaşta ölür. Majestelerini gördünüz elbette.”

“O çok yaşlı,” dedi Marra, fildişi dişlerini ve gelgit zihnini düşünerek.

“Neredeyse elli yaşında.”

“Ne?”

Hizmetçi güldü, ama kibarca. “Ah, evet, kanında var. Annem onun babasına ve büyükbabasına hizmet etti ve ancak geçen yıl emekli oldu. Bazıları krallığın üzerinde korkunç bir büyü olduğunu ve vaftiz annesinin kutsamasının her şeyi uzak tuttuğunu söylüyor, ama bu gerginlik onları yıpratıyor, zavallı ruhlar. Annem, hepimizi güvende tutmak için kendilerini yaktıklarını söylerdi. Kim bilir? Her neyse, sarayın altındaki sarayın bu kadar büyük olmasının nedeni de bu.”

“Ah . . .” dedi Marra belli belirsiz, kız kardeşinin kiminle evlendiğini merak ederek.

“Sadece kralların olmadığını söyleyenler de var,” diye ekledi hizmetçi kız. “Mezar soyguncuları olmadan böyle büyük bir ölüler sarayına sahip olamazsınız, değil mi? Bu yüzden her yer, soyguncuların ruhlarını söküp alan, hepsini bir araya toplayan lanetlerle dolu. Ölü sarayın koridorlarında yalpalaya yalpalaya dolaşıp yemek için daha fazla ruh aradığını söylerler.”

“Aman Tanrım.”

“İnsanın içini ürpertiyor, değil mi?” dedi hizmetçi neşeyle. Sanki bir atmış gibi Marra’nın omzunu sıvazladı. “Gitmeye hazırsınız hanımefendi. Vaftiz törenine geç kalmasanız iyi olur.”

Marra, Prens Vorling’i ilk kez vaftiz töreninde gördü.

Küçüktü. Onu en çok şaşırtan özelliği buydu. Tüm ailesi hayatlarını onun kaprislerine göre düzenlemişti ve onların gözünde büyük bir yer kaplıyordu. Ama Kania’dan biraz daha uzundu, kalçaları dar, yüzü keskin hatlı, bir deri bir kemikti. Altın beşiğin arkasında durmuş gülümsüyordu, gözleri nehir taşları gibi yassıydı. Normal bir adamdan daha hızlı yaşıyor gibi değildi, ama belki de yaşlılık, krallara aniden geliyordu, belki de bu bir hizmetçi dedikodusuydu sadece.

Yine de. Saçları beşikteki bebeğinki kadar yumuşak ve ince olan krala baktı. Gerçekten sadece elli yaşında olabilir miydi sahiden?

Vaftiz töreni sıkıcıydı. Saray mensupları etrafta durmuş, dantel ve keten yığınının sarılı beşiğin içinde olduğu varsayılan çocuktan büyülenmiş gibi davranıyorlardı. Marra aile üyelerinden biri olduğu için kundağa biraz daha yakındı tabii, ama ailenin önemsiz bir ferdi olduğundan, ancak annesinin sol omzunun üzerinden görebiliyordu bebeği.

Beşiğin üzerinde altın kurdeleler vardı. Kral bir ismi mırıldandı, ardından Vorling kızının ismini gür bir sesle haykırdı. Marra ilk ismin Virian olduğunu yakaladı ama bu, aklına girer girmez zihninden uçup giden bir yığın isme karıştı. Herhâlde bu çocuğa bu kadar isim koyuyor olamazlar, diye düşündü. Kız kardeşine şaşkın bir bakış atmak istedi ama Kania'nın yüzünün sadece yan tarafını görebiliyordu.

Ve şimdi konuşmalar olacak muhtemelen, diye düşündü ve sakin, soğukkanlı ve kibar bir şekilde ilgili görünmek için duruşunu düzeltti. Ama konuşma olmadı. Bunun yerine Vorling geri çekildi ve "Vaftiz annesinin takdisi," deyip sustu. Saray mensupları da anında sessizliğe gömüldü. Büyük dinleyici salonunun yan tarafındaki çift kapı açıldı.

Kapıdaki müjdecî, "Kraliyet hanedanının vaftiz annesi," dedi. Sonra o da kenara çekildi ve gri kıyafetli bir figür kapıdan içeri girdi.

Vaftiz annesi yaşlıydı, çok yaşlı, Marra'nın bir insanın olabileceğini bildiğinden de yaşlı. Artık kırışıklıkları yoktu. Derisi kafatası boyunca gerilmişti, neredeyse yarı saydamdı. Marra yüzündeki kemiklerin gölgesini görebiliyordu, sanki içinden vitray gibi ışık akıyordu ve kemikler derinin camları arasındaki kurşun gibi görünüyordu.

Çok yavaş hareket ediyordu. Omurgası eğriydi ama yaşlılıktan ziyade bir pala bıçağı izlenimi verecek şekilde. Siyah bir bastona dayanıyordu ve beşiğe doğru ilerlemesi dakikalar aldı ama saray mensuplarından hiçbiri, hatta prens bile en ufak bir sabırsızlık belirtisi göstermedi.

Marra'nın aklına krala vaftiz annesinin yarısı kadar bile hürmet gösterilmediği geldi.

Güvercin grisi giymişti ama teni o kadar solgundu ki neredeyse siyah görünüyordu. Yavaş adımlarla beşiğe doğru ilerledi, elini kaldırına dek Marra kollarını saran zarif dantel katmanlarını fark etmemişti.

Marra dantel yapmayı bir kez denemiş ve bir daha asla buna yeltenmemişti. Son derece pahalıydı. Prens ve en yüksek rütbeli lordlar bile sadece manşetlerinde ve etek uçlarında dantel kullanırken, vaftiz annesi bir sarayı satın alabilecek kadar dantelle bezenmişti.

Beşiğin perdelerini araladığında danteller dalgalandı ve gölge kemikli bir el çocuğun başının üzerine uzandı.

“Bu benim hediyem,” dedi vaftiz annesi. Sesi yüksek çıkmıyordu ama etraf o kadar sessizdi ki odanın en ücra köşelerinde bile yankılanıyordu. “Tüm soyuna hizmet ettiğim gibi ona da hizmet edeceğim, hayatım onlara bağlı olacak. Hiçbir yabancı büyü onlara zarar veremez. Hiçbir düşman tahtlarını deviremez. Kraliyet hanedanının tüm çocukları için olduğu gibi, nefes aldığım sürece onun için de öyle olacak.”

Kral başını eğdi. Prens de. Vaftiz annesi dönüp ağır adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladığında, Kuzey Krallığı’nın yeni prensesi ağlamaya başladı.

Kania ona doğru gitmek istercesine hafifçe döndü ama Prens onun kolunu yakalayıp sıkıca tuttu. Bir dadı kenardan koşarak geldi, ayak sesleri halıda yankılandı ve bebeği yakalayıp onu yumuşak, telaşlı fısıltılarla susturdu.

Kendi vaftiz töreninde bile ağlamasına izin verilmedi. Marra dudaklarının seğirdiğini kimse görmesin diye başını eğdi. O da bir zamanlar prenses olmuştu. Ve bunu senin için ister miydim bilmiyorum yeğenim, ama ben sadece rahibe kılığına girmiş küçük bir kızım ve ne düşündüğüm kimsenin umurunda değil.

Manastıra dönmek rahatlatıcıydı. Renk cümbüşünden sonra beyaz duvarlar dinlendirici ve serindi. Marra’nın kafası dikişlerle doluydu ve bunları çoğaltmaya çalışırken birkaç parça kumaşı da mahvetmişti.

Hâlâ onun piç olduğunu düşünen birkaç acemi, saray, vaftiz töreni ve prenses hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Marra cevap vermeye çalıştı ama söyleyecek çok az şeyi olduğunu fark etti. Erkeklerin hepsi çok mu gösterişliydi? Hiç sanmıyordu. Kadınların hepsi çok mu güzeldi? Kania'nın gözlerinin altındaki koyu halkaları ve dudaklarının gerginliğini hatırladı. Prens yakışıklı mıydı? Gerçekten hiçbir fıkri yoktu. Onu tarif etmeye çalıştı ve bulabildiği tek kelime kısıydı.

Bu, acemilerin duymak istediği bir şey değildi ve Marra'nın onlara söyleyebileceği diğer şeyler de yüksek sesle söylemek istediği şeyler değildi. Sonunda sormaktan vazgeçtiler ve her iki taraf da hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oradan ayrıldı.

Başrahibenin de Marra'nın çoğunlukla cevaplayamadığı kendine ait soruları vardı. Prens Vorling'in peri tanrısı annesiyle ilgilieniyordu ama daha çok ayine katılan rahipler ve din adamlarıyla ilgiliydi. "Başpiskopos Lydean'ı gördün mü?"

Marra ellerini çaresizce iki yana açtı. "Bilmiyorum. Görmüş olabilir miyim?"

"Genç bir insan," dedi başrahibe. "Şimdiye kadar başpiskopos olan en genç kişi. Mavi cüppeli, çok yaşlı bir adam olan Başımandır'la orada olacaktı."

Marra kalabalığın içinde bir ışık huzmesi gibi parlayan yaşlı adamı hayal meyal hatırladı. Evet, onu görmüştü. Adam öksürüp durmuştu ve titreyen bir gökyüzü parçasına benziyordu.

"Ah!" dedi başrahibe. "Sağlığının iyi olmadığını duyduk. O öldüğünde Lydean tacı alacak ve Başrahip olacak, ama çok genç oldukları için buna karşı çıkılacaktır."

"Pekâlâ," dedi Marra, etrafında dönen ve prenseslerle pek de alakası olmayan politikanın ayırdında olarak.

Başrahibe Marra'nın elini okşayıp tekrar uzaklaştı ve Marra yeni dikişleriyle uğraşıp bahçeyi ayıkladı; manastırın sessizliğinin soğuğa karşı bir battaniye gibi üzerini örtmesine izin verdi.

Altı ay sonra kraliçeden gelen bir mektupta Kania'nın yeniden hamile olduğu yazıyordu ve bu Marra'yı itiraf edemeyeceği kadar rahatsız etmişti. Çok hızlı gibi görünüyordu ve elbette kraliçe bir

kaç aylık olmasaydı bundan söz etmezdi. Marra doğum yaptıktan sonra bu kadar çabuk hamile kalınabileceğini düşünmemişti ama Eczacı Rahibe bunun mümkün olduğunu söyledi.

Aylar geçti, Marra her an doğum ve vaftiz töreni için çağrılmayı bekliyordu, ta ki bir gün parmak hesabıyla Kania'nın en az on bir aylık hamile olduğunu fark edene dek. *Çocuğu kaybetmiş olmalı,* diye düşündü Marra, *belki de hiç hamile kalmamıştı.*

Artık düşükler hakkında bir prensesin muhtemelen bilmesi gerekenden daha fazla şey biliyordu. Eczacı Rahibe'yle dostluğu devam etmişti; okuyup araştırabilirdiği ve eli titremeden yazabildiği için kendini onun ufak tefek işlerini yaparken bulmuştu. Derken bir gün bir çiftçi, kırık bacağına acısıyla çığlıklar atarak kapılarına dayandı ve Marra kendini lambayı tutup Rahibe'ye sargı bezi uzatırken, ikinci bir eliymiş gibi davranırken buldu.

Gece yarısından çok sonra Rahibe ellerini kanlı su dolu bir kovada yıkadı ve Marra'ya "İyi iş çıkardın," dedi.

Bu övgü onu iliklerine kadar ısıtmıştı çünkü doğruydı ve prenses olduğu için değildi.

Birkaç gün sonra, gece yarısına yakın bir saatte kapısı çalındı. Marra şaşkınlıkla açtı kapıyı –hiç kimse bu kadar geç saatte kapısını çalmamıştı çünkü Sığırcıkların Leydisi'nde sadece gündönümleri ve ekinokslarda gece yarısı ayinleri düzenlerdi– ve karşısında elinde yırtık bir deri çanta tutan Eczacı Rahibe'yi gördü. "Bu bir doğum," dedi hemen. "Bir tane görmüştün, değil mi?"

"Bir . . .?" dedi Marra. "Sadece bir tane."

"O zaman Revirci Kardeş'in önündesin. O bir kadından çıktığından beri bir kadının o ucuna dokunmadı. Yardımcım hasta ve lambayı tutacak birine ihtiyacım var."

Marra yutkundu. Bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekledi, cenin pozisyonu alıp sızlanacağına yarı yarıya ikna olmuştu ama onun yerine doğruldu ve "Pekâlâ. Ayakkabılarımı giyeyim," dedi.

Doğum Kania'ninkiyile hemen hemen aynı şekilde gerçekleşmiş, bu da Marra'ya garip gelmişti. Yine de köylüler ve prensesler aynı şekilde pisleyip aynı şekilde yemek yediklerine göre, bebeklerin de aynı şekilde doğmasına şaşdırmamak gerekirdi. Böylece kazara birkaç yüzyıllık devrimci siyasi düşünceyi öngörmüş olan Marra, n kaynatma ve çay yapma işine koyuldu.

Süreç en azından Kania'ninkinden daha hızlı ilerledi ama yine de uzun, gergin ve yorucuydu. Marra birden fazla kez uyuyakaldı, bazen de elinde lamba ve annenin bacakları arasına çömelmiş Eczacı Rahibe'yle uyanıyor, gerçekten uyanık mı yoksa garip bir rüya da mı olduğunu merak ediyordu.

Bebek dünyaya gelip etrafına bakındığında ve gözyaşlarına boğulduğunda şafak sökmüş ve sabaha çok az kalmıştı.

Rahibe, "Bebeğe alışacaksın," dedi ve onu Marra'ya uzattı, o da bebeğe dehşetle baktı. Kanlı, kırıksık ve kırmızımsı griydi, kutsal suyla cehenneme geri götürebileceğiniz türden bir şeye benziyordu. "Şey," dedi Marra.

"O . . . o" Anne nefes nefeseydi, güçlükle nefes alıyordu.

"Ağladı. Yaşıyor, değil mi?"

"Evet," dedi Marra telaşla. "Capcanlı." Ona baktı, söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyordu. "Kolları ve bacakları var. Ve, şey . . . bir kafası . . ."

"Bu iyi," dedi anne ve yüksek sesle kahkaha atmaya başladı. "Ah, bu çok iyi. Bir başı olsun istersin."

"Sığırcıkların Leydisi merhamet et," diye mırıldandı Eczacı Rahibe, ama bunu doğrudan doğum kanalına söylediği için Marra'dan başka kimse duymadı.

Neyse ki plasenta hemen geldi de Rahibe Marra'yla yüklerini değiş tokuş etti. "Git ve bunu kocasına ver," dedi. "O ne yapacağını bilir."

Marra başını eğip uzaklaştı.

Kocası genç yüzlü ama nasırlı, yaşça büyük elleri olan bir çiftçi-ydi. Plasentayı sanki bir çocukmuş gibi saygıyla kucağına aldı. "O zaman bana yardım edecek misin, kardeşim?"

Marra yutkundu. "Ben . . . Ben bir kız kardeş değilim. Tam olarak değil."

Adam hafifçe gülümsedi. “Olmak zorunda değilsin. Bunun için değil en azından.”

Marra adamla birlikte yürüyüp işaret ettiği küreği kavradı. Tuhaf, kassız doğum eti parçasını bir ceviz ağacının altına, köklerin arasına gömdüler. “Meşe her zamanki gibi,” dedi çiftçi, Marra toprağı yerine yerleştirirken arkasına yaslanarak, “güçlüdür. Ama ceviz ağacı şanslıdır. Zaten iki güçlü çocuğumuz var, üçüncüsünün de yolunu bulması için biraz şansa ihtiyacı olabilir.”

Marra onlara sağlık ve prensler armağan eden kendi vaftiz anesini düşünerek içini çekti. Biraz şans hepsinin önünü açabilirdi.

Bir dahaki sefere ebe olarak çağrıldığında Rahibe’yle gitti ve kasabanın ebesi yaşlı olduğu ve mışıl mışıl uyuduğı için sık sık geceleri uykusundan uyandırılıyordu. Ayda bir ya da iki kez Marra’nın kapısı çalınıyor; gelen, doğum yapan bir kadına bakmaya giden Rahibe oluyordu.

Ondan hiçbir zaman elini tutup su getirmekten fazlasını yapması istenmedi ama yine de Marra işi öğrendi. Diğer derslerin yanı sıra, doğum yapan kadınların korkunç sözlerini duymamış gibi davranmayı da keza. Ne kadar tuhaf olsa da bu onun içini rahatlatmıştı. Kania, Marra’nın kulağına fısıldadıklarında ciddi olamazdı.

Sadece emekti, hepsi bu. Değirmenci yatağına getirildiğinde, bir daha kendisine bakarsa, kocasının hayalarını değirmen taşına koyup ince ince öğütmekle tehdit etti.

Bebeklerin doğduğunu ve annelerin öldüğünü gördü. Annelerin kolay bir doğum yaptığını ama kanamanın hiç durmadığını, ta ki yastığın üzerinde beyaz ve kansız bir şekilde can verene dek. Bir doğum kancası gördü ve bunun doğacak kadar uzun süre hayatta kalamayan bebekleri çıkarmak için nasıl kullanıldığını izledi.

Beşinci, altıncı ya da onuncu doğumda, manastıra geri dönerlerken Marra artık sessiz kalamıyordu. “Bu çok aptalca!” dedi.

Rahibe ona usulca baktı. “İkisi de yaşadı,” dedi. “Benim kitabıma göre bu iyi bir sonuç.”

“O değil,” dedi Marra. Hem anne hem de çocuk yaşamıştı, her ne kadar kimsenin memnun olmadığı kadar zor bir doğum olsa

da. “Sadece . . . Sırtlanların Leydisi aşkına! Sırt üstü yatıyor ya da bir sandalyeye oturuyoruz ve içimize sığmayacak kadar büyük bir şeyi dışarı itiyoruz, böylece her şey kan içinde kalıyor! Ne aptalca ne aptalca bir yöntem!”

“Ah, şu mesele,” dedi Rahibe. “Evet. Ben de sık sık böyle düşünürüm. İneklerin durumu çok daha iyi. Keçiler ve koyunlar da öyle. Gerçi bacakları biraz daha zor çözülüyor ama insanların yarısı kadar bile karmaşık değil.”

“Ben bunu yapmayacağım,” dedi Marra.

“Kimse senden yapmanı istemiyor,” dedi Rahibe. Durakladı. Marra, Rahibe’nin kendisinin kim ve ne olduğunu, ailesinin kim olduğunu bildiğinden emindi ve bir sonraki cümlesini nasıl kuracağını düşünüyordu. “Şey, en azından şu anda değil. Ve eğer birileri . . . ah . . . şey. Bunun yolları var.”

Kaç. Kendini mahvet. Ne gerekiyorsa yap. Bizimle seni de bu cehenneme sürüklemesine izin verme.

Marra dudaklarını yaladı. Doğmadan uzun bir süre içinde kalan çocuk için Kania’ya da bir doğum kancası kullanmışlar mıydı?

“Yollar derken?”

Rahibe etrafına bakındı, sanki şafaktan önceki saatte uzak bir çalılıkta, birileri gerçekten saçaktan sarkıyor olabilir miş gibi. “Yollar,” dedi. “Çoğunlukla da otlar. Limon suyuna batırılmış süngerler. Hiçbiri mükemmel değildir ve böyle olduğunu söyleyen her kimse yalan söylüyordur. Çoğu tehlikelidir de. Bazen ne yaparsan yap ölürsün zaten, bu durumda yapılacak bir şey yoktur. Ama hamilelik olasılığını azaltabilecek şeyler var.”

Marra’nın kalbi yerinden fırladı. Bunu öğrenebilir miydi? Kania’ya söyleyebilir miydi? Kraliçe ve prenseslerin tüm amacı kraliyet için kuluçka görevi görmektir, ama bunu önlemenin yolları varsa . . .

“Bilmek istiyorum,” dedi. “Hepsini.”

Eczacı Rahibe iç çekti. “Olabilir,” dedi. “Ama bu gece değil.”

Rahibe sözünün eri biriydi. Marra için o anda her şey alabildiğine soyuttu ama yöntemleri ezberledi, hatta Rahibe doğru yaptığından emin olmak için başında dururken bir şişe özüt bile demledi.

“Bunu çok önemsiyorsun,” dedi Rahibe.

Marra omuz silkti. Önemsemek istediği yoktu aslında. Manastırdaki zamanının sona ereceğini, diğer tüm piyonlar ve prenslerle birlikte oyun tahtasına geri sürükleneceğini düşünmek bile istemiyordu.

Ama mecbur kalırsam, silahsız gitmeyeceğim. Gitmeyeceğim. Öğrenmek zorundayım. Ve belki Kania'ya anlatabilirim. Çok fazla hamile kalmaktan kendilerini yıpratın kadınlar görmüştü.

Şimdi odasında bir mektup vardı, annesinden gelen yine nazik, usulüne uygun bir mektuptu bu ve sonunda annesi Kania'nın yine hamile olduğunu yazmıştı.

Bu çok fazla. Kesinlikle çok fazla. Bir varis doğurmak için kendini yıpratıyor ve eğer ölürse . . .

Marra kendi kendine, onu harekete geçirenin kendisi için duyduğu korku değil, kız kardeşi adına hissettiği kaygı olduğunu söyledi. Prensın damızlığı olarak kız kardeşinin yerini almak zorunda kalacağını söyleyen küçük hain fısıltıyı bastırdı.

Yapmayacağım. Yapmayacağım. Bu iş o noktaya gelmeyecek. Elbet öğreneceğim . . .

Bölüm 5



Marra'nın manastırdaki on beşinci yılının baharında, krallığı bir humma sardı. Marra günlerce yatalak kaldı, sonunda ayağa kalktığına başrahibenin ölmek üzere olduğunu öğrendi. Neredeyse bir hafta boyunca her şey pamuk ipliğine bağlıydı. İyileştiği için Marra'nın yaşlı kadınla ilgilenmesine izin verildi. Aslında odada oturup iğne işi yapmak ve bir türlü sakinleşmeyen nefes alıp verme seslerini dinlemek dışında yapılacak pek bir şey yoktu.

Başrahibe iyileşmişti ama demir grisi saçlarında beyazlar vardı ve eskisinden daha temkinli hareket ediyordu. Merdivenleri çıkmak için bir bastona ihtiyacı vardı ve bu onu açıkça çileden çıkarıyordu. Başrahibe kendi zayıflığına karşı hiçbir zaman sabır göstermemişti.

Marra'nın kendisi de iyileşmişti ama sadece pencerenin önünde uyukladığı ve kıpırdayamadığı günler de oluyordu. Pencereden görünen manzara bile ona vebayı hatırlatır oldu. İki acemiye kaybetmişlerdi ve keçi sütü satan yaşlı adamın yerini, babasının geri gelmeyeceğini sessizce söyleyen oğlu almıştı.

Pencereden dışarı bakıyordu, tam olarak kendine gelememişti, uzun uzun düşüncelere dalmıştı ki kapı çaldı, gelen Eczacı Rahibe'ydi.

"Kötü haberlerim var," dedi ve bir mektup uzattı. "Başrahibe bunu sana getirmemi istedi. Bunu kendisi de yapabiliirdi ama merdivenleri çıkamıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama iyi değil."

Marra mührü kırdı. Rahibe başka bir şey söylediye de duymadı. Kalbi kulaklarında küt küt atıyordu. Eğer başrahibe içindekilerden haberdar edildiyse, o zaman kötü bir şey olmalıydı . . .

Yeğeniniz Virian'ı hummanın aldığını bildirmekten üzüntü duyuyorum. Cenaze töreni, aile Kuzey Krallığı'na seyahat edebilecek duruma gelir gelmez düzenlenecek. Eğer seyahat edebilecek kadar iyiyseniz, sizi alması için bir araba gönderilecektir.

“Ah,” dedi Marra. Hissettiği duygunun rahatlama olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Arayan ne annesi ne kız kardeşi ne de babasıydı. Kalbi Kania'nın acısı için sızladı, ama bir yanı, “Bu sadece vaftiz töreninde birkaç dakikalığına gördüğün ve bir daha asla göremeyeceğin bir çocuk,” dedi ve böyle hissettiği için kendinden nefret etti, ama kayıp çok uzakta ve sevgisi soyut bir sevgiydi, yakın bir aşinalıktan doğan bir sevgi değil.

“Yeğenim,” dedi Rahibe'nin bir cevap beklediğini fark ederek. “Yeğenim hummadan ölmüş. Cenaze töreni var. Gitmek zorundayım. Ben . . . birilerine haber verilmeli . . . Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum ama gelip beni almaları gerekiyor . . .”

Biri gelip onu aldı. İki gün sonra, kuzeye giden bir arabadaydı. Atlar siyahtı, dizginler siyahtı, arabacı kömür grisine bürünmüştü. Kuzey Krallığı yine zenginliğini sergiliyordu ve Marra kendini yeğeni için değil, Damia için ağlarken buldu. *Yine geç kaldım*, diye düşündü. *Bu çok uzun yıllar önceydi. Yine yavaş davranıyorsun, şimdi sadece yas tutuyorsun. Muhtemelen on yıl sonra da yeğenin için ağlamaya başlayacaksın.* Bu aptalca bir şekilde rahatlatıcıydı, çünkü bu belki de onun tam bir canavar olmadığı anlamına geliyordu. İlk içgüdüsel rahatlamasından beri bunu merak etmişti.

Onu Kania'nın odasına götüren bir uşak tarafından karşılandı. Her şey ilk törene öylesine benziyordu ki, Kania'nın yine doğum sancısı çekmesini bekledi. Ama kız kardeşi düşündüğü gibi değildi tabii. Annesinin kolları arasında bir pencerede duruyordu, Marra'nın gördüğü ilk şey, kız kardeşinin karnının yuvarlak olduğuydu.

“Yine hamilesin,” diye ağzından kaçırıverdi. Yıllar boyunca hamilelik haberini veren başka mektuplar gelmişti ama asla doğum haberini vermemişlerdi. Sonunda da mektuplar kesilmişti ve

Marra belki de Kania'nın denemeyi bıraktığını düşünmüştü. *Belki* de sadece insanlara söylemeyi bırakmıştı.

Kania ve kraliçe ona baktı. Kania'nın gözlerinin altında *mavi* halkalar vardı, yüzü şişmişti, ama annesinin kızı olduğu yine her hâlinden belliydi; kraliçe ve yansıması onu inceliyor gibi duruyordu. Marra kekeleyerek bir özür dilemeyi başardı, ya da belki de sadece bir kekeleyişi bu ve Kania'nın ona acıdığını hissetti. "Gerçekten de üzgünüm," dedi.

"Sen . . . şey. Tebrikler. Eminim çok . . ." Ah, kahretsin. Tam olarak neyi tebrik ediyordu ki? Yeni doğmuş olan kızını henüz kaybetmişti. Marra doğru kelimelerin gelmesini umarak gözleriyle çılgınca odayı taradı, ama kelimeler bir türlü çıkmadı ağzından, sonunda sessizlik o kadar uzadı ki hiçbir kelimenin bunu telafi edeceği yoktu.

Kraliçe içini çekti ama Kania kesik kesik güldü ve Marra'yı kucaklamak için odanın öbür ucuna geldi. "Burada olmana sevindim, kardeşim," dedi.

"Özür dilerim," dedi Marra perişan bir hâlde. "Virian için, senin için, yani-ben çok üzgünüm. Bu işte iyi değilim."

"Sorun değil," dedi Kania. "Ben de iyi değilim." Gözlerini silip geri çekildi. Marra kız kardeşinin uzun bir süre önce hamile kalmadığını düşündü, ama kıyafetleri göbeğini gösterecek şekilde dikilmişti ya da belki de hemen hamile olduğunu gösteren kadınlardan biriydi.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Marra. "Herhangi bir şey?"

"Yapılacak hiçbir şey yok," dedi Kania. "Yanımda ol. Cenaze yarın." Marra başını salladı, pencerenin önüne oturdular, Marra aptalca bir şey söylememeye çalıştı, sonuç olarak çoğunlukla sessizce oturdular.

O gece bir aile yemeği düzenlendi. Ortam gergindi ve herkes yemeğini yemekle meşguldü. Çok fazla yemek vardı, hepsi de ağır şeylerdi ve hizmetkârlar neredeyse tadına bile bakmadıkları yemekleri geri götürdüler. Marra kabuklarında pişirilmiş kaplumbağaların, kayısılarla haşlanmış bıldırcımların, yaban mersini için-

deki geyik etinin, yer mantarlarının ve tatlıların geçişini izledi, aklı başında kimin yas tutanlara böyle bir sofraya kuracağını merak etti.

Yaşlı kral, yer yer berraklık anları yakaladığı muğlak bir gün geçiriyordu yine. Vorling'in pürüzsüz, yakışıklı yüzü Marra'nın hatırladığından da pürüzsüz ve soğuktu. Onun da yaşlı kral gibi yaşlanmaya başlayıp başlamadığını düşündü. Onun kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kırk mı? Kırk beş mi? Yaşlı görünmüyordu. Genç de görünmüyordu. Oyulmuş mermer gibiydi. Yanındaki Kania'nınsa etten kemikten olduğu ise aşikârdı. El ve ayak bilekleri şişmiş, derisi kabarmıştı.

Marra ablasının ellerini tutup bir daha hamile kalmaması için yalvarmak, gebe kalmayı önleme konusunda öğrendiği her şeyi onunla paylaşmak istedi.

Yapmadı, çünkü kendisi bile akşam yemeğinde bunu yapacak kadar ileri gitmemişti, özellikle de kız kardeşini kendisine oğullar vermesi için satın alan kocasının yanında. Şarap kadehinin sapıyla oynadı ve bitmek bilmeyen yemeklerin bir an önce bitmesini bekledi. Sonunda bitti. Son tabak da kaldırıldı ve kral ayağa kalkınca diğer herkes de ayağa kalktı.

"Yarın," dedi Vorling. Gözleri Kania'nın üzerinde gezindi. "Bunun için kendini toparla. Berbat görünüyorsun."

Marra keskin bir nefes aldı. Bunu gerçekten söylemiş miydi? Yanlış mı duymuştu yoksa? Neden başka kimse tepki vermiyordu? Bu şoke edici derecede acımasız bir tavidir. Bunu gerçekten duymuş olamazdı.

Onay almak için annesinin yüzüne baktı, ama kraliçenin yüzü son derece sakindi, düşmanlarıyla ve diplomatlarla konuşurken takındığı sakinliğin aynısıydı. Krala yardım eden iki görevli, hükümdara yavaşça kapıya kadar eşlik etti ve Vorling de onu takip etti.

"Bu gece kızım için saygı nöbeti tutmak istiyorum," dedi Kania, Vorling'in arkasından. "Şapelde."

Vorling döndü. Marra onun dudaklarının inceldiğini, karşı çıkmaya yeltendiğini gördü ama yaşlı kral ona bakınca belli belirsiz gülümseyerek, "Evet, evet, doğru ve son derece uygun . . ." demekle yetindi.

Ama yine de öfkesi, Vorling'in yüzüne yansımıştı. Bu o kadar garip ve beklenmedikti ki Marra az kalsın bunu fark edemeyecekti bile. Bir an için prensin acı çektiğini ya da bir tür kriz geçirmek üzere olduğunu düşündü. Ama bu his geçti ve prensin yüzü yine o düz, pürüzsüz sükûnetine kavuştu.

"Muhafızları göndereceğim," dedi.

"Tek başıma nöbet tutmayı tercih ederim," dedi Kania. Sesi çok büyük bir iyilik istiyormuş gibi hafifçe titredi. "Ama rahat etmek için kız kardeşimi yanıma alacağım."

Vorling'in yüzü Marra'ya doğru döndü. İfadesinde maskeye benzer bir şey vardı ve Marra tereddüt etti, ama Kania da ona bakıyordu, yaşlı kral da keza.

"Evet, elbette," diye mırıldandı Marra ellerini kollarında kavuşturarak. "Onur duyarım."

"Muhafızlar yanında olmalı," dedi Vorling.

"Yas tutmam gerek," dedi kadın. "Bir rahibe yeterince eşlik eder sanırım." Marra aslında rahibe olmadığını söylemek istedi ama kız kardeşinin bunu bildiğinin farkındaydı ve eğer kız kardeşi bunun yalan söyleyecek kadar önemli olduğunu düşünüyorsa, onu ifşa edecek kişi kendisi olmayacaktı.

Yaşlı kral yanaklarından süzülen bir damla gözyaşını sildi. Başını salladığında dağınık saçları havada süzülüyor gibi geldi. "Uygun olan bu," dedi. Oğlunun omzunu dürttü. "Kadınların kendi yöntemleriyle ağlamalarına izin vermelisin."

Vorling' dudaklarıyla dişlerini sıktı. "Muhafızlarım size eşlik edecek," dedi kısık bir sesle ve topuklarının üzerinde dönerek uzaklaştı.

Muhafızlar o gece yemekten sonra Marra'yı almaya geldiler. Hizmetçiyi göndermişti ve odasındaki duvar halılarına bakıyor, oradan oraya volta atıyordu. Halılar çoğunlukla imzalanan antlaşmaları tasvir ediyordu ve oldukça sıkıcıydılar, ancak harflerin gerçekten hecelenmesine gerek kalmadan yazılmış olması, bu

işçiliğe hayranlık duymasına neden olmuştu. *Bu oldukça iyi bir tasarımı. Acaba ben bunu yapabilir miyim?*

Halılardan biri, belki de ayaklarının altındaki toz sarayından gelen bir hava akımıyla dalgalanıyordu. Yarın yeğeni, eski kralların yanına katılacaktı. Burası bir çocuğu göndermek için soğuk ve yalnız bir yer gibiydi.

Biri kapıyı tıklatıp hemen açtı. Prensın özel muhafızlarının beyaz pelerinlerini giymiş iki muhafız girdi içeri. “Sizi çağırıyorlar,” dedi ikisinden daha uzun olanı.

Marra başıyla onayladı. Biraz geç de olsa, muhafızların bir prensese biraz daha saygılı davranabilecekleri aklına gelmişti, ama ölü krallar üzerine kurulmuş bu yerde belki de bir prensesin pek bir değeri yoktu. Başını eğerek muhafızların arkasından yürüdü ve mümkün mertebe bir rahibe gibi görünmeye çalıştı.

Sığırcıkların Leydisi, bu aldatmaca için beni affedin. Önemli bir şey olmalı.

Yeğeninın naaşının yattığı şapel, mumların titreştiği, gölgelerin koridorlarda belirlediği gecede çok daha büyük görünüyordu. Kania kapının hemen iç tarafındaydı, ifadesiz bir yüzü vardı, sanki bir süreligine kendinden uzaklaşmış ve derinlerde bir yere çekilmiş gibi.

Yanında iki muhafız daha duruyordu, onlar da beyazlar içindeydi. Dördü birlikte kilisenin içinde dolaştılar, her oturağa ve gölgeye tek tek baktılar. Bu Marra’ya neredeyse bir nöbet parodisi gibi geldi. Şapelde saklanacak hiçbir yer yoktu. Dikkatleriyle onu etkilemeye mi çalışıyorlardı acaba? Belki de sıraların altında suikastçı arıyorlardı?

Kapalı lahdin içine bakmamalarına şaşırmıştı biraz, ama ona dokunmamışlardı. Odayı didik didik ettikten sonra dörtlünün lideri Kania’ya başıyla selam verip şapelden ayrıldı. Marra onlar içeride kilitli kalırken bir çubuğun yuvasına sürtündüğünü işitti.

“Ne . . . titizlendiler . . . ama,” diye mırıldandı.

Kania da homurdandı. “Prens her çalının altında âşıklar sakladığından korkuyor da ondan,” dedi. “Kral bunun hoş bir şey olduğunu düşünmeseydi,” –kelimeyi dilinde yuvarladı ve küçümseyerek devam etti– “bu kadar yalnız kalmama bile izin vereceği yoktu.”

“Ah,” dedi Marra belli belirsiz. Yutkundu. Kania mı? *Âşık mı?* Bütün kelimeleri anlıyordu ama kafasında bir türlü sıraya *dizemiyordu*. “Ah . . .”

Tabutun önündeki parmaklıkta birlikte diz çöktüler. Kania ağır ağır yerleşti yerine, karnı bir hayli şişmişti. Marra ona çok sık hamile olduğunu söylemek, gebe kalmayı engellemenin yollarını bilip bilmediğini sormak istedi ama ölü bir çocuğun olduğu bir odada bunu nasıl yapabilirdiniz ki? Bunun yerine başını eğdi ve dua etmeye çalıştı. *Sığircıkların Leydisi, lütfen . . . lütfen . . .* Dua edecek bir şey bulamadı. Bir çocuk öldüğünde ne isterdiniz? *Lütfen bunu kız kardeşim için olabildiğince kolaylaştır*, diye düşündü sonunda. İstemeye değer tek şey bu gibi duruyordu.

Taş tabuta baktı ve ölenin sadece yeğeni olduğu için ne kadar rahatladığını düşündü bir kez daha. İçini bir utanç kapladı. Gözlerini ellerine indirdi.

“Dua etmeyi manastırda öğrendin ha,” dedi Kania sessizce.

“Sanırım,” dedi Marra. “Daha çok dokuma ve nakış yapmayı öğrendim gerçi. Ve bir ahırın yabayla nasıl sürüleceğini. Son zamanlarda da nasıl bebek doğurtulacağını.” Bunun bir fırsat olup olmadığını merak ederek Kania’ya baktı ama kız kardeşi tek kelime etmedi.

Diz çökmeye devam ettiler. Mumlar yavaşça yanıyor, bir damla balmumu soluk sütunlardan aşağı kayıyordu.

Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından Kania, “Kızım bu tabutun içinde ve ben hiçbir şey hissetmiyorum,” dedi. Kuru gözlerle küçük lahite baktı. “Manastırın sana bu konuda ne yapman gerektiğini öğretmiş miydi?”

Marra sertçe yutkunup başını salladı.

“Doğar doğmaz onu benden aldılar,” dedi Kania. “Hatırlıyor musun? Onu bir an bile kucağıma alamadım. Onu önce babasına, sonra da vaftiz annesine götürdüler. Bir bakıcılar ve eğitimci ordusu vardı etrafında. Onu günde en fazla birkaç dakika görebiliyordum.” Başını yavaşça salladı. “Özlediğim o kadar çok şey varmış ki, onları özlediğimin farkında bile değilmişim meğer. İlk adımını attı, ilk kelimelerini söyledi ve ben her şeyi bakıcılarından duydum.”

“Belki de o zaman yas tuttun,” dedi Marra, umutsuzca bunun doğru olmasını umarak. *Ben de yasını tutmadım ve şimdi kimse tutmuyor gibi görünüyor, gerçekten tutmuyor ama bu doğru değil.*

“Belki de. Ama şu anda yas tutuyor olmalıyım,” dedi Kania düşünceli bir edayla. “Yıkılmış olmalıyım. Bu bir annenin yaşayabileceği en büyük acı olmalı. Yine de sanki bir yabancının çocuğu ölmüş gibi. O yabancı için üzülüyorum ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok gibi görünüyor.”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Marra. *Sığircıkların Leydisi, lütfen bana ne söylemem gerektiğini söyle. Sığircıkların Leydisi, lütfen bunu düzelt çünkü ben yapamıyorum.*

“Ben de üzgünüm.” Kania yüzünü buruşturarak hamile bedenini yana kaydırđı. Bir elini sırtına götürüp yüzünü buruşturdu, sonra kollarını dua parmaklığı boyunca uzattı. “Kızımı aldılar ve yasını tutma yetimi bile elimden aldılar. Doğmadan önce kaybettiğim çocuklarım bundan daha gerçekti.”

Bu onunla kayıp bebekler hakkında konuşmak için bir fırsat olabilirdi. Belki de tam zamanıydı. Ama Marra’nın bakışları kız kardeşinin bileğine, oradaki mor lekelere takıldı.

Biraz titreyerek elini uzattı ve izler eşleşti. Parmak izleri. Bir adamın eli, onunkinden daha büyüktü ama yine de parmak izleriydi işte.

“Kania,” dedi kısık sesle.

Kania koluna baktı ve izleri gizlemek için kolunu çekti. “Ah,” dedi.

“Bunlar . . . nasıl oldu . . . ?” Boğazı düğümlenmişti. Görüldüğü gibi olamazlardı. Bu bir kazaydı, kesinlikle bir kaza. Kadın düşmüş ve adam onu yakalamıştı belki de.

“Normalde onları görecek bir yerde bırakmamaya dikkat eder,” dedi Kania, o kadar yorgun bir sesle konuşuyordu ki duvarlardaki oymalar canlanıp ağlayacak gibiydi. “Ama ben hamile olduğum için şimdilerde yeterince güç uygulayamıyorum. Ve benim tek başıma nöbet tutmama çok kızdı.”

Marra ona bakakaldı. Kelimeler bir kuyuya düşen taşlar misali içine düşüyor, zihninde çıkardıkları sesleri duyabiliyordu ama hiçbir anlam taşımıyorlardı. Anlamli olmalarının mümkünatı yoktu.

“O . . .” Durup yutkunmak zorunda kaldı. Boğazı aniden kurumuştı. “Seni incitiyor mu?”

Kania ona çocukluğundan hatırladığı, bir şeyi fark etmekte çok yavaş davrandığında attığı o hızlı, keskin bakışlardan birini attı. Marra, Damia’nın öldüğüne inanmayı reddettiğinde de aynı bakış atmıştı. Marra tokat yemiş gibi irkildi.

“Elbette öyle,” dedi Kania. “Gerçi çoğunlukla ben hamileyken duruyor. Artık düşük yapmamı istemiyor. Ama yine de oluyor işte.” Buruk bir şekilde gülümsedi. “Yine de bu pek de rahatlatıcı bir şey değil, çünkü o aylarda içinde büyük bir öfke biriktiriyor. Öfkesini çıkaracak fahişeleri var sanırsın, ama adam piçlerden ve piçlikten ölesiye korkuyor, ya ben ya hiç anlayacağın.”

“Prens,” dedi Marra, sanki hâlâ konuşmanın yarım adım gerisindeymiş gibi hissederek. “Bunu prens mi yapıyor yani?”

Kania ona sert bir bakış daha attı. “Elbette. Başka kim olabilir?”

“Ama birinin onu durdurması gerekiyor,” dedi Marra. “Kral . . . ya da . . .”

Sözünü yarıda kesti, çünkü bir prensi kim durdurabilirdi ki? Muhafızları mı çağırırdınız? Bunu yapamazdınız, değil mi?

“Kral artık yaşlandı,” dedi Kania. “Sen de gördün. Törenlerde ortaya çıkıyor, bir şeyler mırıldanıp el sallıyor, sonra da yatağına dönüyor. Vorling buranın gerçek hükümdarı. Yıllardır da öyle.”

“Bu ne zamandır devam ediyor peki?” diye fısıldadı Marra.

“İlk günden beri.”

“Ah.” Marra yutkundu. Kral yok. Muhafız yok. Yardım yok. “Eve dön o zaman. Onu bırak ve sana ulaşamayacağı bir yere, eve gel.”

Kania’nın bakışı neredeyse merhamet doluydu. “Ve sözleşmeyi ihlal ettiğim için ülkemize savaş ilan etsin, öyle mi? Hem sordum mı sanıyorsun? Ziyaret için bile olsa eve gitmeme izin verilmedi. Sana piçlerden korktuğunu söylemiştim. Bu her iki taraf için de geçerli. Eğer bir günlüğüne bile gözünün önünden ayrılmama izin verirse, başka bir adamdan hamile kalacağımdan emin. Bana tahtta piç olmayacağını söyledi. Bu bir büyü, biliyorsun. Vaftiz anesinin duası. Kan bağı devam ettiği sürece hiçbir düşman tahta geçemeyecek. Tahtta bir piç olması Kuzey Krallığı’nın düşmesi demek. Ya da en azından o buna inanıyor.”

Ağzından dökülen her bir sözcük, bir baltanın oduna saplanması gibi çirkin bir şekilde yankılanıyordu. Marra başını yavaşça salladı. Şaşkınlık vericiydi. Korkunçtu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Ama sen böyle bir şey yapmazsın ki!"

Kania kısa, boğuk bir kahkaha attı. "Kaşla göz arasında," diye fısıldadı, sesini alçaltarak. "Bir anda. O canavarın kanını taşımayan bir çocuğum olabileceğini düşünseydim..."

Marra tabuta baktı, çünkü kız kardeşinin gözlerine daha fazla bakamıyordu.

Kania, "Önceleri askeri bir seferdeydi," dedi. "Yıllarca sürdü. Geri döndüğünde, dokuz ay boyunca bana elini sürmedi. Emin olmak için sırf," dedi. "Kesinlikle emin olmak için." Yine boğuk bir kahkaha attı. "O yıllar evliliğimin en güzel yıllarıydı. Onun değişebileceğini düşünecek kadar genç ve aptal olmam dışında."

Marra derin bir nefes aldı. "O zaman onu öldürmelisin," dedi, kendi sesi fısıltıyı biraz aşıyordu. Kapıdaki muhafızlar onu duyabilir miydi? Sesini mecburen daha da alçalttı. "Onu uyurken bıçakla."

Kania ona acıyarak ve çaresizce baktı. "O benimle uyumaz."

"O zaman . . . bilirsin . . ." Marra yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti.

Kız kardeşine bakan Kania'nın yüzü yumuşadı. "O zaman bile korumaları onunla," dedi usulca. "Sanırım izlediklerini bilmek onu heyecanlandırıyor."

Bütün dünya tersine dönmüş gibiydi. Marra bunu hiç düşünmemiş . . . hayal bile etmemişti . . . "Ah," dedi.

Bununla başa çıkamazdı. Kafasında bu bilgiyi koyabileceği bir yer yoktu. Başka bir şey düşünmeye çalıştı, işleri düzeltecek bir şey. Kania sessizce oturmuş, ellerini kavuşturmuş, sevmesine izin verilmeyen kızının tabutuna bakıyordu.

"Eğer . . . eğer bir varisin olsaydı," dedi Marra, "eğer ona bir varis doğurursan, gitmene izin verir miydi? Uzaklara gidebilirsin. Başka bir yere. Ayrı bir mülk ya da eve dönmek gibi? Herhangi bir yere. Artık sana ihtiyacı olmazdı."

"Artık bana ihtiyacı olmazdı," diye tekrarladı kız kardeşi. "Ve bana ihtiyacı kalmadığı an, hem bizim krallığımızı hem de kendi

krallığını yönetecek bir oğlu olduğu an, o zaman benim hayatımın değeri en düşük köylüden bile daha az olacak. Çabuk ölmeyeceğim ama mutlaka öleceğim.”

“O zaman başka çocuk yapamazsın!” dedi Marra umutsuzca. Zihni siyah dizginli atlar, yas tutanlardan oluşan bir cenaze alayı ve Damia’ya ait olması gereken sarılı bedenle doluydu. “Yapamazsın! Biri erkek doğabilir!”

Ve eğer çocuk doğurmazsa, artık onun için bir faydası olmaz. Onu öldürecek ve sıradaki kız kardeşiyle evlenecek, o çocuğu alabilmek için.

Bir sonraki kız kardeş.

Kania ona sabit gözlerle baktı ve Marra bildiklerinin yüzünden okunduğunu fark etti.

“Nasıl olması gerektiğini görüyorsun,” dedi Kania yumuşak bir sesle. “Eğer bir çıkış yolu varsa bile ben bulamıyorum.” Her santimiyle bir kraliçe gibi kendini yukarı çekti. “Ama dayanıyorum. Halkımızın iyiliği için dayanacağım.”

Sonraki üç gün yaşadığı dehşetin donukluğu içinde mide bulandırıcı geçti. Marra öğrendikleri hakkında kimseyle konuşmaya cesaret edemiyordu. Prens duyacaktı. Mutlaka duyardı. Kania şapelde kız kardeşi ve kızının cesedi dışında konuşmaya cesaret edememişti. *Kimseyle konuşmaya cesaret edemiyorum. O öğrenecek. Öğrenecek.*

Ama konuşmanın bir yolu olmadığı gibi, bunu düşünmeyi bırakmanın da bir yolu yoktu. Bu olayın Marra’nın beynini kemirip durmadığı uyanık ya da uykuda tek bir an bile yoktu. Kurumuş tostu boğazında düğümleniyor, rüyasında Kania’nın kollarındaki izleri görüyordu; tek tesellisi herkesin bu dehşeti keder sanmasıydı.

Yeğenin tabutu sarayın altındaki mahzenlere defnedilmişti. Marra’nın hatırlayabildiği tek şey, büyük demir kapıların açılışı ve ardından soğuk taş koridorlardan oluşan bir labirente doğru ilerleyişiydi. Ellerini yenlerinin içine sokarak Kania’nın arkasında yürürken Vorling’in yüzünü izledi ve şimdiye kadar birinden hiç

nefret etmediğini fark etti. Yeni hissettiği şey bu olmalıydı. Göğsünde o kadar büyük bir yer kaplıyordu ki nefes alıp alamayacağını bile bilmiyordu.

Annesiyle birlikte Kuzey Krallığı'ndan ayrıldıklarında, rahatlama onu o kadar güçlü bir şekilde ele geçirmişti ki, kendini arabadan fırlatıp yolda dans edecekmiş gibi hissetmişti. *Ama rahatlayamam, hayır. Kania hâlâ kapana kısılmış durumda. Tehlikede olan asla ben değildim. Böyle hissetmeyi hak etmiyorum.* Ama yine de hissetti ve bunun utancı onu dalgalar hâlinde vurdu, ama dalgalar çekildiğinde, Vorling'in sarayından uzakta olmanın vahşi neşesi hâlâ onunlaydı.

Babasının sarayında sadece bir gece kaldı. Eski odası hâlâ ona aitti. Küçük ve yoksul bir krallık bile bir prensesin odasını muhafaza edebiliyordu. Çok toydu, içi doldurulmuş oyuncaklarla doluydu ama Marra artık otuz yaşındaydı. *Yine de on yılda bir gece kullandığım bir oda için onlardan odayı değiştirmelerini isteyemem. Bu savurganlık olur.* Başrahibe, fakirleri doyurmak için harcanabilecek bu savurganlığa burun kıvrır, Eczacı Rahibe de başını sallayıp gülerdi.

Yine de babasının evinde yapabileceği tek bir şey vardı, sadece tek bir şey. Marra cesaretini mümkün olduğunca toplamaya çalıştı. Bir rahibe olarak yaşamının onu cesarettten yoksun bırakabileceği aklına gelmemişti hiç; ama yine de annesiyle yüzleşmek çocukken olduğundan bile endişe verici görünüyordu gözüne. Karşısındaki kadının önce kraliçe, sonra annesi olduğunun ve Marra'nın kendisinin de bu oyunda küçük, önemsiz bir parça olduğunun farkındaydı.

Annesi başını kaldırıp ona baktığında, "Sizinle konuşmam gerek," dedi. "Majesteleri. Anne. Lütfen."

Bu beklediğimden de kötü oldu, diye düşündü. Kelimelerle arası hiçbir zaman çok iyi olmamıştı, ama görünüşe göre sahip olduğu azıcık beceriyi de yitirmişti.

Kraliçenin kaşlarının arasında bir çizgi oluştu. "Bizi yalnız bırakın," diye emretti etrafında bekleşen kadınlara; onlar da bunun üzerine, omuzlarının üzerinden merakla geriye bakarak dışarı çıktılar.

Kapı arkalarından kapanır kapanmaz Marra, "Kania'nın başı dertte," dedi.

Kraliçe başını yana eğdi. "Nasıl yani?"

"Prens yüzünden." Marra yutkundu. Boğazının kuruduğunu hissetti. *Dinliyor, bu da bir şeydir.* "Prens Vorling. Kania korkuyor. Çok korkuyor. Sanırım . . . Hatta oldukça eminim ki . . ."

Kelimeleri seçemiyordu. Kelimeler kafasının içindeydi. *Ona zarar veriyor.* Ama yine de onları dışarı çıkaramıyor gibiydi. *Söyleyemiyorum. Neden söyleyemiyorum?*

Sanki korkunç ve utanç verici bir şey söylemek üzereymiş gibi hissediyordu. Boğazı kapanmak, doğru olsalar bile, Kania'nın hatası olmasa bile, her şey Vorling'in suçu olsa bile, böyle korkunç şeyler söylemesini engellemek istiyordu ve her ne hikmetse kelimeleri söylemek bile ona imkânsız geliyordu. Yutkundu. Yüzünü ateş basmıştı.

Söyle. Söyle. Tekrar menekşe rengi parmak izlerini düşündü ve dikkatini toplamaya çalıştı. Bu neden bu kadar zor geliyordu? Kania ondan yardım istememişti ama kelimelerin dilinden dökülmesi şarttı. Anneleri bunu düzeltecekti. Kraliçe işleri yoluna koyardı, babaları onunla bu yüzden evlenmişti. Politikadan ve menfaatten anlıyordu, bunu da bir şekilde düzeltecekti.

"O . . . o . . ." Marra derin bir nefes aldı. *Söyle. Söylemek zorundasın.* "Ona zarar veriyor. İzler vardı. Onu oradan uzaklaştırmalıyız."

"Ah," dedi kraliçe.

Bana inanıyor mu? Ya bana inanmazsa? Tüm çocukluk anıları canlandı kafasında, tüm o çocukça yalanları, Kania'nın bir prensi olmadığı için onu kıskandığını söylemesi . . . *Ah, Sığircıkların Leydisi! Ne yapmalıyım şimdi? Onu Kuzey Krallığı'na sürükleyip Kania'nın kolundaki izleri mi göstereyim?*

Bu düşünce kesinlikle sarsıcıydı. Kraliçenin başını elindeki nakış parçasına doğru eğişini izledi. Marra durduğu yerden dikişi ayırt edebiliyordu, bir çayır sineği düğümüydü ve kendisinin bunu daha iyi olduğunu, nakışı daha düzgün işleyebileceğini düşündü. Bu ona küçük bir cesaret kırıntısı verdi, bir konuda kraliçeden daha yetenekliydi ve geriye çok az cesareti kalmıştı.

“Prens Vorling bir canavar,” dedi kraliçe keskin bir sesle. “Her ne kadar düşük yapmasına neden olabilecek bir şey yapmamayı öğrenmiş de olsa, şüphesiz ona pek çok şekilde zarar veriyor. Bir sonraki çocuğun erkek olmasını umacağız, böylece kız kardeşinin onun yakın takibinden kurtulma şansı olabilir.”

Marra’nın ağzı açık kaldı ve söyleyecek bir şey bulamadı. *Ama gitmesine izin vermeyecek. O zaman da onu öldürecek.*

“Bir oğlu olana kadar onun merhametine kalmış durumda. Ve biz de öyle.”

“Ama . . .” diye mırıldandı Marra.

Kraliçe sabırsız bir hareketle iğneyi kumaşın içinden geçirdi. “Düşün, Marra! Biz küçük bir krallığız ve adamın bıçağı boğazımıza dayanmış durumda. Kuzey Krallığı’nın koruması geri çekilirse, Güney Krallığı limanımızı ele geçirmek için üzerimize yürür.”

“Ama . . . ama daha önce bunu yapmadılar . . .” Marra kendini sandığından çok daha karmaşık bir dansın adımlarını izliyormuş gibi hissediyordu.

“Yapmadılar, çünkü Kuzey Krallığı onları durduracaktı. Bizim iyiliğimiz için olmasa bile, Güney limanı kontrol etmesin diye. Ama Kuzey Krallığı gözden düşüğümüzü ve artık bizi savunmakla ilgilenmediklerini herkese duyurursa, iki hafta içinde Güneyli birlikler kaleyi kuşatırlar.”

Marra kalenin etrafındaki tarlaların çadırlar, kılıçlar ve mızraklarla dolduğunu hayal etmeye çalıştı ama başaramadı.

Kraliçe iğneyi kumaşa bir kez daha batırdı. Dikiş çok sıkı olacak ve kumaşı buruşturacaktı. “Ya da,” dedi annesi, “Vorling’e tahtımızı devralabilecek bir varisi olmadan önce meydan okursak, bizzat üzerimize yürümeye karar verebilir ve bu şehri tek bir kanlı günde yerle bir edebilir.”

Marra yutkundu. “Ama Kania . . .”

“Şu anda çok tehlikeli bir iğneye iplik geçiriyor. Senden onu kurtarmanı istedi mi?”

“Hayır . . .” Marra kendini birkaç adım geride, bu kadar tuhaf, acımasız ve karmaşık olabilen dünyanın tamamen dışında duruyormuş gibi hissetti. “Hayır, ben . . . hayır.”

Kraliçe başını salladı.

Çok daha fazlasını söylemek istiyordu. Kania'nın doğacak oğlunun onun ölümü olacağını düşündüğünü, ama belki de Kania'nın yanıldığını, belki de kraliçenin yanıldığını, belki de herkesin yanıldığını ve hiçbir şeyin düzeltilemeyeceğini söylemek istiyordu. Ama başka bir düşünce, pencere camına çarpan bir pervane gibi kafatasına çarpıp durdu.

"Biliyor muydun?" diye sordu Marra. "Önceden yani?"

"Şüpheli arzuları olduğunu tahmin ediyordum," dedi kraliçe. Yüzünde ya da ses tonunda affedilmeyi gerektirecek hiçbir şey yoktu. "Bunları gizli tutacak kadar akıllı olduğunu ummuştum sadece. Karısına düşük ve ölene kadar işkence yapacak kadar aptal olacağını düşünmemiştim." Başını iki yana salladı, dudakları acımasız bir çizgiye dönüşmüştü.

Ölüm mü? Ama . . . Marra'nın annesinin Kania'dan değil, Damia'dan bahsettiğini anlaması için uzun bir süre geçmesi gerekti.

Ah.

Ah.

Yani onu öldürdü.

Ve annem biliyordu.

Marra nasıl hissedeceğini bilemedi. Bu fazla büyük, çok garipti. Ağlamak mı, öfkelenmek mi yoksa kendini kale duvarından atmak mı istediğini bile bilemez hâldeydi. Kalbinde ya da geçmişinde ona bu yeni bilgiyle ne yapacağını söyleyen hiçbir şey yoktu. Bu çok büyüktü. Bunu bir kenara itip Kania'ya odaklanması gerekiyordu, yoksa tamamen kaybolacaktı.

"Onu uzaklara götürebiliriz," dedi Marra umutsuzca. "Gelip benimle kalabilir. Kız kardeşlerle birlikte hareket eder. O zaman onu yakalayamaz."

"Marra," dedi kraliçe, sesi yumuşamıştı. "Marra, aşkım, karısına işkence eden ve aklına estiğinde bir krallığı yok edebilecek bir adamı bir manastırın duvarlarının durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Hâlâ kendine çok uzakta, hapsolmuş gibi donuk duruyordu. Başını eğip “Hayır. Elbette hayır,” derken kendini izledi.

İçinde yükselen öfke bir anda söndü. Annesi biliyordu ve o da yapabileceği hiçbir şey olmadığını farkındaydı. Artık çok geçti. Belki de Vorling yıllar önce Damia’ya kur yapmaya başladığından beri olan olmuştu.

Seni de bizimle bu cehenneme sürüklemesine izin verme, demişti Kania, gözleri acıyla donuklaşmış bir hâlde kız kardeşinin cüppesine tutunarak. Kaç buradan. Bilgi, bir bandajdan sızan kan gibi Marra’nın içinde çiçek açmıştı. Prens Vorling küçük, savunmasız ve karşı koyamayacak bir krallığı seçmişti. Bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Kızlarıyla evlenmişti, onlara istediği zaman eziyet edebileceğini ve halkının güvenliğini sağlamak için ne isterse kabul etmek zorunda kalacaklarını biliyordu.

... Ah.

“Sakın aptalca bir şey yapma,” diye uyardı kraliçe.

“Bu konu hakkında kimseyle konuşma. Eğer haber prensse ulaşırsa, kız kardeşin için kötü olur.” Nakışını bir kenara bıraktı. “Ben de bu sebepten bu konuda ağzımı açmıyorum.”

“O iyi olacak mı?” diye sordu Marra. Cevabın hayır olduğunu biliyordu ama kraliçenin onu teselli etmesini, Marra çok küçükken yaptığı gibi her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını söylemesini istiyordu.

“Bu kadar uzun süre idare etti,” dedi kraliçe. “O bir ejderhaya biniyor ve krallıktaki hepimiz de onunla ilerliyoruz.”

Bölüm 6



Marra manastırda tam on beş yıl geçirmişti. Birkaç ayı saymazsak hayatının yarısı. Nakış işleyebilir, dikiş dikebilir, örgü örebilirdi ve belki de sıradan bir rahibenin bilebileceğinden biraz daha fazla politika biliyor olabilirdi. Ama kız kardeşini kurtarmak için elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Konağın tanıdık rutinine dönmenin onu rahatlatacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Kuzey Krallığı'ndan döndükten günler sonra Marra hâlâ kendine gelememişti. Bir ileri bir geri gidip geliyor, parmakları hareketsizlikten kaşınıyor, manastırın durgunluğuna tahammül edemiyordu. Ne yapabilirdi ki? Kania'ya yardım etmeliydi ama elleri bağlıydı, ama etmek zorundaydı ama işte . . .

“Âşık mısın yoksa hamile misin?” diye sordu Eczacı Rahibe.

“İkisi de değil,” dedi Marra, biraz dehşete düşmüş gibiydi.

“Öyle dehşete düşmüş gibi bakma. Sürekli diken üstündesin, bu şekilde başlayan bildiğim hastalık bu ikisi.”

“Hayır,” dedi Marra. Eczacı Rahibe'ye çok güveniyordu ama kraliçenin prense haber ulaştırma konusunda söyledikleri de aklıdaydı. “Hayır. Kız kardeşim için endişeleniyorum. Pek çok kez hamile kaldı. Çok hızlı. Ve birkaçını kaybetti . . . bilirsin.”

“Biliyorum,” dedi Eczacı Rahibe ciddi bir sesle. “Bunu her zaman yaşarım. Köylü kadınların dediği gibi ‘Bir çocuk, bir diş’ ve bu zavallı kadınların yarısının yedek dişi kalmadı. Çocuk doğururken kendilerini yıpratıyorlar. Ama kız kardeşin bir prenses ve prenseslere hepimizden daha iyi bakılıyor. O emin ellerde.”

Ben prensin elleri yüzünden endişeleniyorum. Çimdikleyen, sıkan ve morartan elleri yüzünden . . . Kania'nın bileğindeki mor parmak izlerini hatırladı.

"Bir şeyler yapmalıyım," diye mırıldandı, bir ileri bir geri volta atıyor, parmaklarıyla bileklerini kurcalıyordu.

"Düzeltemek sana düşmez," dedi Eczacı Rahibe. "Kadınların ölene kadar hamile kalmasına engel olmayacağımı mı sanıyorsun? Ama böyle bir seçeneğiniz yok. Etrafta dolaşıp kocalarını yataktan kovamazsın. Bir sürü özel çay hazırlayabilirim ama onları içmeye zorlayamam."

Marra gözlerini ellerine dikti. "Bir şeyler yapmalıyım," dedi.

"İyi şanslar," dedi Eczacı Rahibe ve onu bir bardak içkiyle selamladı. "Eğer bir yol bulursan bana da haber ver."

Marra endişelenip tırnaklarını derisine geçirirken günler haftaları kovaladı. Başrahibe endişeliydi ama Eczacı Rahibe onun çizikleri için bir merhem hazırladı ve basitçe, "Dünyaya karşı koyuyorsun, hepsi bu," dedi.

Bu bir yere kadar doğruydı ama Marra buna içerlemişti. Otuz yaşında değil, on altı yaşındayken yoldan çekilmeniz gereken türden bir şeydi bu. *Yaşıma göre her zaman yavaş olmuşumdur ama bu kadarı da fazla.*

Bir hafta bir ay oldu, sonra bir ay daha, sonra bir ay daha, Marra volta atmaktan, endişelenmekten ve kendini giderek daha işe yaramaz hissetmekten başka bir şey yapmadı. *Bir şeyler yapmalıyım. Bir şeyler yapabilmeliyim. Bunu bir şekilde düzeltebilmeliydim.*

Aklına bir yol gelmiyordu. Bu belki de kahramanlara göre bir işti ve Marra nasıl kahraman olunacağını bilmiyordu. Geceleri uyanık yatıyor, gözünün önüne gelen hayaletleri kovalıyor, şapeldeki anları ayrı, annesiyle olan anları ayrı yaşıyordu. Karanlıkta duygusal planlar yapıyor ama gün ışığında bunları bir kenara bırakıyordu. Gidip Vorling'le görüşmek isteyecek ve onu bıçaklayacaktı. (Hayır, muhafızlar onu durdururdu.) Muhafızların gönderilmesi şartıyla Vorling'i baştan çıkarmaya çalışacak sonra da

onu bıçaklayacaktı. (Neredeyse bir rahibeydi, baştan çıkarmadın ne anlar ki?) Eczacı Rahibe'nin dükkânından bitkiler alıp onu zehirleyecekti. (Onun yemeğine nasıl yaklaşıacaktı ki?) O . . . o . . .

Görünüşe göre hiçbir şey yapamayacaktı. Her eylem Marra'nın ölümü, kız kardeşi ya da krallığının yok olmasıyla sonuçlanıyordu. Geceler boyu kafasında dönen planların hiçbirisi işe yarayacak gibi değildi.

Değersiz planlar. Değersiz Marra. Benim kime ne faydam var?

Aklına Kania'nın hamileliğinin şimdiye kadar çok ilerlemiş olduğu geldi. *Eğer belli oluyorsa, belki de güvendedir. Hamileyken onu yalnız bıraktığını söylemişti. Çoğunlukla.* Kız kardeşinin kıyafetleriyle, hamileliğini erkenden göstermeye çalıştığını düşündü. Bazen böyle oluyordu ama Kania aptal değildi ve belki de terzileri giysilerini hamileliği belli olacak şekilde dikmişlerdi.

Tabii bunu da kaybetmediğini varsayarsak.

Ama kaybettiği bir sonraki şey bebek değildi. Onun yerine mektuplardan değil ama dedikodulardan kralın öldüğü ve Prens Vorling'in artık Kuzey Kralı Vorling olduğu haberi geldi.

Bu daha mı iyi?

Daha mı kötü?

Daha fazla insan onu izliyor mu?

Ama o artık kral ve kimse onu durduramaz.

Hiçbir cevabı yoktu. Bunun iyi mi kötü mü yoksa korkunç mu olduğunu, Kania'nın bir can simidine mi kavuştuğunu yoksa bir ölüm cezasına mı çarptırıldığını bilmiyordu. Aklını bile toparlayamıyordu. Kral Vorling hiçbir anlam ifade etmiyordu. O hâlâ kafasındaki Prens Vorling'di. Kania'nın kızı için nöbet tutmak istediği zamanki öfke patlamasını hatırladı. Böyle bir adam nasıl kral olup da koca bir krallığı nasıl parmaklarının ucunda tutabilirdi?

Vahşi bir gayretle bahçedeki otları ayıklamaya koyuldu, dişleri çenesinde gıcırdarken karabuğdayları, sinirotlarını ve tavşan tütününü söküyordu.

Erkek olsaydım, onunla savaşırdım.

Ve eğer o bir erkek olsaydı, Kania'yı çocuk üstüne çocuk doğurmaya zorlayamazdı. Eğer erkek olsaydım, onu öldürürse evlenmek

için sıradaki kişi ben olmazdım. Eğer erkek olsaydık . . . Toprakta kıvrılmış parmaklarına baktı. Bunun bir önemi yoktu. Erkek değillerdi ve dünyanın tarihi kadınların rahimlerinde ve kadınların kanında yazılıydı, bunu değiştirmesine de asla izin verilmeyecekti.

Öfke içini titretti, cennetin salonlarını yıkabilecekmiş gibi görünen bir öfkeydi bu, ama kendi çaresizliğinin bilgisiyle yok olup gitti. Öfke, sadece onunla bir şey yapmanıza izin verildiği takdirde işe yarıyordu.

İki rahibenin konuşmasını duyduğunda hâlâ ellerine bakıyordu. “Ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi biri. “Hiçbir fikrim yok.”

“Toz-karısı’na git,” diye önerdi diğeri. “O bir şeyler biliyordur.”

“Ne tür şeyler?”

“Bilirsin işte. Büyü.”

Marra hızla başını kaldırdı. Anlaşıldığı kadarıyla fazla ani. Onu gördüler ve seslerini alçaltarak aceleyle uzaklaştılar ama tohum ekilmişti.

Toz-karısı.

Krallığın bu bölgesinde, büyüklüğü ne olursa olsun her mezarlığın bir Toz-karısı vardı. Marra onların varlığından az da olsa haberdardı ama o, krallığın batı yakasından geliyordu ve arada kesin bir fark vardı. Deniz kıyısındaki kilise mezarlıklarına, ölümlere rehberlik etmesi ve onları koruması için bir köpek gömülürdü – bunlara kilise uğursuzları denirdi. Doğudaki dağlık bölgede ise toz-karılar vardı. (Ortadaki bir ya da iki yerde hem Toz-karısı hem de kilise uğursuzu olurdu. “Onlar sorun değil,” demişti bir Toz-karısı, “ve buralarda bir köpek olması iyi bir şey.”)

Toz-karıları mezarlıkların yanındaki küçük evlerde yaşıyordu. Hem cadı hem de mezar kazıcı olarak çalışır, çukur kazıp ölümleri yerleştirirlerdi. Bir Toz-karısı mezarları kendisi kazamayacak kadar yaşlanıp zayıfladığında bile, bir kürekle dışarı çıkıp ilk kürek dolusu toprağı taşır, gerisini ise işçiler hallederdi. Aksi takdirde, ölümlerin kazıcıların mezar hırsızları olduğunu düşünme ihtimali vardı ve Toz-karısı’nın kutsaması olmadığı takdirde lanetleri onların üzerine olurdu.

Toz-karılarının ölümlerin dilini konuşabildiği ve toprağın altında yatan tüm sırları bildiği söyleniyordu. Bir Toz-karısı öldüğün-

de yakılarak külleri mezarlığına serpilirdi, böylece ondan sonra gelen her Toz-karısı kendinden öncekilerin bilgeliğini elinin altında tutabilirdi.

Marra pelerininin kapüşonunu saçlarının üzerine çekti ve Toz-karısı'nı bulmak için dışarı çıktı. Manastırın kendine ait küçük bir mezarlığı vardı ama o ruhlar Sığıcık Leydimiz'e aitti. Bunun için kasabanın içine, Hasat Leydimiz'e adanmış büyük kiliseye, oradaki mezarlığa gitmesi gerekiyordu.

Çöpçü kadın dışarıda çalışıyor, mezarlarla ilgileniyordu. Tombul, gülbüz ve pembe yüzlü bir kadındı. "İyi günler," dedi gülümseyerek. "Yardımcı olabilir miyim, genç kız?"

"Bir büyüye ihtiyacım var," diye geveledi Marra, sonra da korkunç bir sosyal hata yapıp yapmadığından emin olamadan öylece durdu. Bir Toz-karısı'yla havadan sudan konuşmanız gerekir miydi? Yalvarmak mı? Para mı teklif etmeliydiniz yoksa? "Özür dilerim. Ben..." Ellerini yanaklarına götürdü. Yanakları sıcaktı.

Toz-karısı ayağa kalktı ve Marra'nın elini nazikçe okşadı. "En baştan başlayalım. Benim adım Elspeth. Senin adın ne?"

"Marra," dedi. Yalan söylemek sonradan aklına geldi.

"Güzel, güçlü bir isim. Prensesimiz gibi. Gel otur ve bana sorunun ne olduğunu söyle."

Marra derin bir nefes aldı. Annesinin uyarısı zihninde olanca gırlığıyla duruyordu. Ne kadarını söyleyebilirdi? "Kız kardeşim evli," dedi Toz-karısı'nın yanındaki duvara oturarak. "Adam . . . iyi biri değil. Onu dövmesin diye hamile kalıyor. Ama bu onun için çok zor. Ezen çocuklarını kaybediyor, sonra daha da kötü oluyor. Ben . . . Ona yardım etmek zorundayım. Ama o adam . . . şey. Gitmesine izin vermeyecek." Elleri baktı.

"Zavallı kız. Ne kadar da kötü. Bunu yanına bırakacak kadar yüksek bir mevkide mi?"

Histerik kahkahalar atmanın kimseye faydası olmayacaktı, bu yüzden Marra sadece, "Evet," diyebilirdi.

Elspeth arkasına yaslandı, yüzü ciddiydi. "Benden ne yapmamı istiyorsun, çocuğum? Kısırlık ona yardımcı olacak gibi görünmüyor. Sana çocuk doğurmayı kolaylaştıracak bir tılsım verebilirim

ama doğrusunu söyleyeyim, bu yeterince küçük ve dünyaya gelmek istemeyen bir bebeği kurtarmaya yetmez.”

Marra gözlerini yumdu, ihanet ve kral katilliği hakkında düşünüp fısıldadı: “Bana onu öldürecek bir büyü verebilir misin?”

Toz-karısı uzun bir süre sessiz kaldı. Marra dehşetle karşılaşacağını umarak gözlerini açtı ama Elspeth’in gözleri keder ve anlayışla doluydu. “Hayır,” dedi. “Yapabilseydim yapardım ama ben cellat değilim ve ellerimi kana bulamadan önce daha fazlasını bilmem gerekir. Ve istediğin türden bir büyü beni çok aşar. Gerçek güç budur, tılsımlar, ölüleri bilmek veya dinlemek değil.” Gözlerini kaçırdı, anlaşılan sözlerini dikkatlice tartıyordu, sonra, “Eğer başkente gidersen, bana zehir hakkında çok şey bilen bir kadın olduğunu söylediler,” dedi.

Marra başını salladı. Prens bir yemek tadıcısı tutmuştu elbette ama bunu açıklaması pek de mümkün değildi. Onun yerine, “Eğer zehirlenirse hemen onu düşünürler,” dedi.

Elspeth uzanıp elini tuttu. Marra bir an için kadının onu rahatlatmaya çalıştığını düşündü ama eli çok sıkıydı. Marra irkilerek başını kaldırdı, Toz-karısı’nın gözleri tuhaf ve durgundu, gözbebekleri kocaman, irisleri neredeyse yok gibiydi.

Ölülerin gözleri, diye düşündü Marra, Damia’nın gözleri de böyle görünüyordu olmalıydı.

Sonra Elspeth gözlerini kırıştırdı ve gözleri tekrar normale döndü. Marra’nın elini bıraktı ve yüzünü ovuşturdu. “Pekâlâ,” dedi kendi kendine. “Peki o zaman. Demek öyle.”

“Pardon?” dedi Marra.

“Ölüler sana yardım edebilir,” dedi Elspeth. “Ama sana gerçek bir Toz-karısı lazım, kil, kemik ve mezar toprağıyla evli biri, çukur kazmakta iyi olan yaşlı bir ot cadısı değil.” Sanki günün aydınlığı ona acı veriyormuş gibi gözlerini kısıp yüzünü buruşturdu. Marra kadının gözünün kenarından süzülen bir damla yaşın yanağından aşağı akmasını izledi.

“Böyle birini nerede bulabilirim?” diye sordu Marra.

“Güneyde,” dedi Elspeth. “Güneydoğu. Burada değil. Dağların güney tarafına git. Kuru ovaları bilirsin.”

Marra başıyla onayladı. Babası bir keresinde prensesleri oraya götürmüştü, bir kraliyet alayının parçası olarak, bütün arazi taş gibi kuruydu, seyahat ettikçe büyük beyaz toz bulutları savuruyordu. “Biliyorum.”

“Orada büyük bir nekropol var, ama bunu istemezsin. Oraya varmadan önce dur. Dağın yamacı, oyulmuş mağaralar, terk edilmiş evler ve boğa kafatasları. Orada. Adına layık bir Toz-karısı var. Ölüler sırlarını ona vermek için dizlerinin üzerinde sürünürler.”

Marra tekrar başını salladı. “Teşekkür ederim,” dedi duvardan kayarak.

“Bana teşekkür etme,” dedi Elspeth. “Her şey bittikten sonra gelip bana anlat.”

Güneydoğudaki uzun yolculuğu düşünen Marra başını salladı. “Bunu yapacak kadar yaşar mıyım bilmiyorum,” diye itiraf etti.

“Biliyorum,” dedi Toz-karısı nazikçe. “Ama seni yine de duyabileceğim.”

Bu uzun bir yoldu. Anlattığı tek kişi, ona sabit gözlerle bakan sonra da ona bozuk para dolu bir çanta ve çay yapraklarıyla dolu bir poşet uzatan Eczacı Rahibe’ydi. “Büyü,” dedi. “Büyü benim yeteneklerimin ötesinde. Elinden geldiğince çabuk dön, eğer dönersen umarım kader sana iyi davranır.”

Marra’nın artık kadere pek inancı kalmamıştı. Bir prenses olarak doğmuştu, bu bir şans olmalıydı ama hiç aç kalmamasının bedeli, adaleti yerine getiremeyecek kadar güçlü insanlar arasındaki bir mücadelenin ortasında kalmaktı.

Ayrıca Eczacı Rahibe’nin ona gitmemesini söylemesini de diliyordu, çünkü o zaman karşı koyabileceği bir şey olurdu. İnatçı olmaya alışkındı ve insanların onunla aynı fikirde olması rahatsız ediciydi, ona üzerinde çalışabileceği pek bir şey vermiyordu.

Eczacı Rahibe’nin yokluğunu örtbas etmesiyle pelerinini çekti ve tekrar kasabaya gitti. Toz-karısı onu güneydeki Low Bandai’de pazara yün götüren bir çobana yönlendirdi ve Marra onunla şehre kadar at sürdü. Çoban arkadaşlıktan hoşlanıyor gibiydi ama pek ko-

nuşmuyordu ki bu da Marra'nın işine geliyordu, çünkü söyleyecek pek az şeyi vardı: *Aman Tanrım, aman Tanrım, ne yapıyorum ben?*

Aşağı Bandai'den her yöne giden arabalar vardı. Çobanla yollarını ayırdı ve güneydoğuda gidebildiği yere kadar bir arabaya bindi, sonra bir başkasına. Yiyecek için paralarını biriktirdi ve arabaları beklerken ya arabada ya da banklarda uyudu. Yorgun ve hırçındı, pelerininin kapüşonu sık sık saçlarının dağınıklığını örtmek için kullanılıyordu ama bozuk para stoğu, bir anda oda talep etseydi olacağı kadar çabuk azalmıyordu.

Kimse onu bir prenses sanmazdı.

İlk kez bir yolcu otobüsüne gidip yer istemek zorunda kalması korkutucuydu. Bunu daha önce hiç yapmamıştı ve öyle aptalca bir şey söylemekten korkuyordu ki şoför ona gülecek ve yer vermeyi reddedecekti. Ama cesaretini topladı ve "Essemque'e gitmem gerekiyor," dedi, şoför bir fiyat söyledi. Marra parayı uzattı ve şoför başını sallayarak arabanın yirmi dakika içinde hareket edeceğini, o zamana kadar araçta olması gerektiğini söyledi.

Bir sonraki sefer daha kolaydı ve ondan sonraki de. Arabalara alıştı, içeride tıkiş tıkiş olmanın yarattığı mide bulantısı için bir reçete olduğunu da öğrendi, üstelik en ucuz yol buydu. Bu ani tutumluluğun nereden geldiğinden emin değildi ama zihninin gerisinde bir ses, yardım gelmeyeceğini ve parası biterse daha fazla kazanmanın gerçek bir yolu olmadığını fısıldıyordu. Tek becerisi nakış işlemek ve bahçeleri ayıklamaktı. *Sanırım bedenimi satabilirim, ama bunu nasıl yapacağımı da bilmiyorum.* Bu, otobüste bir koltuk kapmaktan çok daha karmaşık bir iş gibi görünüyordu. İnsanlara siz mi yaklaşırdınız, yoksa onlar mı size yaklaşırdı ve seks için parayla sonuçlanan bir sohbeti nasıl başlatırdınız? Bir görgü kuralı var mıydı sahi?

Bu, manastırlarda öğretilen türden bir şey değildi. Arabalarda uyumak daha kolaydı.

Kemiklerini sızlatan bir uykuyla güneye ve doğuya, dağların eteklerine doğru ilerledi. Aklına başrahibenin muhtemelen kraliçeye onun kaybolduğunu söylemek zorunda kalacağı geldi. Kaçmış mıydı? Otuz yaşındayken gerçekten kaçabilir miydiniz?

Böyle şeyler olduğu için şanslıydı. Kimse onu pek rahatsız etmiyordu. Sadece bir kez bir adam onunla tehlikeli olduğunu gösteren bir sohbete kalkıştı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu ona, vagonun içinde tam karşısında otururken. Adamın bütün dişleri yerindeydi ve Marra gülümsediğinde her birini görebiliyordu.

“Güneye,” dedi kız.

“Hangi şehir?”

Marra omuz silkti. “Güneye,” dedi tekrar, nabzının nasıl attığını saklamaya çalışarak. Adam onu tanımış mıydı? Neden soruyordu ki? Adını sordu ve Marra sessizce ona baktı. Daha fazla soru sordu –nereye gittiğini ve orada bir ailesi olup olmadığını– ve ona cevap vermediğinde, tonu çirkinleşti. Onu dinleyen diğer yolculara aldırmadan kadına hakaretler yağdırdı.

Onu kurtaran orta yaşlı bir kadın oldu, eğildi ve adamın yüzünün önünde parmaklarını şıklattı. “Seni kaba genç aptal,” diye hırladı kadın. “Onun bir rahibe olduğunu göremiyor musun? Neden hıncını hacca giden bir rahibeden çıkarıyorsun?”

Adam tam kadına küfretmek üzereydi ki kadının sözleri kafasına dank etti. Sessiz harfler dilinin ucunda kaybolmuş gibi durdu ve Marra’yı ilk kez görüyormuş gibi yolculuk yüzünden kirlenmiş cübbesinin içinde süzdü. “Bir rahibe mi?” dedi.

Marra bu fırsatı kaçırmadı. “Sığırcıkların Leydisi’ne hizmet ediyorum,” dedi kadına. Olması gerektiği kadar büyük bir yalan değildi bu. “Teşekkür ederim.” Leydim, beni affedin.

Adam kızarak bir şeyler mırıldandı ama kadını daha fazla rahatsız etmedi. Bir sonraki durakta indi. Orta yaşlı kadın bir sonraki fayton gelene kadar Marra’nın yanında oturdu, gözleri zayıf ve suluydu ama zayıflığın ardında çakmaktaşı gibi keskin bir bakış vardı. “Onlara hemen rahibe olduğunu söyle,” diye öğüt verdi. “Bir kadına kötü davranmak için iki kez düşünmeyecek ama bir cübbe ve kutsal bir sembol korkusuyla yaşayan pek çok erkek var. Bu seni yol boyunca beladan biraz olsun kurtarabilir.”

Marra başıyla onayladı. Bundan sonra başrahibe gibi yürümeye, ellerini rahibelerin yaptığı gibi kollarının içine sokmaya çalıştı.

Annesinin ona gönderdiği, satmayı düşündüğü ama onun yerine kıyafetinin dış kısmına taktığı, oyma bir sığircık tüyü kolyesi vardı. Bir din adamı madalyasına benzeyen bu kolye ona vagonlarda biraz daha yer, etrafında biraz daha mesafe sağlıyordu. Kadın Marra'yı itip kakan insanlar, rahibe Marra için kenara çekiliyordu.

Ya prenses Marra? diye düşündü, şaşkınlıkla. Onun için kenara çekilirler miydi?

Tabii ki böyle bir sorun asla ortaya çıkmayacaktı. Bir prenses sıradan arabalara binmezdi. Sıradan faytonların banklarında oturmaz ya da başını duvara dayayıp uyuyakalmazdı. Eskiden olduğu prenses artık ölmüştü; mezardaki Damia kadar, Kania'nın dünyaya getirmeye çalışıp da doğuramadığı çocuklar kadar ölüydü.

Büyük nekropolden önceki son kasabada, kilise avlusuna doğru ilerledi ve orada, toprağı çevirmek için küreği zar zor tutabilecek kadar yaşlı bir kadın olan yerel Toz-karısı'nı buldu.

"Toz-karısı'nı arıyorum," dedi Marra. "Güçlü olanı."

"Ah," dedi yaşlı kadın. "Kimi kastettiğini anladım. Kasabadan çıkıp doğan güneşe doğru yürü, bir adamın kafasından biraz daha yüksek iki duvar görene kadar. Aralarında bir boşluk ve bir sürü gevşek taş göreceksin. Onların arasından ilerle, önce mezarlarla dolu düz bir yer, sonra küçük bir taş çıkıntı göreceksin. Evi o tepenin içinde."

"Teşekkür ederim," dedi Marra.

"Dikkatli ol," dedi yaşlı kadın. Ölüler kadının gözlerinden dışarı bakıyordu ve Marra bu uyarıyı tam olarak kimin yaptığını merak etti. "Kibar ol. Şeytan filan değil –seni kelimelerle tuzığa düşürmeye.kalkmaz– ama çok fazla şey bilir."

Marra'nın içinden nasıl bu kadar çok şey bilebileceğini sormak geldi ama aklına Prens Vorling ve Damia'nın ölümü hakkında öğrendiği onca şey gelince durdu. Bir prensesin kimseye eğilmediği gibi Toz-karısı'nın önünde eğildi ve Toz-karısı içini çekerek onun doğruya doğru ilerleyişini izledi.

Duvarlar artık bir adam kadar yüksek değildi. Belki yaşlı kadının gençliğinde daha uzunlardı, belki de hafızası onları yükseltmişti. Marra omuz yüksekliğindeki iki duvarın arasından geçerek, üzerinde bilmediği bir dilde yazılar olan, her biri eli büyüklüğündeki yüzlerce düz, yassı taşa baktı.

Taş denizinin içinde küçük, oval binalar vardı, arı kovanları gibiydiler, açıklıkları yoktu. Marra bunların mezar olduğunu hemen anladı. Bu tür işaretleri bazen kuzeyde bile görürdünüz, genellikle bir ailenin kendi arsasının olduğu yerlerde.

Yassı taşlar engebeli bir zemin oluşturuyordu. Ayaklarını dikkatlice yere bastı. Koşmak zorunda kalırsa bileğini kırabilir ya da daha kötüsü başına gelebilirdi. Taşlar ayaklarının altında takırdayıp kayıyor, birbirleriyle taş dilinde konuşuyor, bir dahaki sefere bir insan geçene kadar sakladıkları tüm kelimeleri sarf ediyorlardı.

Marra ayaklarını gözlüyor, kafasını yerden pek kaldırmıyordu ki, onu şaşırtan bir ses duydu, yabancılığından değil ama tanıdıklığından dolayı şaşırtmıştı onu. Burada, eski mezarların kenarındaki garip, taşlık bir ovada beklediği bir ses değildi bu. Başını kaldırıp baktı.

Gıdak gıdak, dedi tavuk tekrar, ona daha yakından bakmak için başını çevirirken.

Marra bir kahkaha attı. Taşlık bir yükselti gördü, kenarına inşa edilmiş, yuvarlak bir ev de vardı. Evin önündeki avluda küçük bir tavuk sürüsü tozu dumana katarak yuvarlanıyordu. Onları izlerken, bir tavuk eğilip arkadaşlarından birini gagaladı, tavuk da ciyaklayarak taşların arasına kaçtı.

Ev, arı kovanı mezarlarına benziyordu; üst üste yığılmış yassı taşlardan müteşekkildi, ama karanlık, geniş bir ağzı vardı. Tavuklar önünde durmasaydı, her şeyleriyle bu kadar tavuğa benzemeselerdi, pekâlâ korkutucu olabilirdi. Bilinmeyenin tavukları varken ondan korkmak zordu doğrusu.

“Evet, evet,” dediğini duydu içeriden birinin. Ses ince ya da titrek değildi, ama yine de bir şeyler büyük bir yaşa delalet ediyordu. “Evet, seni duyuyorum. Bir ziyaretçimiz var sanırım.”

Marra eve mi yaklaşması, kapıyı mı çalması yoksa seslenmesi mi gerektiğinden emin olamayarak oracıkta donup kaldı. Tavuklardan biri, hareketsiz duran bir insanın tavuklar için büyük bir tehdit oluşturduğuna karar verip telaş içinde gıdaklayarak kaçtı.

“Hadi ama,” dedi ses. “Artık yaşılanıyorum.” Ve sonra, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, “Kahverengi tavuğa dikkat et. İçinde iblis var.,” dedi.

Marra etrafına bakındı, ama yakınında kahverengi tavuk filan göremedi. Derin bir nefes aldı, omuzlarını dikleştirdi ve kaderiyle buluşmak ve bir prensi öldürecek aletleri kazanmak üzere ileri doğru atıldı.

Bölüm 7



İlk görev bir bakıma en kolay olanıydı. “Zaten çok basit,” dedi Toz-karısı. “Bu baykuş bezi.” Elini kumaşın üzerinde gezdirdi. Işıktaki parıltıya ya da ışıltıya değinmiyordu, ama gözü şaşırtan bir yanı olduğunu fark etti Marra. Toz-karısı’nın evinin düz çatısına serili yırtık pırtık birkaç kumaş vardı. “Bundan bir pelerin yap. İpliği kendin eğirmelisin.” Tahtadan bir iği, bir değneği ve duman-dan biraz daha sağlam olan kaba bir kütleyi işaret etti. “Bununla.”

Marra kaşlarını çatı. Çok kolay görünüyordu, ama o, kolay görünen şeylere şüpheyi yaklaşırdı. Daha önce de iplik eğirmişti – manastırdaki herkes konuşurken, otururken, hatta dua ederken o sürekli ip eğirirdi. Dokumacılara iplik sağlamamanın tek yolu bu. Bir kız kardeşin dokuması için bile, iğleri olan altı kız kardeşe ihtiyaç vardı.

Uzanıp isli kütleye dokunduktan sonra parmağını hemen geri çekti. Parmağı sokulmuş gibi acımişti. Soğuması için ağzına soktu.

“İsırgan otu yünü.” Toz-karısı kendini beğenmiş görünmüyordu, bu da onu katlanılabilir kılan tek özellikti. “Baykuş bezini dikmek için onu iplik hâline getirmelisin. Eğer yapabilirse sana zarar verir.”

“Eskiden ısırgan otundan kumaş yaparlardı,” dedi Marra. “Böyle bir şey olamaz.”

“Ah, hayır. Saplarını birkaç ay tarlada bekletirsen başka bir şey gibi davranır. Bu, dikenler kanında ve gözlerinde büyürken, yüz yıl boyunca çalılıklar arasında sıkışıp kalmış bir koçun yünü.” Toz-karısı çizmesiyle yünü dürtükledi.

“Bu doğru mu gerçekten?” diye sordu Marra kuşkuyla.

“Muhtemelen değildir. Ama yine de şeytani, büyülu bir şey.” Doğruldu. “Şafaktan gün batımına ve tekrar gün batımına kadar zamanın var. Testide su var.” Kendini merdivenden aşağı saldı ve Marra’yı eğirilemeyen yünle çatıda bir başına bıraktı.

Sonunda başardı elbette. Ahır kürekle kazdığı zamanki gibi acı bir his tattı – *bunu yapacağım. Beni durduramayacaksın*. Ellerini örtmek için pek çok farklı yol denedi, ancak kumaşın ya çok hantal olduğunu ya da koruma sağlayamayacak kadar ince olduğunu fark etti. Sonunda duman kütlesine bakıp şöyle düşündü: *Kahramanca bir görev üstleniyorum ve kahramanca görevler, böyle yarım yamalak yapılmaz. Bu sadece acı. Kania’nın acısı benimkinden de kötü*. Ve sol elini duman ve ısırgan otu yığınının içine daldırıp döndürmeye başladı.

Yanıyor, acıtıyor, etini yakıyordu. Tıslayıp küfretti ve elinin üzerine eğildi. *Hayır. Devam et. Bir kere başladın mı duramazsın*. Şimdiye kadar gördüğü tüm doğumları düşündü. O kadınlar çok daha kötü acılar çekmişler, ama bunu yapmışlardı çünkü bir kez başladın mı duramazdın. Bunu yapacaktı. *Sadece sol elle. Kordonu geçirirken sağ elime ihtiyacım olacak*. Bu kısım için sağ elini kumaşla koruyabilirdi ama yünü kamışa çekmek için sol eline ihtiyacı vardı ve onu koruması mümkün görünmüyordu.

Sol elini beceriksizce kullanıyordu, ama bunu iyi yapması zaten şart değildi, yapsa kâfiydi. Parmak uçları kızgın kırmızıya döndü, eklemeleri şişmeye başladı ama bunun önemi yoktu. Tek yapması gereken, parmaklarını yerinde tutup kızgın dumanın parmaklarının arasından akıp gitmesine izin vermektir. Güneş tepesinde geziniyordu. Başparmağıyla ön parmağı arasındaki deri ağı, acı olmaktan çıkmış, tamamen başka bir şeye dönüşene dek canını yakıp durmuştu.

Damla iğnin yeterince yavaş ilerlemesini sağlamak zordu. Acele etmek istiyordu. Ama daha hızlı eğirmek, daha ince iplik anlamına geliyordu ve pelerinini tutması için kaba, ağır bir malzeme kullanması şart değildi. Yanağının içini ısırp kanattı ve pen-

eye benzeyen sol eline bakıp bir daha onunla bir Őey yapıp yapamayacağını dūőündü.

Sonunda canına tak etti. Muhtemelen. Isırgan otu yünü neredeyse yok olmuş, geriye sadece bir koyunun ön bacağı kadar uzun, ucu bir insanın kalbini delebilecek kadar sivri bir diken kalmıştı. İği bıraktı ve harap olmuş elini göğsüne yasladı. Kırmızı ve menekşe rengindeydi, eklem yerleri iyice şiőmiőtı. Marra parmaklarını açmaya çalıştığında tendonların kemiklere değdiğini hissetti ve çığlığını tutamadı.

Yukarı baktı. Güneş uzak ufuktaydı ve gölgeler maviye dönüyordu. Sağ eliyle sürahiye tutarak su içti. Birazını sol elinin üzerine dökmeye çalıştı. Hiçbir işe yaramadı. Biraz ağladı ama bu da bir işe yaramadı.

Marra sağ elini bu hassas iş için saklamıőtı. Derin bir nefes aldı ve eti alev almış gibi yanarken ipliği iğden çözdü. İplik pütürlü, çirkin ve yamuk yumuk çıkmıştı ama yapacak bir Şey yoktu. Zaten eğirecek ısırgan yünü de kalmamıştı. Onu katlayabilmeyi diledi ama yeterli zamanı yoktu ve daha ne kadar acıya katlanabileceğini de bilmiyordu.

İğne de yoktu. Elindeki baykuő bezi parçalarına ve ipliğe baktı, onunu kaçırdığına inanamıyordu. *Her zaman bir ięne vardır,* diye dūőündü bıkkınlıkla. *Ben bir nakıőçıyım; her zaman bir iğnem vardır.* Kendi kendine usulca gülmeye baőladı, ölümcül bir yarının buruk kahkahasıydı bu. Tüm iğneleri manastırdaki odasında, küçük beyaz bir sıçan őeklindeki iğnedenliğe dikkatlice batırılmıő hâlde duruyordu. Eczacı Rahibe'nin hediyesiydi bu.

Çatıya baktı, kaçırdığı bir şekli, ay ışığında göz kırpan bir kemiği ya da metali aradı. Ay ne zaman doğmuştu? O kadar uzun zaman olmuş muydu?

Marra bir iğne bulamadı. Onun yerine ısırgan otunun ortasındaki acı dikenin üzerinde donuk bir ışık parıltısı gördü.

Dikeni, şişmiş parmaklarının arasına alıp ucuna baktı. Bir tığ görevi görecek kadar keskindi. İpliği parmaklarıyla itmesi, sonra da diğer taraftan tutup çekmesi gerekecekti, ama iplik yanacak, yanacak ve parmakları çalışmayı bırakacaktı, sonra da Sığırcıkların Leydisi ona yardım etsin, belki de dişlerini kullanması gerekecekti.

İmkânsız görevlerin bu kadar kolay yapılabileceğini mi sanıyordun?

Üzgün bir hâlde, şekilsiz iplik yığının ve yumuşak, kayan baykuş bezine bakıp biraz daha ağladı, sonra da başını kumaşın üzerine eğip çalışmaya başladı.

Bir hafta sonra Toz-karısı kemik köpeğe bakarak, “Tanrının taşakları,” dedi. “Başardın.” Sesi pek mutlu gelmiyordu. Marra mahvolmuş elleri ve şişmiş dudaklarıyla aşağı inip baykuş bezinden yapılmış giysisini ayaklarının dibine bıraktığında da sesi ısırgan otundan yapılmış pelerin için pek de mutlu çıkmamıştı.

“Evet,” dedi Marra. “Bir sonraki göreve nasıl başlayacağım? Kilden bir kavanozda ay ışığı mıydı?”

Toz-karısı homurdandı. Cevap vermeden ayağa kalktı ve kilerini karıştırmaya başladı. Sonunda bir yığın tavuk kemiği bulup kemik köpeğine attı.

Marra tavuk kemiklerinin köpekler için kötü olduğuna dair müphem bir fıkre sahipti ama kemiğin köpeği yaralayabileceğinden de pek emin değildi. Köpek mutlu bir şekilde yere uzanıp kemiği kemirmeye başladı. Yutkundukça boynundan parçalanmış kemik parçaları dökülüyordu.

Toz-karısı masadaki sandalyeyi çekti ve üzerine yığıldı. Uzun boylu, kemikli ve kambur duruyordu, Marra ise yanında ufak tefek ve tombul kalıyordu. “Birine neden imkânsız bir görev verildiğini biliyor musun?” diye sordu kadın.

Marra kaşlarını çatı. Bu nefret ettiği türden bir soruydu, karşısındakinin ona karşı zekice davranmaya çalıştığını düşünmesine neden olan türden. Ama Toz-karısı ona adil davranmıştı, bu yüzden bir cevap düşünmeye çalıştı. “Yapıp yapamayacaklarını görmek için mi?” Eski efsaneleri düşünerek beynini zorladı: Mordecai ve solucan; bir insanı seven beyaz geyik ve sevgilisini kurtarmak için çıktığı korkunç macera; düğün gününde ejderhayı öldüren Küçük Fare. “Kahraman olup olmadıklarını görmek için mi?”

“Kahramanlar,” dedi Toz-karısı sert bir hırıltıyla. “Tanrılar hepimizi kahramanlardan korusun.” Marra’ya baktı, normalde ifadesiz olan yüzü kederle kaplanmıştı. “Ama belki de seni bekleyen kader budur. Hayır, çocuğum, birine imkânsız bir görev verirsin ki yapamasın.”

Marra bu ifadeyi her yönden dikkatle inceledi. “Ama ben yaptım,” dedi. “İki kez.”

“Fark ettim,” dedi Toz-karısı acımasızca. “Ve büyük olasılıkla üçüncü görevi de yapacaksın ve o zaman prensini öldürmene yardım etmek zorunda kalacağım.”

“O benim prensim değil,” dedi Marra sert bir sesle.

“Eğer onu öldürmeyi planlıyorsan, öyle. Senin kurbanın. Senin prensin. Hepsi aynı. Birinin bağırsaklarına bıçak saplarsan, o anda ona bağlanırsın. Bir katili dünyada dolaşırken izlersen, tüm kurbanlarının siyah iplerle arkasından geldiğini görürsün, fırsatlarını bekleyen hayaletlerin gölgeleri.” Tırnaklarını masaya vurdu. “Bunu istediğine emin misin?”

“Damia’yı öldürdü,” dedi Marra. “Kania’ya işkence ediyor. O da ölüme hizmet ediyor.”

Toz-karısı hiçbir şey söylemedi. Kısa bir süre boyunca tek ses kemiklerin çıtırtısı ve kıymıkların yerdeki tıkırtısıydı.

“Pek çok insan ölmeyi hak ediyor,” dedi sonunda Toz-karısı. “Ama herkes katil olmayı da hak etmiyor.” Derin bir iç çekti. “Fikrini değiştiremem, değil mi?”

“Hayır.”

“Doğru.” Toz-karısı sandalyesini geri çekti, uzun kolunu yukarı kaldırdı ve raftan bir kavanoz aldı. “Al,” diyerek Marra’ya uzattı. “Aç bakalım.”

Kavanoz ağır toprak bir kaptı, basıktı, hiç dikkat çekmiyordu. Marra kapağı dikkatle açtı. Ay ışığı mavi beyaz bir parıltıyla yüzünü yıkadı.

“Tekrar kapat,” diye emretti Toz-karısı. “İşte. Kilden bir kavanozun içindeki ay. Onu bana geri ver, lütfen.”

Artık iyice şaşkına dönmüş olan Marra kavanozu kapattı ve Toz-karısı’na geri verdi. Öğle vakti evin içinde beliren ay gözlerini kamaştırmıştı.

“İşte,” dedi Toz-karısı. “Bana bir kavanoz kil içinde ay ışığı verdin. Aferin sana. Bu üçüncü görev.”

“Ama...” Marra ona ve içinde ay ışığı olan küçük kil kavanoza baktı. “Ama ben bunu hak etmedim. Hiçbir şey yapmadım.”

“Bu imkânsız bir görevdi,” dedi Toz-karısı. “Diğer ikisi de imkânsız olmalıydı ama sen kemik bir köpek, baykuş bezi ve ısırgan otundan yapılmış bir pelerinle buradasın. Yine de ayı yakalamak seni bozabilirdi. Bu, kalplerini korumak isteyen ölümlülerin yapabileceği bir iş değil.”

“Ama . . .”

“Bunu yapmak istemiyordum,” dedi Toz-karısı. “Bu yüzden sana imkânsız görevler verdim ya, böylece başarısız olursun, çeker gidersin ve bir daha da böyle bir şeye kalkışmazsın diye. Seyahat etmeyi ve bir yerlere gitmeyi sevmiyorum ve tavuklara bakması için birini bulmam gerekecek. Ayrıca bu aptalca bir iş ve muhtemelen hepimiz öleceğiz.”

“Ama . . .” Mara’nın kalbinde bir umut yeşermeye başladı. Kendi kendine yanılıyor olması gerektiğini söyleyerek bu umudu bastırmaya çalıştı.

Toz-karısı başını salladı. “Bir prene karşı silah istiyorsun. Benim sihirli bir kılıcım, büyülu bir okum ya da taşınabilir güzel bir şeyim yok.” Sandalyesinde arkasına yaslandı. “Öyleyse prene karşı silahın. O benim.”

Toz-karısı’nın evinden yola çıkmak Marra’nın umduğundan daha uzun sürdü. “Üç gün,” dedi Toz-karısı. “Eşyalarımı toplamam gerek ve halletmek istediğim şeyler var.” Bahçede, kahverengi tavuk, kemik köpeğe baktı, görünüşe göre gözlerinin olmamasından etkilenmemişti.

“Kania üç gün içinde ölebilir,” dedi Marra.

“O zaman ölecek,” dedi Toz-karısı acımasızca. “Çünkü Kuzey Krallığı’nın başkentine yürümemiz haftalar alacak, özellikle de yol boyunca uğramamız gereken duraklar düşünüldüğünde.”

Marra derin bir nefes aldı ve kendini sabırlı olmaya zorladı. Bir prenses bile sabrı manastırda öğrenirdi ve rahibelerin ona öğretmediği şeyleri örgü örerek ve dokuyarak öğrenmişti. Acele etmek ipliklerin atmasına ve çorapların yırtılmasına neden olurdu. Kanî-a'nın hayatı söz konusuyken aceleyi göze alamazlardı.

Ayrıca, diye düşündü karamsarca, zaten uzun yıllar bekledin. Çürüklerini beş ya da on yıl önce fark etmiş olsan, her şey çoktan bitmiş olurdu. Kemik köpek, bir tavuk tarafından takip edilmekten bıkmış, avluda yan yatmıştı. Ne zaman uyuduğunu anlamak imkânsızdı ama göğüs kafesinin yavaşça aşağı yukarı hareketinde bir rahatlama hissi seziliyordu.

“Adı ne?” diye sordu Toz-karısı.

Marra ona gözlerini kırptırdı. “Kimin?”

“Köpeğin, çocuğum! Köpeklerin insan isimleri vardır. Onları kurt olmaktan alıkoyan şey budur.”

“Ah . . . ah . . . Kemikli?”

“Bana mı soruyorsun yoksa söylüyor musun?”

“Onun adı Kemikli,” dedi Marra daha kararlı bir şekilde. Kemikli avluda yuvarlandı ve tozun içinde omurgasını oynattı.

“Hayal gücün pek kuvvetli değil, değil mi?” diye sordu Toz-karısı. Bir gülümseme yüzündeki çizgileri daha da belirginleştirdi. “Bu bir hakaret değil çocuğum, bu kadar asık suratlı olma. Bu tür bir iş için ayakların yere basması gerekir, kumdan kaleler inşa etmene gerek yok.”

Kahverengi tavuk, evin yanından dolandı, Kemikli’yi gördü ve orduyu yöneten bir general gibi ilerledi. Kemikli’nin kuyruğunu gagalayınca hayalet gibi bir havlamayla ödüllendirildi. Kemikli şaşkınlıkla ayaklarının üzerine yuvarlandı ve tavuk zaferle gıdıklayarak kaçtı.

Toz-karısı şişelerden, ceplerden ve şeritlerden oluşan, yürüyen dolap gibi bir pelerin çıkarıp omuzlarında döndürdü. Marra yürürken takırdamamasına şaşırdı. Sonra pelerini tekrar çıkardı ve duvardaki kavanozlardan cepleri ve şişeleri doldurmaya, sıvı damlalarını boşaltıp tuhaf paketleri yerleştirmeye başladı. Marra onun tüyleri, fare kafataslarını ve tiftik parçalarını paketleyişini izledi ve sonunda, “Bütün bunların ne faydası olacak ki?” diye sordu.

Toz-karısı cebine küçük bir kuş derisi koyarken sinek kuşu tüyleri parıldadı. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Muhtemelen çoğunun bize hiçbir faydası olmayacak. Ama yardım etmeyi kabul ettim ve bu da yapabileceğimin en iyisini yapacağım anlamına geliyor.” Parmaklarını yaladı ve üç küçük siyah boncuğu yağlı kâğıttan bir zarfın içine koydu, sonra durakladı. “Bana ellerini göster.”

“Ne?”

“Ellerin. Onları kayırıyorsun.”

Marra ellerini uzattı. Eklemleri sertleşmiş, tellerle kendini oyduğu yerdeki kırmızı kabarıklık daha da kötüleşmişti.

“Azizler ve şeytanlar,” dedi Toz-karısı. “Kabarmış topraklarda açık yaralar. Kıpırdamayın.” Raftan bir kavanoz indirdi.

“Kötü mü?” diye sordu Marra.

“Muhtemelen bir hafta içinde seni öldürür,” dedi Toz-karısı, ellerinin üzerine eğilerek. “Ama önce insan etinin tadını alırsın, bu da herkes için heyecan vericidir. Ah, o kadar da üzülme.” Kavanozun tıpasını açtı. Marra bal kokusu aldı, ama Toz-karısı’nın yaralarına sürdüğü sıvı ateş gibi kırmızıydı.

“Nedir bu?” diye sordu.

“Pas balı. Saat arıları tarafından yapılır.” Toz-karısı, Marra’nın parmaklarının eklem yerlerine sürerken, Marra’nın tam olarak anlayamadığı kelimeler mırıldandı. Sonunda arkasına yaslandı. “Bu iş görür. Yine de birini ısırma istersen bana söyle.”

“Isırmak istediğim insanların uzun bir listesi var,” dedi Marra, biraz kuru bir sesle.

Toz-karısı homurdandı. “Yeterince adil. Sonrasında onları çiğnemek istersen bana söyle o zaman.”

Marra ellerini birbirine kavuşturup parmaklarını esnetti. Parmak eklemlerinin sertliği şimdiden azalmış gibiydi. Toz-karısı’nın söylediği sözlerin sihirli olup olmadığını ya da tüm bunların balın işi olup olmadığını merak etti.

Köşede uykuya daldı ama hâlâ merak içindeydi, yaşlı kadın büyü parçalarını paltosunun kıvrımlarına yerleştirip odanın içinde dolaşırken çıkardığı seslerle, kavanozların tıkırtısıyla sakinleşti.

Kahverengi tavuk, Toz-karısı'nın asasının tepesinde, kemikten çapraz parçanın üzerinde duruyordu. Asa hareket ettikçe tavuğun vücudu da hareket ediyor, ama başı tavuklara özgü bir şekilde aynı hizada duruyordu. Marra önce inanmadı, sonra güldü.

"Tavuğu da mı getiriyorsun yoksa?"

"İçinde bir iblis var," dedi Toz-karısı. "Onu komşular uğraşsın diye geride bırakmak kabalık olur."

Tavuk kuşluk vaktine kadar ata bindi, sonra gerindi, Toz-karısı'nın uzattığı koldan aşağı inip çantasına tırmandı. Çantasının üst kapağı sırf bu nedenle açık bırakılmıştı. Tavuk orada yaklaşık on beş dakika kadar oturup memnun bir şekilde gıdıkladı, sonra tekrar koldan aşağı inip asanın üzerine çıktı. Toz-karısı duraklayıp çantasından büyük kahverengi tek bir yumurta çıkarıp onu güvenli bir cebe tıktırdı. Sabah olunca yumurtayı pişirecek, tam ortadan ikiye bölerek Marra'yla paylaşacaktı.

Yarım yumurta pek de doyurucu bir kahvaltı sayılmazdı tabii, ama hiç yoktan çok daha iyiydi. Bazen Kemikli bir tavşanı yakalayıp öldürüyor, onlar da durup tavşanı kızartıyorlardı. Bazen bir çiftçi onlara yumurta ya da bir somun ekmek satıyordu, ama Toz-karısı bunu istemeye yalnız gitmek zorundaydı, çünkü çiftçi Kemikli'yi görürse soru sorabilirdi.

Aynı nedenden ötürü, faytonlara binemiyor, hatta çiftlik arabalarına binmek için bile ricada bulunamıyorlardı. Daha sıcak olabilecek ahırlarda uyumak için de izin isteyemiyorlardı. Kemikli'yi gizlemenin hiçbir yolu yoktu. Kuzeybatıya doğru ilerleyişleri bu yüzden yavaşladı.

Üçüncü ya da dördüncü gün, "Bu böyle olmayacak," dedi Toz-karısı. "Kız kardeşin biz ona ulaşana kadar yaşlılıktan ölmüş olacak, ben de yerde uyumaktan o kadar yamulmuş olacağım ki prensinin diz kapaklarına lanetler savuracağım."

"Ne yapacağız peki?" diye sordu Marra. Kemik Köpek'e bir tasma takmışlardı ama bu daha ziyade boyun kemiklerinin etrafına bağlanmış ilmekli bir düğüm gibiydi. Bir elini koruyucu bir şekilde ilmeğin içinden geçirdi Marra. Onu bırakamazdı. Onu hayata döndürmüştü ve bu ona, insanların kendilerini seven canlı köpeklerle yaptıkları anlaşmadan bile daha güçlü geliyordu.

Ama Kania'yı da yüzüüstü bırakamam.

"Bu kadar üzgün görünmene gerek yok," dedi Toz-karısı. "Ay dolunay ve cin pazarı hâlâ açık."

"Ne?"

"Cin pazarı," diye tekrarladı Toz-karısı. "Dünyanın efendileri! Manastırda size ne öğretiyorlar ki?"

"Cinlerle ilgili bir şey değil," dedi Marra. "Sana sargı bezi örmek, ot kurutmak ve küçük azizlerin bayram günleri hakkında çok şey anlatabilirim ama..."

"Eh," diye mırıldandı Toz-karısı, adil olmaya kararlı birinin ses tonuyla. "Bu tamamen yararsız sayılmaz. Bugün kimin bayramı o zaman?"

Marra durup tarihi hesaplamak zorunda kaldı. "Aziz Ebbe'nin," dedi sonunda. "Yaban domuzu avcılarının koruyucusu."

"Hmm. Yaban domuzları kurnaz, vahşi ve öldürülmesi zor hayvanlardır, tıpkı prensin gibi, ama ben yaban domuzlarına daha çok saygı duyuyorum. Onlara dua etmekten daha kötüsünü de yapabiliriz."

Marra saygıyla başını eğdi ve dua etti. Aziz Ebbe hakkında o kadar az şey biliniyordu ki belirli bir şekli yoktu, bu yüzden herhangi bir azize uygulanabilecek standart duayı okudu: "Aziz Ebbe, bizi koru. Aziz Ebbe, bizi koru ve kötülüklerden uzak tut. Aziz Ebbe, bize yardım et..."

Toz-karısı son "Öyle olsun" duasına katıldığında şaşırdı. Yaşlı kadın ona dindar biri gibi gelmemiştir.

Ama bundan yüz kırk yıl sonra birilerinin onu aziz ilan edeceğini hayal edebiliyordum. Belki bazı azizler de böyleydi – tuhaf yetenekleri olan huysuz, yaşlı kadınlar. Aziz Ebbe'nin bir ikonasını hatırladı; gri saçlı bir kadın, ayağını bir yaban domuzunun burnuna koymuş, onu sıkıca tutuyordu. Hem kadın hem de yaban domuzu sırtıyordu. O zaman ikona ressamının belki de çok iyi bir iş çıkaramadığını düşünmüştü. Ama eğer Toz-karısı'nı bir azize olarak resmedecek olsaydım, yanında kahverengi bir tavuk olurdu ve o tavuk sırtırdı – bundan neredeyse eminim.

Dikkatinin dağıldığını fark etti. "Cin pazarı mı demiştin?"

“Ne duyduysan o,” dedi Toz-karısı. “Cinlerle güzel halkın pazarı ve insanların gezinip dolaştıkları bir yer. Eşit ölçüde lanetler ve hazineler. Ve tabii ki sıradan şeyler de.”

“Güzel halk mı?” Marra dudaklarını yaladı. “Tehlikeliler mi?”

“Hem de çok,” dedi Toz-karısı. “Ama aptallık edersen her yer tehlikelidir. Cin pazarının kuralları vardır, bu kurallara uyarsan, başka bir yerden daha kötü değildir.” Bir süre düşündü. “En azından ayın karanlığı olmadan oradaysan. Kurallar karanlıkta değişir ve bazen dakikadan dakikaya değişir. Dolunay ve balmumu daha bağışlayıcıdır. Bu gece gideceğiz.”

“Nereye?”

“Fark etmez.” Toz-karısı’nın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. “Eğer bir dere bulabilirsek, oraya ulaşmak daha kolay olur. Bulamazsak ateşle gideriz.”

Marra bununla yetinmek zorunda kaldı çünkü başka bir bilgi gelmedi. Endişelenmesi gereken şeylere cin pazarını da ekledi ve endişenin göğüs kafesinin içini kemirdiğini hissetti.

En nihayetinde korkutucuydu belki ama zor değildi. Birkaç mil ötede taşların arasından akan geniş, sığ bir dere vardı. Alacakaranlıkta dere boyunca yürüyüp sonunda, suyun üzerlerinden aktığı yerde, siyah renkte parlayan, yuvarlak, gri çakıl taşlarıyla dolu sığ bir geçide geldiler.

“Hmm,” dedi Toz-karısı, dikkati dağılmış gibi bir sesle. “Hmm...” Marra’nın hareket etmesini engellemek için bir elini uzattı. “Evet. Burada bir tane var. Geçitlerde genelde olur.”

Sıkılan Kemikli, oturup alt kısımlarını yalamaya başladı. Ne dili ne de yalayacak bir şeyi olduğundan, bu onu mutlu etmekten başka bir işe yaramadı.

Toz-karısı esasının ucuyla çakıl taşlarına bir çizgi çizerken, yarı uykulu tavuğu sıkıntıyla mırıldandı. “Onunla muhatap olma,” dedi.

“Kiminle?” diye sordu Marra ama sonrasında Toz-karısı ölüleri çağırdı.

Bölüm 8



Marra'nın ilk fark ettiği şey cırcır böceklerinin sessizliğe gömülmesiydi. Uzaktan bir kuş ölüm-kalım, ölüm-kalım diye ötüyordu ve cırcır böcekleri sustuğunda daha da yüksek sesle ötmeye başladı. Nehrin uğultusu ve çalkantısı yavaşlar gibi oldu; derken, çok uzaktan, Marra bir şeyin yaklaşırken sıçradığını işitti.

“Bir şey geliyor,” dedi. Kemikli, bunun üzerine dikkat kesilip titredi.

“Sus,” dedi Toz-karısı. “Boğulanlar kurnaz olur.”

Marra her ne söyleyecekse sustu ama Toz-karısı'na başka bir şekilde tepki geldi; kahkaha ya da hıçkırık olabilecek, fokurdayan, akışkan bir sesle.

Bir cisim akıntıya karşı geliyordu. Ay, üzerine soğuk, parıltılı bir ışık saçacak kadar yükselmişti. Marra ilk başta kunduzları, su samurlarını, yüzen canlıları düşündü ama hiçbir su samuru ne bu kadar büyüktü ne de böyle bir yüzü vardı.

Ölü çocuk bir balık kadar hızlı bir şekilde akıntıya karşı yüzererek ayağa kalktı. Ağzından ve boş göz çukurlarından sular akıyordu. Derisi şişmiş, giysileri parçalanmıştı; su yosunlarının arasında duran, etleri kabarmış, solgun, şişkin bir şeydi.

Kusmayacağım, diye düşündü Marra. Kusmayacağım. Kan yok. Çiftlik işçisinin bacağını kırdığı ve kemiklerin dışarı çıktığı zamanki kadar kötü değil. Hayır değil.

Toz-karısı'nın söylediği her neyse, Marra onu duyamadı. Diğer kadının konuştuğunun hayal meyal farkındaydı. Derken ölü

çocuk cevap verdi, sanki boğulmuş boğazını teller deliyormuş gibi sert bir hırıltı çıkardı ve Marra midesi bulanmasın diye umut etmeyi bırakıp bayılmamak için umut etmeye başladı.

“Güzel,” dedi Toz-karısı. “Ne taraftan?”

Boğulan çocuk kolunu kaldırdı. Parmakları şişmiş, beyaz bir eldivene dönüşmüştü. Akıntının yukarısını işaret edip gargara yaparak cevap verdi.

Toz-karısı başını salladı. “Bitmesini mi istiyorsun?” diye sordu, sanki bir çiftçiyle bir somun ekmek için pazarlık yapıyormuş gibi kabaca.

Bir gargara daha. Adamın yüzü Marra’ya döndü; Marra korku değil, acıma duyması gerektiğinin farkındaydı, ama adamın hareketlerinde garip ve alaycı bir şey vardı, Marra’nın korktuğunu biliyor ve bundan zevk alıyor gibiydi. Şişmiş eliyle bir el işareti yaptı, kız geri çekilince de kahkahalara boğuldu.

“Bu kadar yeter,” dedi Toz-karısı. “O boğulacak biri değil.”

Daha fazla kahkaha. İleriye doğru bir adım attı, su sanki kummuş gibi bacaklarının etrafında kabarıyordu, sonra bir adım daha.

Kahverengi tavuk kısık, düşmanca bir ses çıkardı. Çocuk dondu, yukarı baktı. Uzun bir süre gözlerini kırpmadan tavuğa baktı; sonra başını öne eğdi.

“Tavuğun kargası ve şeytanın kalbi,” dedi Toz-karısı. “Beni sına-yayım deme, evlat.”

Çocuk suratını buruşturarak homurdansa da geri çekildi.

Kadın elini cebine atıp bir şey çıkardı. Marra loşlukta şeklini seçemedi. Elindekini dereye doğru fırlatınca boğulan çocuk, şişmiş beyaz elleriyle onu yakaladı.

“Hadi git o zaman,” dedi Toz-karısı, parmaklarını umursamarcasına sallayarak. “Suya geri git ve antlaşmaları bozmadıkça bir yolcuya aşağı çekmemeye bak.”

Boğulan çocuk omuzlarını büküp arkasını döndü. Ay, nehir ve tağında ilerlerken üzerine ışığını düşürdü, çocuk bir su samuru gibi dalıp gözden kaybolana dek her adımda daha derine gömüldü.

“Lanet olsun,” dedi Toz-karısı. “Suda ölenler genellikle böyle elim olur. Suyla ilgili bir şey onları karartıyor. Bana her gün toprak taki kemikleri verin.”

Marra elini ağzına götürdü ve midesi bulanmayı bırakana kadar nefes alıp verişine odaklandı. “Bunu neden çağırdın?” diye sordu sonunda. *Ne tür bir canavar benimle yürüyor? Neyi serbest bırakmak üzereyim? O sadece tavuğu olan yaşlı bir kadın değil.*

Bunu zaten biliyordun, diye kendi kendine cevap verdi sonra. *Bunu biliyordun, bu yüzden ona geldin ya. Bir prensi öldürmek istiyorsun. Şimdi alınganlık yapıp durma.*

“Talimatlar,” dedi Toz-karısı. “Ondan aldım, ama benim ödemek istediğimden çok daha yüksek bir fiyat çekmek istiyordu.”

“Yol tarifi mi yoksa?”

“Kesinlikle. Şimdi beni takip et, ne kadar ediyormuş görelim.”

Görünüşe göre çok değerliydim, çünkü yirmi dakika içinde kıyıya sarkan budaklı bir ağaca ulaştılar.

“İşte,” dedi Toz-karısı. Ağaç köklerinden biri suyun üzerine çıkmıştı. “Toprak, odun ve su.” Elini cebine sokup dibine taş bağlanmış bir ip çıkardı, sonra da ip suya düşecek şekilde köke bağladı. “Nefesini tut,” dedi, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, sonra da kordonun, kökün ve sarkan kayanın oluşturduğu kemerin içine eğildi.

Su sıçratarak iki adım atıp kemerin içinden geçti. Öteki taraftan çıktı, Marra’ya hâlâ aynı görünüyordu ama sudaki ayak sesleri çok daha uzaklardan geliyor gibiydi.

Kemikli, düşünceli bir şekilde bacağını ağaç köküne dayadı. Hiçbir şey olmadı ama bu onu tatmin ediyor gibiydi. Marra onun çoktan nefesini tuttuğunu, hatta hiç nefes almadığını düşündü. Derin bir nefes alıp o da kök kemerden geçti.

Bariz bir şey olmamıştı. Kabarmış topraklardan çıktığında hissettiği yapışkanlık hissi de yoktu. Ama birkaç adım sonra kulakları patlayacak gibi oldu ve başını çevirdiğinde, gözleri olanlara yetişmeye çalışıyormuş gibi her şey olması gerekenden bir saniye daha yavaş hareket ediyordu sanki.

Nehir kıyısına tırmandı. Toz-karısı sabırsızca durmuş, asasına vuruyordu. Kahverengi tavuk homurdandı.

“Tavuk da nefesini tutuyor mu?” diye sordu Marra.

“Onun bir iblisi var; tutmasına gerek yok.” Toz-karısı dönüp geldikleri yoldan geri yürümeye başladı.

Bir dakika, bu sadece lafın gelişi değil miydi?

“Tavuğunuzun içinde gerçek bir iblis olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Sadece kötü bir tavuk değil mi yani?”

Bu sözleri söylerken kulağa inanılmaz derecede aptalca geliyordu ve Toz-karısı’nın bakışı, bunların duyduktan sonra da pek değişmediğini gösteriyordu.

“Kızım, geçen hafta sana herhangi bir konuda şaka yaptığımı gösteren bir imada bulundum mu?”

“Tavuğuna bir iblisi nasıl soktun?”

“Her zamanki gibi. Ben bir şey yapmadım. Basilikoslar böyle olur.”

Marra her zaman görülen şeyin ne olduğunu sormak için ağzını açtıysa da aniden durdu çünkü yerde, daha önce yanından geçtiklerinde orada olmadığı kesin olan, devasa bir merdiven yükseliyordu. İki atın rahatlıkla geçebileceği genişlikte taş basamakları vardı. Marra’nın bunu gözden kaçırmış olması mümkün değildi. Basamaklar, onları bir şelaleye dönüştürmesi gereken, yakındaki nehrin varlığını görmezden gelircesine dümdüz yere uzanıyordu. Toz-karısı duraksamadan, başını bile eğmeden basamakları inmeye başladı.

İlk birkaç adım loştu, ama sonrasında yeşil bir ışık alt merdivenleri aydınlatıyordu. Marra kaynağı bulmak için etrafına bakındı, sonra keşke bakmasaydım diye geçirdi içinden. Merdivenlerin her iki yanındaki oyuklarda, ev kedisi büyüklüğünde birer ateşböceği ışık saçıyordu.

“Bu nereye çıkıyor?” diye fısıldadı, Toz-karısı’na yetişmek için acele ederken. Ateşböcekleri onu görmezden geldi, ama antenleri havada yavaşça hareket ediyordu. “Bunu kim yapmış ki?”

“Cin pazarına,” dedi Toz-karısı. “Ama ikinci soruna cevap vermem gerekirse, ben de bilmiyorum. Aslında yapıldığından da emin değilim. Bazı şeyler var ve kaçınılmaz olduklarında ortaya çıkıverirler.”

Marra hâlâ bunu anlamaya çalışıyordu ki merdivenler bask bir odanın üzerindeki sahanlıkta son buldu ve Marra gözlerini cin pazarına dikti.

Bir pazara benziyordu benzemesine, ama Marra'nın daha önce hiç görmediği türden bir pazardı bu. Çamurdan kulübelerin, deriden çadırların, ters çevrilmiş kuş yuvalarına benzeyen şeylerin yanında mücevherlerle süslü otağlar vardı.

Aradaki koridorlar kalabalıktı ama içindeki insanlar kalabalığın hareket ettiği gibi hareket etmiyordu. Birer dansçı gibiydiler; kimi hafif, kimi ağır, kimi daireler çizerek tek başlarına vals yapıyordu. Marra'ya pazar günündeki kasabadan ziyade, prensin sarayındaki saraylıları hatırlatmıştı.

Saraylılardan biraz ürkmüştü, ama buradaki insanlardan biraz daha fazla ürktüğü su götürmezdi. Saraylılar, tüm giysilerine, gösterişlerine ve politikalarına rağmen insandılar neticede; ama buradaki kalabalığın bir kısmının insan olmadığı çok açıktı.

Ve ben burada peşimde bir köpek iskeleti ve اساسında tavuk olan bir kadınla birlikteyim, benim hakkımda ne düşünüyorlardır acaba?

“Bakma,” diye mırıldandı Toz-karısı, “ama biri sana bakarsa da gözlerini kaçırayım deme. Mümkün olduğunca az zaaf göster. Hiçbir şeyi kabul etme ve bedelini öğrenene dek hiçbir şeyi almayarak kalkma.”

Bu sözlerin ardından kalabalığın içine doğru bir adım attı, Marra da peşinden koştu.

Kalabalığın çoğunluğu uzaktan insan gibi görünüyordu, ama aralarına girdiğinde şüpheye düştü. Bazıları insan şeklindeydi, ama tenleri yeşil ya da maviydi. Bazılarının alınlarından kısa ve antilopları gibi sivri boynuzlar çıkıyordu. Bir kadın, geyikleri gururlandıracak boynuzları ve her bir boynuzun üzerinde oturan, boyunlarına gümüş tasmalar geçirilmiş küçük siyah kuşlarıyla yanından geçti.

Diğerleri insan şeklinde bile değildi. Kolalanmış tasmaları olan, arka ayakları üzerinde yürüyen üç domuz homurdanarak ilerledi. Her biri neredeyse bir metre boyunda olan altı beyaz sıçan, omuzlarında bir tahtirevan taşıyordu. Peki ya şu kendini tepeden tırnağa kaplamış solgun örgülerin altında ne olduğunu kim bilebilirdi?

Bunların hepsi nereden geliyordu? Dünyanın başka yerlerinden mi yoksa hepsi buralı mı? Ama nasıl buralı olabilirler ki?

Elbette hikâyeler duymuşsunuzdur. Güzel Halk'ın, dünyanın ardında yaşayan küçük insanların hikâyelerini. Nasıl öleceklerini asla öğrenememiş yaşlı tanrıların hikâyelerini. Ama Marra bu kadar çok olabileceklerini ya da tam da burada, bir ağaç kökünün diğer tarafında, çok da uzak olmayan tepelerin altında olabileceklerini hiç hayal etmemiştir.

Kabarmış topraklar bile buna hazır değildi.

"Hmm," dedi Toz-karısı. Karelere bölünmüş küçük bir ahşap tepsinin bulunduğu masanın önünde durmuştu. Her karede ölü olduğu anlaşılan bir güve yatıyordu. "Hmm. Bu." Eliyle işaret etti.

Masanın arkasındaki kadın sıkılmış bir sesle, "İhtiyacınız olanı size gösterir," dedi.

Yaşlıydı, yüzü kırışıklıklarla doluydu, başının etrafında ince gri saç örgüleri vardı. "Sana kalbinin arzusunu göstereni istemediğine emin misin? O çok daha iyi."

"Ayrıca daha da pahalı sanırım."

Kadın sırtıttı. Dişleri yoktu. Onun yerine dili kırmızı ve siyah bantlarla çevriliydi, gözleri yılan gibi altın sarısıydı. "Hayatının beş yılı. Ama geri kalanını gönlünce harcayabilirsin, yani bu fiyata değer."

"Benim ihtiyaçlarıma yeter, teşekkürler." Toz-karısı güveye dokundu. Kanatlarını çırpınca Marra irkildi. Beyazdı ama her yerinde yazı gibi kırık siyah çizgiler vardı.

"Hayatının altı haftası."

"Altı gün."

"Bir ay."

"Bir hafta."

"İki hafta ve bu benim son teklifim. Ve kovaya düştüğünde beni suçlama çünkü ihtiyacın olan şey daha fazla su içmek olacak."

"İki hafta uygun." Toz-karısı, Marra'ya işaret etti. "Hayatının iki haftası, çocuğum."

"Ah," dedi Marra. "Ne?"

"Takas edecek bir şeyin yoksa buranın fiyatı bu."

"Ya bir hafta içinde ölürsem?"

“Öyle bir şey yok. Yaşayabileceğin zamanın dışında. Yarın sana bir bira arabası çarpsa bile herkes ödemesini alır.”

Marra omurgasından aşağı bir ürperti yayıldığını hissetti ve bunu geri savuşturdu. Kız kardeşin için hayatının iki haftasından vazgeçmez miydin? Onu kendi haftalarını kaybetmekten kurtarmak için . . . “Pekâlâ.”

“Bir dakika,” dedi yılan dilli kadın. Gümüş bir abaküs çıkarıp boncukları ileri geri hareket ettirdi. “İşte. Dört hafta.” Toz-karısı bakıp başıyla onayladı.

Abaküsün alt kısmında bitki saplarına benzeyen şeylerle dolu küçük bir tabak vardı. Kadın bir tanesini eline alınca Marra bunun bir tırtıl olduğunu fark etti. “Uzat elini.”

Marra endişeyle elini uzattı. Acıyacak mıydı? Hayatının iki haftasını kaybetmek nasıl bir duyguydu?

Yılan dilli kadın tırtılı avucunun içine bıraktı. Tırtıl kendini açıp elinin kenarına doğru süründü. Marra elinin titrediğini hiç şaşırmaksızın fark etti.

Tırtıl ipekten bir ipliği başparmağının tırnağına geçirip kendini aşağı bıraktı. Kıvrılıp hızlı bir şekilde kıpırdanmaya başladı, ipeği kendi etrafında döndürüyordu. Marra donmuş bir hâlde, tırtılın şimdiye kadar gördüğü normal tırtıllardan çok daha hızlı bir şekilde koza örüşünü izliyordu.

Bir dakikadan kısa bir süre içinde sarılıp sarmalanmış ve yeşilin parlak bir tonuna bürünmüştü. “Ah . . . ben . . . Ne yapmam gerekiyor?” diye fısıldadı Toz-karısı’na.

“Uzun sürmez,” dedi Toz-karısı, tırtılı izleyerek. Kemikli, Marra’nın hareket etmediğini fark edip ayağının üzerine oturdu, leğen kemiği bileğine saplandı.

Koza yarılıp açıldı. Ortaya buruşuk kanatlı bir güve çıktı, koyu kahverengindeydi, ıslak kanatlarını geriyordu. “İşte başlıyoruz,” dedi yılan dilli kadın. Marra’nın bileğini yakaladı ve kendine doğru çekerek hem güveyi hem de kullanılmış kozayı elinden aldı. Güve küçük tahta kutulardan birine girince boş kozayı ağzına attı. Marra yılanın dilinin açıldığını bir an için fark etti ve belli belirsiz bir mide bulantısıyla arkasını döndü.

“Güveni al,” dedi Toz-karısı, hâlâ tepside duran beyaz güveyi işaret ederek. Marra uzanıp beyaz güveyi elinden kurtardı. “~~Şimdi~~ ona üfle ve sana ihtiyacın olan şeyi bulmasını söyle.”

Marra bir rüyada olduğunu giderek daha fazla hissediyordu. hatta kabarmış topraklarda olduğundan bile daha çok. Sadece Kemikli’nin katı ve rahat olmayan ağırlığı onu tüm bunların gerçekten yaşandığına ikna etti.

Güveyi yüzünün hizasına kadar kaldırdı. Çok bulanıktı, kocaman siyah gözleri vardı. *Onu bir böcek gibi düşünme. Bir fare gibi düşün. Kulaklarının yerinde tüyler olan bir fare.*

Güve’nin sırtına doğru üfledi. “Lütfen,” diye fısıldadı güveye, “kardeşime yardım etmek için ihtiyacım olan şeyi bul bana.”

Güvenin kanatları titredi. Bir an için siyah çizgiler harfler, sözcükler, cümleler oluşturarak yeniden ortaya çıkmış gibi oldu. Sonra kanatlarını açıp uçtu.

Güve geçip giderken kahverengi tavuk bir hamle yaptı ama Toz-karısı asayı kenara fırlatınca ıskaladı. “Yazıklar olsun!” dedi tavuğa. Tavuk pişmanlık duymamış görünüyordu.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Marra.

“Şimdi bu güveyi takip et!”

Cin pazarından, tuhaf insan seli arasından geçerek yollarına devam ettiler. Güve, başlarının biraz üzerinde çırpınmaya devam etti, boynuzlardan, pankartlardan ya da kanatlardan kaçınmak için çırpındı.

İki koridoru geçip üçüncü koridordan aşağı dönmüşlerdi ki etraflarındaki kalabalık değişti. Cin pazarındaki insanlar geri çekilerek aralarında uzun bir yol açtılar. Konuşmalar huşu içinde değil ama sıkıntıyla kesilmişti. Marra’nın aklına kalabalıkların elinde çan olan bir cüzzamlıdan kaçmak için nasıl hareket ettiği geldi.

Koridorun ortasından inen kadın bir kraliçe kadar görkemli hareket ediyordu. Marra’nın izlenimi kadının çok uzun boylu olduğu yönündeydi ama yine de kadın yaklaştığında Marra başını

kaldırmadan onunla göz göze gelebildi. Belki de kadının görünen boyu ışıktan kaynaklanıyordu.

Çünkü kadın parlamıyordu –tam olarak değil– ama bir ışık bulutunun içinde bir nevi tozmuş gibi hareket ediyordu. Ayak sesleri parlaklık zerrecikleri saçıyordu. Işık ayaklarının etrafında çalkalanıyor, durulmayı reddederek arkasından geliyordu. Sağ elinde kopmuş bir el vardı. Sol bileği bir kütükle son buluyordu, kanlı değildi, sadece oradaydı. Işık zerrecikleri yakınında toplanıyor, kısa süreliğine parmaklar oluşturduktan sonra tekrar yere düşüyor gibiydi.

“Azize,” diye mırıldandı Marra’nın arkasından biri tiksinti dolu bir ses tonuyla.

Belki de Marra ve Toz-karısı kalabalığın içinde yeterince geriye çekilmemişlerdi. Belki de huysuz bir homurtu çıkaran ve boyun tüylerini kabartan, kimsenin gözünü korkutmasına izin vermeyen kahverengi tavuktu. Azize başını çevirdi.

Yüzü manastırdaki heykeller kadar dingindi. O, Sığircık Leydisi değildi –Marra bundan neredeyse emindi– ama yine de ikisi birbirini tanıyor gibi görünüyordu. Azizeler iletişim kurar mıydı? Hep birlikte gidip konuştukları, ayaklarını uzatıp ölümlü zaafılar üzerine kafa yordukları bir yer var mıydı mesela?

Bir an için azizenin gözleri Marra’nın gözleriyle buluştu, iyi bir köpeğin gözleri kadar derin ve bilgeydi.

Manastırdaki rahibeler onu bir azizeyle karşılaştığında ne yapması gerektiği konusunda hiç hazırlanmamışlardı. Bu konunun gündeme gelmeyeceği varsayılmıştı. Marra bir dizinin üzerine çöktü, azizenin gözlerinin içine bakarken neredeyse saygıyla eğiliyordu.

Sakin dudakları biraz kıvrılmış mıydı? Marra bunu bilemiyordu. Bakışlarını başka yöne çekmek için çaba harcaması gerekti. Dünya karanlıktı ve bir ateşe bakıyormuş gibi gözlerinin köşeleri titreşti. Gözyaşlarını sildi.

Toz-karısı, Marra’nın tam olarak anlayamadığı bir şey söyledi ve kalabalık azizenin arkasına kapanırken onu ayağa kaldırdı. Kahverengi tavuk tekrar öttü.

“Güve nereye gitti?” diye sordu Marra. Gözlerini ovuşturarak gözlerindeki kamaşmayı gidermeye çalışırken.

“Emin değilim . . . oraya! Koridorun sonuna.” Kadın öne doğru atıldı. Marra aceleyle peşinden gitti. Pazarın tuhaflığı azizin gelşinden sonra bir şekilde daha az görünüyordu ya da belki de tuhaflık ihtişamla tam olarak boy ölçüşmüyordu.

Güve tepesinde daireler çizdi, bir ışığa yaklaştı –Marra nefe-sini tuttu– sonra bir tezgâhın içine düştü. Marra ona yaklaştınca düzinelerce küçük beyaz nesneyle döşenmiş kadife bir kumaş gör-dü. Mücevher miydi bunlar? Fildişi mi? Yoksa deniz kabukları mı? Dişler.

Tabii ki dişler olacak, dedi zihni, derisi vücudundan sürünerek çıkmaya ve Çıglık atarak kaçmaya çalışırken. Bu asla korkunç ol-mayacaktı. Dişler. Evet, dişler.

Tezgâhın görünürdeki sahibinin kertenkele gibi parlak sarı gözleri vardı. Tenteyi tutan direklerden birine yaslanmış, kala-balığı izliyordu. Fildişleri, dişlerden yapılmış bir kolye göğsünde usulca şingirdiyordu.

Bir dişe ihtiyacım olamaz. Güve nerede?

Beyaz güve, ceket ve cübbeden arta kalanları giymiş, geniş omuzlu bir adamın koluna konmuştu. Adamın boynunda metal-den ziyade dantele benzeyen narin bir gümüş yaka vardı. Tezgâhın arka tarafına yakın bir yerde kutuları istifliyordu, yüzü ifadesizdi.

Marra ne yapacağını bilemedi. Adamın yanına gidip “Affeder-siniz, size ihtiyacım var,” mı diyecekti? Bu pek çok açıdan yanlış anlaşılabilir gibiydi. Adamla göz göze gelmeye çalıştı ama adam ne ona ne de işinden başka herhangi bir şeye bakıyordu.

Toz-karısı dişlerin üzerine eğilmiş, ara sıra memnuniyetini belli eden sesler çıkarıyordu. Sonunda sarı gözlü adam tavuğa dikkatle bakarak yanına yaklaştı. “Satın almak mı istiyorsunuz, hanımefendi?”

“Olabilir. İhtiyacım olan şeyi tam olarak göremiyorum gerçi.”

“Neye ihtiyacınız var?”

“Bilmiyorum, ama gördüğümde anlayacağım.” Bir ayakkabı bü-yüklüğünde, özellikle büyük bir azı dişini yokladı. “Hmm. Belki.”

“Tepegöz. Bunun gibisini bulamazsınız.”

“Eğer bir filin ağzına bakarsam bulurum.” Ona kısa bir bakış attı. “Ben dün d delikanlı.”

Sarı gözlü adam sırtıttı. “Denediği için bir erkeği suçlayamazsın ya.”

Toz-karısı’nın ifadesi gerçekten de suçlayabileceğini gösteriyordu. Arkasına yaslandı, gözlerini ahırın üzerinde gezdirdi.

“Arkadaki büyük olan,” dedi sıkılmış bir sesle. “Sağlam mı?”

“Yeterince sağlam. Bir peri kalesinde uyuyacak kadar da aptal. Onu daha kötü bir şey yakalamadan önce oradan kurtardım.”

“Müsait mi?”

“Olabilir. Onu istediğinden emin değilim ama.” Tekrar direğe yaslandı. “O bir katil. Onu bulduğumda ellerinde kan vardı.” Adam durup onlara doğru baktı. Gözlerinin rengi seçilemeyecek kadar gölgelenmişti.

“Onun için ne istiyorsun?”

Onu... satın almaktan mı bahsediyorlar ciddi? Hayır, bu olmaz. Burada, tüm kuralların farklı olduğu cin pazarında bile insan satın alamamanız gerekirdi. Korkunç yeni kralıyla korkunç Kuzey Krallığı bile insan satın almanıza izin vermiyordu. Bu barbarlıktı.

“On yıl,” dedi sarı gözlü adam.

“Hiç şansı yok. On yıl dayanmaz bile.”

Marra araya girdi. “O kiralık mı?”

Sarı gözlü adam gözlerini devirdi. “Bir peri kalesinde uyuyan herkes adil bir avdır. Onları ele geçirdikten sonra ne yapacağın ancak seni ilgilendirir. Onları ye, evlen, serbest bırak, hepsi aynı şey. Benim için kutuları taşıyor mesela.”

Bir peri kalesinde uyumuş olan adam elini gümüş yakaya uzattı ve bir kabuğu karıştırır gibi dokundu ona.

Toz-karısı, adam satıcısının boynundaki kolyeye baktı ve “Yılları unut. Sana bir rahibe dişi vereceğim.”

Adamın sarı gözleri kısıldı, iğne gibi keskinleşti. “Rahibe dişi mi?”

“Çekilmiş olacak, düşmüş değil,” dedi Toz-karısı. “Olur?”

“Gerçekten . . .” Adam, Marra’ya bir bakış attı.

Marra’nın içinde aniden kötü bir his belirdi. “Hımm . . .”

“Üzerine manastır kokusuna bak,” diye önerdi Toz-karısı.

“Ama—”

“Sus,” dedi Toz-karısı. Ve satıcıya, “Devam et,” diye talimat verdi.

Satıcı Marra’ya yaklaştı, onu kokladı Marra’nın tüyleri diken diken oldu. *Dişim mi? Ne? Dişimi mi koparacak yani?*

“Eveet . . .” dedi satıcı, burun delikleri o kadar genişlemişti ki Marra içlerinde deniz kabukları gibi pembe bir kenar görebiliyordu. “Evet, evet! Tadını aldım. İnanç ve saman. Bir parça akşam duası. Evet, evet! Onu alacağım. Onun için bir diş.”

“Bir dakika,” dedi Marra, bunun gerçekten yaşandığını ve gerçek dişlerinden bahsettiklerini fark etmeye başlamıştı. “Bekle. Yapamazsın–”

Satıcı başını çevirip bağırdı, “Hey! Diş dansçısı! Buraya gel!”

“Güve ona ihtiyacımız olduğunu söylüyor,” dedi Toz-karısı. “Ve dişlerinden biri seni rahatsız ediyor, değil mi?”

“Şey, evet, ama–”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Çiğnerken biraz irkiliyorsun.”

“Hey! Diş dansçısı! Acele et, hadi.”

“İyi de dişimi birine mi çektireceksin? Hemen şimdi mi? Üzerine böcek kondu diye mi?” Elini, kutuları taşımakta olan adama doğru savurdu. Adam duygusuzca onu izledi. Bir büyüünün etkisinde mi olduğunu, yoksa artık umurunda mı olmadığını merak etti. Sonra Diş Dansçısı’nın tezgâhın arkasındaki perdenin arkasından çıktığını gördü ve diğer adam için endişelenmeyi bıraktı.

Diş Dansçısı bir leylek ya da balıkçıl kuşuna benziyordu; uzun, sert bir gagası ve kavisli, hareketli bir boynu vardı. Deliklerinden tüyler çıkan yırtık pırtık siyah bir takım elbise giymişti, elleri de son derece insaniydi. Başını çevirdiğinde, Marra gagasının altında yarım bir insan yüzü gördü, sanki bir maskeydi bu ve yine de gözleri bariz bir şekilde bir balıkçıla aitti, yeni basılmış madeni para rengindeydi, bir kuşunki gibi gagadan geriye doğru uzanıyordu.

Yutkundu.

“Bu,” dedi satıcı. Toz-karısı, Marra’nın dirseğini tuttu.

“Acıyacak mı?” diye fısıldadı Marra, birden altı yaşına geri dönmüştü ve süt dişi ağrıyordu.

“Hayır,” dedi Diş Dansçısı nazik bir sesle. Sesi bir arkadaş canlısıydı, maskeli bir canavar gibi değil. “Ben işimi bilirim.” Küt parmağını çenesine dokundurdu. “Şimdi aç lütfen.”

Marra ağzını açıp gözlerini yumdu. Her şey tümüyle saçmaydı en az altı yaşında olduğu gibi yapmak istemiyordu, ama

yine de yapmak zorundaydı – bir dişiniz çürüdüğünde hayat böyle olurdu. Ağzınızı açardınız . . .

Dudaklarına bir şey bastırdı. Gözlerini açtı, Diş Dansçısı'nın gagasının aslında ağzının içinde olduğunu fark etti ve aceleyle tekrar kapattı.

Tık . . . tık . . . tık . . .

Gaga dişlerine vuruyordu, şaşırtıcı derecede narindi, ucu göründüğünden çok daha küçüktü. *Ah, tatlı tanrılar. Sığircıkların Leydisi, bunun olmasına izin verme!*

Tık . . . tık . . .

Toz-karısı dirseğini sabit tuttu. Marra'ya rahatlamasını söylemedi, ki bu iyi bir şeydi çünkü Marra rahat olmaktan öyle uzaktı ki çılgılık atabileceğini düşündü.

Tap-ta-tap-tap. Diş Dansçısı çürük dişi bulmuştu. Sağ taraftaki alt azı dişi. Marra kimi zamanlar yemek yerken dişi sızlardı ve çenesine bir ağrı saplanmasını önlemek için diğer tarafı kullanmaya başlamıştı.

Gaga geri çekildi. Marra dudaklarını sıkıca kapadı ve burnundan ağır ağır nefes aldı. Diliyle çılgınca dürtünce rahatsızlık veren dişin hâlâ orada olduğunu gördü.

Belki sihir gibidir, belki sadece hayalet bir dişi alıyor, belki de her şey yoluna girecek-

Diş dansçısı, ceketinin cebinden bir teneke düdük çıkardı ve Marra'nın daha önce gördüğü insan dudaklarını kullanarak onunla neşeli bir melodi çalmaya başladı. Gaganın hiç açılıp açılmadığını merak etti ama çok geçmeden merak etmeyi bıraktı çünkü dişleri dans etmeye başlamıştı.

Çenesinin içinde canlı varlıklar gibi kıpırdandılar. Acıdan değil ama dehşetten çılgılık attı, ağzı aniden kıpırdayan kemiklerle dolmuştu, sanki tüm dişlerinin bir anda döküldüğü o kâbuslardan birindeydi. Çiğnemek, kıpırdamak ve gevşek bir dişi kıpırdatmak gibiydi, hepsi bir arada, teneke düdüğün melodisine uygun bir şekilde birbirine dolanmıştı.

Korkunç dansı durdurmak umuduyla sertçe ısırmaya çalıştı, ama her şey çok daha kötü oldu, çok daha kötü, tüm dişler bir-

birine çarpıyor, kafatası geveze seslerle çınılıyordu. *Ah tanrım ah tanrım hayır hayır hayır HAYIR!*

Eğer dişlerinin çoğu dans ediyorsa, kötü azı dişi tekme atıyordu. Sanki yanağına ve diğer dişlerine çarpıyormuş gibi hissetti, penceredeki bir kuş gibi, küt, küt, küt.

Diş Dansçısı daha yakına eğildi ve daha hızlı oynamaya başladı. Marra bir inkâr çılgılığı atmak istedi ama ağzını açarsa tüm dişleri yerinden fırlayacaktı. Tanrım, bu her şeyden daha kötüydü, dışarıdaki su toplamış topraktan daha kötüydü ve bu onun derisinin içinde, yüzünün içindeydi...

Bir patlama hissiyle çürük diş çenesinden çıkıverdi. Bir böcek gibi zıplayarak dilinin üzerine düştü ve dudaklarının arkasına vurmaya başladı. Marra ağzının içindeki sert, sürünen canlıyı hissedince irkildi. Çılgınca tükürmeye çalıştı.

Diş Dansçısı düdüğü bıraktı, eğildi ve gagasıyla dişi kızın dilinin yüzeyinden usulca kopardı. Dönüp dişi ıslak ve parlak bir şekilde diş satıcısının avucuna bıraktı.

Sonra Marra'yı kibarca selamladı, kolunu okşayıp uzaklaştı.

Marra kollarını göğüs kafesine doladı ve soluk soluğa dizlerinin üzerine çöktü. Acımamıştı. Acımasını tercih ederdi. Dişlerinin yuvalarından fırlayıp fırlamadığı duygusunu hiç hissetmemeyi yeğlerdi. Dilini tereddütle boşluğa dokundurdu ve kanın tadını aldı.

"Aman Tanrım," dedi kısık sesle.

Ağlamaya başlayabileceğini düşündü ama bu cin pazarının önünde zayıflık göstermek olurdu. Tek bildiği, gözyaşlarını kafatasından diş gibi söküp satacak bir yaratık olduğuydu. Gözlerini sıkarak kapattı ve kemik çukurunu, ellerindeki telleri, gümüş üzerine gümüş ilmekleri, Kemikli'yi inşa etmeyi, sakinlik yaratmayı kararlılıkla düşündü.

Bir kol ona sarıldı, sıcak ve sertti. Toz-karısı mı? Hayır, kesinlikle değil. Kim o zaman?

Bir an için onun nazik bir sesi olan Diş Dansçısı olduğunu düşündü ve bu düşüncenin ani dehşeti Marra'nın gözlerini açmasına neden oldu.

Karşı omzunda beyaz bir güve görünüyordu. Yanında diz çöktü, kollarını omuzlarına doladı, çenesindeki kaslar mavi-gri

kirli sakal çizgisinin altında gergindi. “Yeter,” dedi diş satıcısına ya da Toz-karısı’na ya da her ikisine birden. “Kesin şunu. Ben buna değmem.”

“Olan oldu,” dedi tezgâh sahibi, Marra’nın dişini yalayarak. “Artık geri almak yok.”

Kemikli, bir şeylerin ters gittiğini anladığından ona ulaşmaya çalıştı. Dişini sattığı adam hafifçe dönmüş, bedenini aralarına atmıştı. *Hayır, hayır, sorun yok; bilmiyor . . .* Kemikli, zaten canavarlarla dolu olan bu yerde adama bir canavar gibi görünmüş olmalıydı. “Sorun yok,” dedi adamın omzuna doğru. “Köpek benim. Benim arkadaşım.”

Yeterince yüksek sesle konuşup konuşmadığını bilmiyordu ama adam duymuş olmalıydı. Bunun üzerine hareketlendi, bir kolu hâlâ Marra’nın üzerindeydi ve Kemikli var olmayan diliyle yüzünü yıka-
mak için atıldı. Dizindeki kemik ve tel pençeler giysilerini delip geçerken derin bir nefes aldı ve “Sorun yok, evlat. Ben iyiyim,” dedi köpeğe.

“Al,” dedi Toz-karısı, ona küçük bir kumaş parçası uzatarak. “Keçeleşmiş örümcek ağı tütünü. Bunu boşluğa koy. Bozulmasını önleyecektir.”

Marra kumaşı, dişlerinin arasındaki boşluğa itti ve başını salladı.

“Daha iyi misin?” diye sordu onu tutan iri adam. Sessizce, çoğunlukla da içine içine konuşuyordu. Belki o da zayıflığını göstermemeyi öğrenmişti.

“Daha iyiyim,” dedi kız.

Adam ayağa kalkıp onu yukarı çekmeye yardım etti. Adamın kolundaki ip gibi, zahmetsiz güç, normal koşullar altında endişe verici olabilirdi, ama cin pazarında bundan memnuniyet duydu.

“Tasmayı ister misin?” diye sordu sarı gözlü adam.

Toz-karısı kibirle burnunu çekti. “Çıkar onu hemen.”

“Nasıl istersen.” Adamın boynuna uzandı ve Marra adamın ürküp kaçmamasını izledi ve ürküp kaçmamanın ona neye mal olduğunu merak etti. Sarı gözlü adam, başparmağının tırnağıyla yakaya üç kez vurdu ve yaka örümcek ağlarına ve toza dönüşerek parçalandı.

Adam sertçe nefes aldı. Sarı gözlü adam, “Artık senin sorunun,” dedi ve Marra’nın dişini okşayarak mallarına geri döndü.

Toz-karısı uzaklaşıp bir köşeyi döndü. Adam onu takip etmeden önce Marra'nın hareket etmesini bekledi. Gözleri pazarın dolambaçlı ışığında kahverengiydi ama üzerlerinde hâlâ gölgeler vardı.

"Tamamdır," dedi Toz-karısı. "Sonra konuşuruz, genç adam. Yakınımda dur, birkaç dakika içinde buradan çıkacağız."

"Sen insan mısın?" diye sordu adam Toz-karısı'nın omzundan Marra'ya bakarak.

Marra başıyla onayladı. Toz-karısı omuz silkti. "Benim ailem de öyleydi zaten. Buradan kendi gücünle çıkabiliyor musun?"

Adam yutkundu. "Evet."

"Bir şeye daha ihtiyacımız var," dedi Toz-karısı, Kemikli'nin kafatasını okşayarak. "Sonra işimiz bitecek."

"Bir diş daha olmaz," diye mırıldandı Marra.

Toz-karısı yine omuz silkti.

Bir eli köpeğin yakasında, kalabalığın arasından uzaklaştı. Marra onu takip etmek için harekete geçti.

"Koluna girebilir miyim?" diye sordu adam.

Marra ona gözlerini kırptırdı. Bu jestin resmiyeti çok uzak bir dünyadan, bir rahibe yerine prenses olduğu bir dünyadan geliyor gibiydi. Onun desteğine ihtiyacı olduğunu mu düşünmüştü acaba?

Az önce onun önünde yere yığıldın . . .

Sonra aklına, kendisi serbestçe dolaşırken onun pazarda tutsak olduğu geldi. Belki de kimsenin onu tekrar hapsetmeye çalışmayacağından emin olmak istiyordu. "Evet, elbette," dedi ve kolunu adamın kolunun arasından geçirdi. Onu ileriye doğru çekerek Toz-karısı'nın peşinden gitti.

Toz-karısı geçtikleri koridorlardan birine geri döndü ve ikiye bölünmüş gibi görünen bir tezgâhın önünde durdu. Bir taraf, üst üste yığılmış, ipek bir örtünün üzerine umarsızca dökülmüş mücevher ve altınların ağırlığını taşıyordu. Ay ışığı gibi parlayan parmaklıkları olan bir kafesin içinde, tüyleri ateşten bir kuş onları izliyordu.

Masanın diğer tarafı ise zorlukla görülebiliyordu. Eski bir çuvalın üzerinde nehir taşları ve kurumuş yapraklar vardı. İçinde küçük gri bir ispinozun tünediği bir kuş kafesi de duruyordu.

Marra izlerken, ispinoz gagasını açtı ve iki kez cıvı cıvı öttü, sonra kafesin zeminine serpilmiş bir miktar tohumu gagaladı.

Hazine yığınının üzerindeki kafesli anka kuşuna, sonra tekrar ispinoza, çuval bezine ve taşlara baktı Marra ve bunun ne tür bir tezgâh olabileceğini anlamaya başladı.

“Bir büyüye ihtiyacım var,” dedi Toz-karısı. Bir nehir taşı aldı ve onu hazine yığınının içine bıraktı. Ellerin altında bir yakut gibi parladı ve farklı yüzler kazandı. Eski bir kralın yüzüyle damgalanmış bir sikkeyi aldı Toz-karısı ve masanın diğer tarafına, kenarları toza dönüşmüş kuru bir yaprağın olduğu yere götürdü.

Tezgâhın arkasındaki kişi başını salladı. Görünüşleri birkaç saniyede bir değişiyordu; yaşlı ve genç, kısa ve uzun, erkek, kadın, ikisi de değil. “Neyi gizlemek istiyorsunuz?”

Toz-karısı, Kemikli’ye dilini şaklatarak onu öne doğru çekti.

“İyi iş,” dedi büyü satıcısı, masanın arkasından çıkarak. Görünüşü biraz düzelmiş, kocaman eşek kulakları olan sıradan bir insana dönüşmüştü. “Senin mi?”

“Benim,” dedi Marra.

Büyü satıcısının kulakları ona doğru döndü ve başını salladı.

“Ne istersiniz?”

“Görmek ve dokunmak,” dedi Toz-karısı, “böylece seyirciler köpeğinin et namına eksik olduğunu fark etmesinler.” Bir an düşündü, sonra ekledi, “Sanırım ses pahalıdır?”

“Ses pahalı,” diye kabul etti büyü satıcısı. “İnsanlar belli şeyleri görmeyi ya da hissetmeyi bekler. Zihinleri işin yarısını yapar. Sesle oynarsan dünyayı da ikna etmen gerekir, yoksa yankılar doğru çıkmaz. Ve benden diğer köpekleri kandıracak bir şey istemeyin. İşimde iyiyim ama o kadar da değil.”

“Görenleri kandıracaksa, bu yeterli,” dedi Toz-karısı. “Bana neye mal olacak?”

Kadının uzun gri kulakları kıpırdadı. “İblisin satılık mı mesela?”

Herkes kahverengi tavuğa baktı. Tavuk, Eczacı Rahibe’nin birini ölü ilan etmek için kullandığı tonda öttü.

“Hayır,” dedi Toz-karısı. “O benim en iyi yumurtlayan tavuğum. Yine de sana bir iblis yumurtası verebilirim.”

“Bana uyar,” dedi büyü satıcısı. Toz-karısı bunun üzerine cebinden günün yumurtasını çıkardı, büyü satıcısı da masanın arkasına geçip bir sepeti karıştırmaya koyuldu. Sepetin içindekiler Marra’ya çok fazla ıvır zıvır gibi göründü, ama Toz-karısı’nın ceplerinin içindekiler de öyleydi. Çenesindeki boşluğu diliyle dürttü ve kanamanın durduğunu, küçük keçe parçasının oraya aitmiş gibi boş yuvaya yerleşmiş olduğunu fark etti.

Yanındaki adam bir saray muhafızı gibi duruyordu. Aynı dik duruşa sahipti, onlar gibi tetikteydi.

Marra ona cin pazarında nasıl tutsak olduğunu ve peri kalesinin ne olduğunu sormak istedi, ama şimdi sırası değildi elbette, zayıflıklarına karşı tetikte olan yaratıklar tarafından kuşatılmışken değil. Dilini tekrar deliğe değdirdi.

Büyü satıcısı bir yumak sicim ve bir avuç salyangoz kabuğu alıp Kemikli’yi ölçmeye ve mırıldanmaya başladı.

Marra daha fazla dayanamayınca, “İyi misin?” diye fısıldadı.

Adam ona baktı. “Bilmiyorum. Beni öldürmeyi mi planlıyorsunuz?” diye sordu. Sesi sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi çıkmıştı.

“Hayır! Yardımına ihtiyacım var sadece ama ben . . .” Aklına bir prensi öldürmenin tehlikeli bir şey olduğu geldi, belki de güve onun üzerine konmuştu çünkü birinin ölmesi gerekiyordu ve ihtiyacı olan da buydu. *Aman Tanrım! Bu olamaz, değil mi?* “Yani, bilmiyorum eğer ben . . .ben . . .” Sözcüklerinin tükenmiş olmasını ve hiçbir şey söylememiş olmayı canı gönülden dileyerek gözlerini adama dikti.

Adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. Marra bu korkunç yerde bir insanın mizah duygusunu koruyabilmesine hayretle tanık oldu. Başını onunkine doğru eğdi. “Bunun ne yeri ne de zamanı,” diye mırıldandı adam. “Diğer her şeyi daha sonra halledebiliriz.”

“Doğru,” diye onayladı Marra. “Çok doğru, evet.”

“Sicim ve salyangoz kabukları, teller ve kemikler,” diye kendi kendine şarkı söyledi büyü satıcısı, bir yandan da kulakları oynayıp duruyordu. “İşte!” Sicim önce bir ızgaraya, sonra bir ağa dönüştü, sonra da sanki kendisine bir ödül veriliyormuş gibi ayaklarının üzerinde zıplayan Kemikli’nin üzerine fırladı.

Büyü etrafına sarıp yanık tozu gibi bir koku bıraktı geriye. Marra etin ana hatlarını, kürkün gölgesini gördü, ardından Kemikli kendini silkeledi ve koçbaşı gibi bir kafatası ve göğsünde beyaz bir alev olan büyük, gri bir köpeğe dönüştü. Kuyruğu hâlâ ince, kemikli bir kırbaçtan ibaretti, ama üzerinde tüyleri vardı. Muazzam bir gıdıya sahipti ve Marra'ya baktığında, her şey devasa bir gülümsemeye dönüştü.

“Ah, Kemikli,” dedi kız. Kemikli elini yaladı ve Marra onun dilini hissedebildi, tam anlamıyla değil ama eskisinden çok daha fazla.

“Bu kadar yer yeter,” dedi Toz-karısı. “Herkesin ruhu hâlâ yerinde mi? Gölgeler hâlâ bağlı mı? O zaman bu durum değişmeden gidelim hadi.”

Merdivenleri yavaş yavaş çıktılar. Merdivenlerden çıkmak inmekten çok daha uzun sürüyor gibiydi. Belki de peri dünyasında hep böyle oluyordu. Fidyeye karşılığı kurtardığı adam, ihtiyacı olan adam, kolunu Marra'nın koluna dolamıştı. Birbirlerine yaslanmışlardı, omuz omuza, hiçbir insanın asla bulunmaması gereken bir yerde iki insan. Marra hastalıklı ateşböceği ışığında ona baktığında, gözlerinde gümüşü bir dehşet gördü, efendiydi ama çok canlıydı. Kemikli yanlarında yürürken Marra'nın eli ip tasmanın etrafına dolanmıştı. Parmaklarında tüylerin yanılışmasını hissetti, tabii bunu hissetmediği ve kısa süreliğine kemik gibi hissettiği zamanlar hariç.

Merdivenlerin tepesindeki kare, siyah yerine koyu maviye dönüştü. Toz-karısı'nın karanlık figürü merdivenleri ikiye bölerken, hedeflerine her seferinde bir adım daha yaklaştılar. İçinde yıldızlar belirmeye başladı, ama ana hatlar tekinsiz duruyordu, sanki üzerine, düşmemesi gereken bir gölge düşmüştü.

Tepede bekleyen bir şey var, diye düşündü Marra. Geçmek için kaç dış gerekecek acaba? Özgürlüğümüzü satın alabilmek için hayatımdan kaç yıl daha eksilecek? Uzun, titrek bir nefes verdi; yanındaki adam, gücünü yeniden bulana dek Marra'nın bir sonraki basamağa çıkmasına yardımcı oldu.

Ne kadar gerekiyorsa o kadar . . .

Tepede gerçekten de bir şey vardı. Ne olduğunu asla göremedi Marra. Toz-karısı, açıklığa hepsinden önce ulaştı ve bir gölge belirdi; tavuk bunun üzerine başını geriye atıp şafak vakti gibi ötmeye başladı.

Gölge kaçtı. Tavuk öfkeyle bir gak sesi çıkararak yere çöktü. “Biliyorum,” dedi Toz-karısı yatıştırıcı bir sesle, “biliyorum. Ötmek bir hanımefendi için her zaman çok utanç vericidir.”

Tavuk bir kez daha gıdakladı ve boynundaki tüyleri silkeledi.

Tökezleyerek yıldız ışığına çıktılar. Marra’nın yanındaki adam sanki daha önce hiç nefes almamış gibi soluk soluğa kaldı. “Özgürüm,” dedi. “Oradan kurtuldum mu şimdi?”

“Neredeyse,” dedi Toz-karısı. “Henüz tam anlamıyla değil. Bir ayağımız öteki dünyada ve oyalanmak güvenli değil.” Onları nehir boyunca geri götürdü, ağaç köküne kadar ilerlediler. Adam hâlâ Marra’nın dirseğini tutuyordu. Marra kendini kapana kısılmış gibi mi hissediyordu, yoksa bu dokunuştan memnun muydu, bir türlü karar veremedi.

Boğulan çocuk, köklerin öte yanında, çenesi suyun içine gömülmüş bir hâlde bekliyordu. Onlara doğru gargara yapınca Toz-karısı rahatsız edici bir ses çıkarıp ona eliyle işaret etti, hızlı, kaba ve büyüyle desteklenmiş bir hareketti bu.

Boğulan çocuk suya battı ve bir su samuru kadar hızlı yüzerek oradan uzaklaştı. “Şimdi,” dedi Toz-karısı asasına dayanıp. “Şimdi tamamen geri döndük. Artık özgürsün.”

Bölüm 9



“Ben Fenris,” dedi adam. Bir şeyler daha söyleyecekti, belki başka bir isim ya da rütbe ekleyecekti ama kısa kesti. Onun yerine “Fenris,” diye tekrarladı.

“Marra.”

“Fenris,” dedi Toz-karısı. Homurdanarak Marra’ya baktı. “Demek kendine bir köpek yaptın ve bir kurt buldun. Eğer bir tilki seni aramaya gelirse, gerçek bir peri masalımız olacak ve ben işte o zaman endişelenmeye başlayacağım.”¹

“Neden?” diye sordu Marra. “Bir peri masalında olursam, gerçekten bir şansım olur belki.”

“Peri masalları,” dedi Toz-karısı ciddiyetle, “izleyenler için epey zordur. Özellikle de yaşlı kadınlar için. Eğer sizin için fark etmeyecekse, demir ayakkabılar içinde ölene kadar dans etmemeyi yeğlerim.”

“Belki de tilki sensin,” dedi Marra.

“Ha!” Toz-karısı’nın kahkahasında gerçekten de biraz tilki hırıltısı vardı. “Bunu hak ettim.”

“Bir adınız var mı Tilki Hanım?” diye sordu Fenris. Marra, Fenris’in bu konuşma karşısında eğlenip eğlenmediğini ya da sinirlenip sinirlenmediğini anlayamadı.

“Var,” dedi Toz-karısı.

Sessizlik uzadıkça uzadı. Marra ısırgan otundan pelerininin ipliğini çekiştirerek bekledi.

¹ Fenris aynı zamanda evli bir canavar kurdun adıdır. (ç.n)

Eğer ortada bir irade savaşı varsa bunu Toz-karısı kazanmıştı. Fenris'in kahkahası Toz-karısı'nunkinden pek de farklı değildi; saçmalığı her şeye rağmen fark edebilen bir adamın kısa, kendini küçümseyen sesi. "O hâlde size nasıl hitap etmemi istersiniz, hanımefendi?"

"Hanımefendi çok iyi olur. Ben bir Toz-karısı'yım."

"Ah." Adam başını salladı. "Ölülerin arasında yaşayanlardan biri mi? Benim ülkemde onlardan yok, ama onları biliriz."

Sessizlik tekrar uzadı. Marra onun ne düşündüğünü ve onlardan ne anlam çıkardığını merak ediyordu. *Utangaç bir rahibe ve ölülerle iletişim kuran yaşlı bir kadın. Bizim hakkımızda ne düşündüğümü bile bilmiyorum.* O bir katil, demişti sarı gözlü adam. Bu düşünce endişe vericiydi. Fenris onu çıplak elleriyle ikiye bölebilecek kadar iriydi ve Toz-karısı ne kadar buyurgan olursa olsun, yine de temelde tavuğu olan yaşlı bir kadındı. Hâlâ tutsak olduğunu mu sanıyordu? Onu dış satıcısından fidye karşılığı kurtarmışlardı ama tam olarak özgür bırakmamışlardı, değil mi? Ona pazarda ihtiyaçları olduğuna dair bir şeyler gevelemişti. Sözde tutsaklığından kaçmaya karar verirse, tek savunmaları suda sıçraması için sürekli zıplayan bir köpek olacaktı.

"Bizimle kalmak zorunda değilsin," dedi Marra.

Fenris ona baktı, gözlerinden bir şey okunmuyordu. "Pardon?"

"Yani . . ." *Hayır, güve hakkında açıklama yapma – güve çok karmaşık ve yüksek sesle söylediğinde kulağa saçma geliyor.* "Bizi ihtiyacımız olan şeye götüren bir büyü vardı. Ve seni seçti. Ama artık bir tutsak değilsin."

"Sihir bana ihtiyacınız olduğunu mu söyledi yani?" Şimdi gülümseyordu, ama bu kendi gülüşüne benzeyen bir gülümsemeydi, esprili olmaktan ziyade dünyanın aldığı şekle inanamayan bir gülümseme.

"Aklına bir şey gelmesin," dedi Toz-karısı. "Kaderimiz bir kavanozun içine mühürlenmiş olabilir ve kapağı açacak birine ihtiyaç duyabiliriz."

Bu seferki kahkahasında gerçek bir neşe vardı ve Marra'yı şaşırttığı kadar Fenris'i de şaşırtmış görünüyordu.

"Yıkanmam için zamanımız var mı?" diye sordu nehirden ayrılırken. "Uzun zaman oldu da..."

Toz-karısı başını salladı. “Burada olmaz. Ölümler huzursuz ve bir iki gün daha sakinleşecek gibi değiller. Sana kimsenin boğulmadığı bir gölet bulacağız.”

“Ben boğulmamayı severim.”

Bu belki de yarım saatlerini aldı. Marra cin pazarında bir dünya çağı geçmiş gibi hissetmiş olsa da ay gökyüzünde neredeyse hiç hareket etmemişti. Bir göletin üzerinde beyaz bir yansıma oluyordu. Çitin diğer tarafında uyuyan birkaç inek, ay ışığıyla aydınlanmış çimenlerin üzerinde siyah birer figür olarak duruyordu.

“Cin pazarına nasıl düştün?” diye sordu Marra, Fenris göletin kenarına oturup çizmelerinin bağlarını çözmeye başlarken.

“Aptalın tekiydin,” dedi Fenris. “Bir peri kalesinde uyudum. Daha iyisini biliyordum, ama ben . . .” Gözlerini kaçırdı.

“Peri kalesi nedir?” diye sordu Marra.

“Topraktan bir halka. Kenarlarında ağaçlar büyür ama ortası genellikle temizdir. Bazıları eski bir halkın kalıntıları olduğunu söyler. Saklı olanların evleri. Tekinsiz yerler. Orada olmamalıydım.”

“Bir şeyden kaçıyordun,” dedi Toz-karısı sertçe, “ya da kendini öldürmeye çalışıyordun ama bıçağı tutacak cesaretin yoktu. Ak-sanına bakılırsa Hardacklısın ve hiçbir Hardacklı peri kalesinde yatmaz, hele de körkütük sarhoşken.”

Fenris’in dudakları seğirdi. Başını Toz-karısı’na doğru eğdi. “Dediğin gibi.”

“Eee?” Toz-karısı kendini yere bıraktı. Kahverengi tavuk, Fenris’e kötücül gözlerle baktı. “Hangisiydi peki?”

“İkisi de,” dedi Fenris. Alnını ovuşturdu. “Ben . . . eskiden . . . bir şövalyeydim. Hardack’ta, dediğin gibi. Babalara hizmet ettim, belirli bir klana değil. Babalar klanları yönetir ama yönetimleri mutlak değildir. Onlara hizmet edenler, uygulayıcılar kadar diplomatlar olarak da çalışırlar.”

“Ve?” dedi Toz-karısı acımasızca.

“Ve ben bir aptaldım.” Bunu bariz bir tonlama olmadan, gerçeklerden ziyade bir hakaret gibi söyledi. “Burnumun dibinde ne olduğunu fark edemedim ve gün geldi, bu yüzden bir adamı öldürmek zorunda kaldım. Bir klan lordunu.”

Marra kulaklarını dikti, aniden dikkat kesilmişti. Bir klan lordu bir prens kadar iyi korunuyor muydu acaba?

“Yasalar çerçevesinde yapabileceğim hiçbir şey yoktu,” diye devam etti Fenris. “Klan kalesinde bir lordun sözü kanundur. Babalar onu kınayabilirdi ama daha fazlasını yapamazlardı. Bu yüzden onun elleri kanlı bir şekilde serbest kalmasına izin verebilir ya da kendi ellerim kanlı bir şekilde adalet dağıtabilirdim.” Omuz silkti. “Efendilerini savunmak dışında hiçbir suçu olmayan üç adamı öldürdüm, lordu öldürdüm ve kılıcımı üzerine bıraktım ki kimin yaptığını bilsinler. Sonra oradan uzaklaştım ve geceyi bir peri kalesinde geçirdim.”

“Kasıtlı olarak,” dedi Toz-karısı düşünceli bir tavırla. “Ölmek istiyordun ama insan eliyle değil.”

Fenris ona hızlı ve alaycı bir bakış attı. “Her ne kadar Babaların hizmetkârları olduğumuzu söylesek de, aslında hangi klandan geldiğimizi herkes bilir. Ben bir suçluyum ama beni öldüren kişi klanımın düşmanı olur. Ama eğer öldürülmezsem, öldürdüğüm lordun klanı, ben serbestçe dolaştığım sürece itibar kaybedecektir.” Suya bir çakıl taşı attı. “Lordlarının bir canavar olması onların suçu değildi. Onun yüzünden hepimizden daha çok acı çektiler.”

“Ve sizinkiler intiharı utanç verici bulurlar,” Toz-karısı.

Fenris omuz silkti. “Onuruma pek önem vermem ama kılıcımın üzerine düşmek, yaptığımın yanlış olduğuna inandığımı söylemek olurdu.” İcini çekti ve sonunda sesine küçük bir duygu sızdı. Yorgunluğa benziyordu bu. “İşte buradayım. Uzun zamandır cin pazarındaydım ve çok yorgunum.”

Marra gölete doğru baktı. Fenris yıkanmak için biraz yalnız kalmak istemişti. Bunu gerçekten yapıp yapmadığını ya da aralarına olabildiğince mesafe koymak için ormana kaçıp kaçmadığını merak etti.

Kemikli’yi bağlamadım ve o geri geldi. Kemikli’nin başını okşadı, parmaklarının altındaki tüylerin hayaletini hissederek büyü-
nün içinden geçti.

“Üzücü bir hikâyeymiş,” dedi yüksek sesle.

“Zavallı adam.”

“Eğer doğruysa, evet,” dedi Toz-karısı.

“Ona inanmıyor musun?”

“Hmm...” Toz-karısı omuz silkti. “Yalancı gibi görünmüyor ama bu sadece kendine inandığı anlamına gelir. Anlattıklarının çoğunun aşağı yukarı doğru olduğunu düşünüyorum. Ama rakibi öldürüp bunu asil nedenlerle yaptığına kendini inandıranlar da var.” Parmaklarını başının arkasında birleştirerek yatağının üzerine uzandı. “Herkes günahları hakkında bir hikâye uydurur. Bazen onları daha önemsiz göstermek için, bazen de bir ölüm-lünün yaptığı en kötü şey hâline getirmek için. Gerçekten kişiye göre değişir. Eminim bu adam özür dilemekten çok şehit olmak istiyordur, ama bunu asla bilemezsin.”

“Sence kaçmaya çalışır mı?”

Toz-karısı yine omuz silkti. “Eğer bu gece geri gelirse, bundan şüphe ederim. Ama biraz akli varsa, özgürlüğünü alıp gidecek ve onu bir daha asla görmeyeceğiz.”

Marra dudağını ısırđı. “Güve ona ihtiyacımız olduğunu söyledi.”

“O zaman ona ihtiyacımız vardı, doğru.” Toz-karısı başını eğdi. “Yapması gerekeni çoktan yapmış olması mümkün.”

“Ne?” Marra kaşlarını çatı. “Bu bir saat önceydi ama!”

“Evet. Ve belki de yanımızda büyük bir koruma olmasaydı cin pazarında saldırıya uğrayacaktık ve onun amacı sona erdi.”

Marra gözlerini kırptırdı. “Sen . . . sence bu mümkün mü?”

Toz-karısı bir kez daha omuz silkti.

“Ama öyle değilse, ona hâlâ ihtiyacımız var!”

“Kesinlikle. Ama birine ihtiyacınız olması, onun bunu karşılamakla yükümlü olduğu anlamına gelmez. Şansını başka bir yerde denemek için ayrılabilir.”

“Ben buradayım,” dedi Fenris gölgelerin arasından. Marra sıçradı. Bir adam nasıl bu kadar sessiz yürüyebilirdi? Ve konuştuklarının ne kadarını duymuştu?

Başını kaldırdığında Fenris gölgelerin arasından çıktı, adımları bir kaplumbağa gibi yavaş ve ağırdı. “Aklım yeterince çalışmıyor,

Leydi Tilki," dedi. Yine o muzip gülümseme. Bakışlarını Marra'ya çevirdi. "Benim topraklarımda tutsakları sık sık fidye karşılığı serbest bırakırız ve bu çoğunlukla altın karşılığında olur. Ama siz benim özgürlüğümü kendi kanınız ve kemiğinizle satın aldınız. Kalan azıcık onurum da senindir ve eğer hizmet etmem gerekiyorsa, elimden geleni yaparım."

Ertesi sabah kahvaltıda kuru ekmek vardı ama bir yumurtanın üçte biri bile yoktu. Fenris kendi lokmasını üç ısırıkta bitirdi ama kumanyanın azlığından şikâyet etmedi. Marra, Kuzey Krallığı'na giden yolda karınlarını nasıl doyuracaklarını merak ediyordu.

Fenris başlangıçta ikisinden de hızlı yürüyordu; Marra ve Toz-karısı daha Güney'den ayrılmadan onu Kuzey Krallığı'na götürecek toprağı tüketen adımlarla. Neredeyse özür dilercesine birkaç kez durup kendini kontrol etmek zorunda kaldı.

Marra'nın kendisi de zor zamanlar geçiriyordu. Yolculardan kaçmaya, Kemikli'nin gözden uzak olduğundan emin olmaya alışmıştı. Yanlarından ilk kez bir çiftlik arabası geçtiğinde, Kemikli'nin yakasına yapışmadan önce neredeyse bir çitin içine dalacaktı ama.

Arabacı onlara baktı ama Kemikli'ye değil. Onun yerine Toz-karısı'nın asasının tepesindeki tavuğa bakıyor ve kocaman sırıtiyordu.

"Bunu yapmayı ona nasıl öğrettin?" diye sordu.

"Hiçbir şey öğretmedim," dedi Toz-karısı. "Onu durduramadım." Sürücü yüksek sesle güldü ve kasketine vurdu, sonra yoluna devam etti, bu sırada Marra hızla atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandı Fenris.

Öfke Marra'nın dilinin ucuna kadar gelmişti ama sonra ona baktı ve kendisiyle olduğu kadar onunla da konuştuğunu fark etti.

Ne zamandır cin pazarındaydı? Bu ona da garip geliyor muydu?

Birkaç dakika boyunca bunu zihninde evirip çevirdi, sonra da basitçe sordu.

"Çok uzun zamandır." Fenris başını kaldırıp şafağın soluk gri-altın tonlarını kaybedip maviye dönen gökyüzüne baktı. "Günleri takip etmek zordu tabı : i kalesine giden insanların, bir gece

dans ettikten sonra geri döndüklerinde, aradan yıllar geçtiğini fark ettiklerini söylerler. Bu doğru mu bilmiyorum. Cin pazarı her zaman açık mı onu da bilmiyorum. Ama hep oradaymış gibiydim, bazen uyuyor ve aradan çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum. Bazense farklıydı.”

“Nasıl farklı?” diye sordu Toz-karısı sertçe.

“Daha soğuk. Daha karanlık. Farklı . . . şeyler.”

“Şeyler mi? İnsanları mı kastediyorsun?” diye sordu Toz-karısı.

“Demek istediğim, beni esir alan kişi, bir diş sattığında, sattığı şey bir elma gibi ikiye ayırana dek bir kadına benziyordu.” Sesi çok sakindi ve konuşurken ikisine de bakmadı. “Ve yanından geçen ilk insana saldırıp onu pazarın ortasında ölüme terk etti. Ve o sarı gözlü piç, sadece dağınıklıktan şikâyet etti ve cesedi taşıması için birini çağırdı.”

Marra’nın hatırlayabildiği kadarıyla Toz-karısı ilk kez biraz mahcup görünüyordu. “Ah. Ayın karanlığı. Cin pazarı en kötü zamanını yaşıyor bu zamanlarda.”

“Üzüldüm,” dedi Marra.

Fenris bunun üzerine ona baktı. Gözleri kasvetliydi ama yarım bir gülümsemeye zorladı kendini. “Ben de öyleydim. Hepimiz için. Sanırım başka tezgâhlarda çalışan birkaç insan daha vardı. Söylemesi zor. Birbirimize başımızı salladık ama konuşma fırsatımız olmazdı.” Derin bir nefes alıp sırtını dikleştirdi. “Peki. Eğer bu ayın karanlığıysa, ben sanıyorum üç ay kalmışımdır. Ama tabii sadece birkaç hafta derdim. Günler çok uzun geliyordu, ama o kadar da değil.”

“Ne yaptın?” diye sordu Marra.

Omuz silkti. “Çoğunlukla düşündüm. Başarısız olduğum tüm yolları ve yolumdan sapmış olabileceğim tüm yerleri gözden geçirdim. Kaçmayı düşündüm.” Başını iki yana salladı. “Diş Dansçısı’ndan başka kimseyle de konuşamadım. Görünüşü aldatıcı olsa bile o kadar da kötü değildi. Ama acımasız bir yerdi.” Burnundan yavaşça nefes verdi. “Ve ben, bencil bir piç olarak, sadece özgür kalmayı düşündüm. Belki de sana benim yerime başkasını almanı söylemeliydim. Tutsaklığımı hak etmiştim.”

“İhtiyacımız olan kişi sendin. En azından güve bunu söyledi.” Adam yine omuz silkti.

“Belki de tüm bunlar sona erdiğinde,” dedi Marra umarsızca, “belki de geri dönebiliriz. Diğerlerini orada buluruz.”

Bu kez ona şaşkınlıkla baktı. “O zaman her biri için bir dişini feda edecek misin?”

Düşüncesi bile tüylerini diken diken ediyordu ama birinin hayatıyla kıyaslandığında bir diş neydi ki? “Eğer mecbur kalırsam.”

Sessizlik çok uzun sürdü, sonra Fenris ona elini uzattı, tutması için değil ama, sıkması için. Marra da sıkı. Parmakları Marra’nın tenine kıyasla çok daha nasırlıydı.

“Evet,” dedi Fenris. “Birbirimizin umutsuz arayışlarına ortak olduğumuza göre, seninkinde nereye gideceğimizi sorabilir miyim?”

“Kuzey Krallığı’na,” dedi Marra.

“Oraya hiç gitmedim,” dedi Fenris. “Bilmediğim ve hepimizi zor durumda bırakacak âdetleri varsa beni uyarmalısın.”

“Öyle bir şey olduğunu sanmıyorum,” dedi Marra. İşe yarar bir şey düşünebilmek için beynini yokladı. “Gerçi ben de bilebilir miyim bilmiyorum. Oraya çok yakın bir yerde büyüdüm, sanırım benim halkım da aynı şeyi yapardı. Hımm. Kimsenin yüzüne eldivenle vurmamak gibi mesela?”

Fenris’in yüz ifadesi tarif edilemezdi. “Bu halkınızın sık sık yaptığı bir şey mi?”

“Hayır, düello yapmak istemediğimiz sürece değil. Ki yapmıyoruz. Yani, ben yapmam.”

“Zaman kazandırabilir,” dedi Toz-karısı. “Onu prensle düelloya gönderir ve işi bitiririz.”

Marra bu öneriyi düşündü. Fenris prensten biraz daha büyüktü ama ondan çok daha iriydi. Bunun bir önemi var mıydı? “Hımm...”

“Bir prens, ha?” Fenris onaylamak için ona baktı. “Ve sen onun ölmesini mi istiyorsun?”

“Bu sorun olur mu?” *Ya ayrılır ve prene söylerse? Hayır, bir isim söylemedik ve o Kuzey Krallığı’na hiç gitmedi bile. Vorling olduğunu bilemez, zaten Vorling artık bir kral.*

“Ölmeyi hak ediyor mu?” diye sordu Fenris, sanki hava durumundan bahsediyorlarmış gibi.

“Hem de çok.”

“O hâlde bu bir sorun değil. Peki sizin hükümdarlarınız yabancıların meydan okumalarını kabul ediyor mu?”

“Hayır . . .” dedi Marra. Elbette bu o kadar kolay olmazdı. “Hayır, kabul etmediklerine eminim.”

“Güzel. Şu anda işleri bizim için kolaylaştırmasa bile, hükümdarları seçmek için aptalca bir yol.”

“Hatırladığım kadarıyla Hardack’ta da buna izin veriyorlar,” diye araya girdi Toz-karısı.

“Öyle,” dedi Fenris. “Orada da aptalca tabii. Her bir tebaasının ismini bilen, klanın ihtiyaçlarıyla kişilerin ihtiyaçlarını dengeleyebilen, yetkin ve adil bir adam olur, bir de tek becerisi balta sallamak olan bir vahşi. Ve her zaman olduğu gibi, baltalı adam kazanır, sonra da birileri sorunların çözülmesi için Babalar’ı görevlendirene dek vahşinin tekmesi klanın boynuna iner, ki çoğu zaman çözüm de bulunmaz hani.”

“Bununla daha önce de uğraştığınızdan şüphelenmeye başlıyorum,” dedi Marra.

“Nasıl tahmin ettin?” Adam ona alaycı bir bakış attı. “Doğru, evet. Bu yüzünden mahvolan dört klan gördüm. İçlerinden biri kurtuldu, ama başka yollar da bulabilirdik tabii. Bu prens ne yaptı peki?”

Bu soru da diğerleriyle aynı tonda sorulmuştu ve Marra’yı bir tokat gibi hazırlıksız yakaladı. Bir adım geri attı ve Fenris onu yakalamak için hamle yaptı, Marra dengesini bulunca tekrar bir adım attı.

“O benim kız kardeşimi öldürdü,” dedi. “Ve diğer kız kardeşimi . . . şimdi karısı olan . . .” Nefesi kesilecek gibi oldu ve kelimeleri zorla çıkardı. “Ona zarar veriyor. İzler bırakıyor ve kız . . . hamile kalıyor, böylece onu dövmüyor, ama ölümü onun elinden olacak. Sonra başka bir eş bulup aynısını ona da yapacak.”

Fenris her ne kadar kendisi bile anlamakta güçlük çekse de kızın söyledikleri gayet anlaşılır şeylermiş gibi başını salladı. Bir rahibenin bir prensin karısıyla akraba olması onu şaşırttıysa da bunu belli

etmedi. “Anlıyorum. Böyle adamlar asla durmaz. Eğer tecrit edilebilirlerse ya da düşmanın karşısına atılırlarsa, bu en iyisi olur ve klan sonunda onlardan iyi bir şekilde yararlanır. Ama çoğu zaman bunu yapamazlar, işte o zaman başka çözümler bulmak şarttır.”

“Biz de bunu yapmaya çalışıyoruz ya,” dedi Marra. “Başka çözümler. Her ne olursa olsun.”

“Bu aptalca bir iş ve muhtemelen hepimiz öleceğiz,” dedi Toz-karısı.

“Ah, peki o zaman,” dedi Fenris. “Bu tür şeyleri hep sevmişimdir.”

“Şimdi ne olacak?” diye Toz-karısı’na sordu Marra. “Daha önce aklına bir şeyler gelmişti. Yoksa oraya varana kadar kuzeye mi yürüyeceğiz?”

Toz-karısı tavuğunun omurga kemiğini düşünceli düşünceli kaşdı. Tavuk sinirli görünüyordu, ama her zaman böyleydi zaten. “Neredeyse önümü görebiliyorum,” dedi. “Karşımızda sadece ölümlüler olsaydı, sen, ben ve şu büyük arkadaşın yeterli olabilirdik. Ama vaftiz anne her şeyin altüst olduğu yer.”

“Prensin vaftiz annesi mi?”

Toz-karısı başını salladı. “Uzun zamandır aynı kişi. Kraliyet ailesine bağlıdır ve duyarlı bir insanın öleceği zamanın çok ötesinde hayatta tutunmayı başardı. Onun koruması prensin üzerinde olacaktır.” Alt dudaklarını ısırıldı. “Ölümlere hükmedebilirim ama bu farklı bir güç.”

“Daha mı güçlü yani?” diye sordu Marra.

“Farklı diyelim.” Toz-karısı duraksadı, sonra hüzünle gülümsedi. “Muhtemelen daha güçlü ama, evet. Ben ölümlerle ve ölümler için konuşurum. İki gücün birbirine söyleyecek bir şeyi yok. Sokakta konuşmadan birbirimizin yanından geçebiliriz ya da o beni hiçliğe fırlatabilir.”

“Sanırım sen onu, ondan önce hiçliğe fırlatamazsın?” diye sordu Fenris.

“Hiç denemedim,” diye itiraf etti Toz-karısı, “ama ne yalan söyleyeyim, bu pek mümkün görünmüyor.”

Marra içini çekti. “Peki böyle bir güçle savaşmak için neye ihtiyacımız var? Benim vaftiz annem pek işe yaramazdı.”

Toz-karısı bir kaşını kaldırdı. “Senin bir vaftiz annen mi vardı?”

“Evet, tabii ki. Prensesler, bilirsiniz . . .”

“Hepsi değil,” dedi Toz-karısı, “hatta çoğu bile sayılmaz. Ve olanlar da genellikle çok daha büyük krallıklarda olur, tehlikeli komşular arasında kalmış küçük ülkelerde değil. Güç, gücü çağırır.”

Marra homurdandı. “Pek de değerli biri değildi, yani çok da haksız sayılmazsın.”

“Öyle mi?” dedi Toz-karısı.

“Hepimize sağlık bahsetti,” dedi Marra yüzünü buruşturarak. “Ve Damia’nın bir prensle evleneceğini söyledi. Onu öldürdüğü düşünülürse, bu pek de kutsama sayılmazdı.”

“Sağlık o kadar da önemsiz bir şey değil,” dedi Toz-karısı. “En azından aksiyle kıyaslandığında.”

Marra’nın dudağı kıvrıldı. “Güvende olmamızı dilemiş olabilirdi,” diye homurdandı. “Ya da en azından bizi öldürecek biriyle evlenmememizi.”

“Olabilirdi,” dedi Toz-karısı. “Ama aileler vaftiz törenlerinde bu tür açıklamalar yapılmasına tuhaf bir gerekçeyle karşı çıkarlar.”

“Minnettar olacaklarını sanırsın.”

“İnsan doğasında mantık yoktur.”

Marra, Fenris’i yüz ifadesini okuyacak kadar iyi tanımıyordu, ama adamın bir şey söylemek istediğine yemin edebilirdi. Toz-karısı’na bakmaya devam etti. Her bakışında gözlerinin arasında bir çizgi oluşuyor, çizgi her saniye derinleşiyordu, ta ki sonunda pes edip, “Tilki Hanım?” diyene kadar.

Toz-karısı homurdandı. “Evet?”

“Ölülerle konuştuğunuzu mu iddia ediyorsunuz?”

“İddia etmiyorum,” dedi Toz-karısı sakince. “Konuşuyorum. Gerçi çoğu gün daha az konuşup daha çok dinliyorum. Hayatta susmayan insanlar ölümde de nadiren susarlar.”

Fenris başını salladı. Bir süre sonra kelimelerini dikkatle seçerek, “Hayaletlere inandığımı sanmıyorum,” dedi.

“Ama perilere inanıyorsun,” dedi Toz-karısı, sesi gücenmiş gibi değil de eğlenmiş gibi çıkıyordu. “Kendini bir peri kalesine sunacak kadar.”

“Ve sanırım bunun farklı olduğunu söylemem gerekiyor,” dedi Fenris. “Ama gerçek şu ki ben de perilere inanmıyorum. Tanıdığım hiç kimse inanmıyor.” Bir elini saçlarının arasında gezdirince Marra koyu renk saçlarının arasından süzülen beyaz telleri gördü.

“Perilere inanmıyorsun ama bir peri kalesinden mi korkuyorsun yani?” dedi Marra şaşkınlıkla.

“Şey . . . evet.” Fenris ona o şaşkın gülümsemelerinden birini daha attı. “İnanmıyoruz ama yine de bir peri tepesinden ağaç kesmezsin ya da geceyi orada geçirmezsin. Her ihtimale karşı, inansanız da inanmasanız da orada bir şeyler var.”

“İşte böyle,” dedi Toz-karısı. “Ölümler orada, onlara inansanız da inanmasanız da.”

“Hmm.”

Marra araya girip konuşmayı yumuşatmaya çalışmak istedi ama bunu nasıl başaracağını bilmiyordu. Anlaşmazlıklardan hiç hoşlanmazdı ama ikisi de hararetli olmaktan ziyade eğleniyor gibiydi. Çok belli etmemeye çalışarak kirpiklerinin altından Fenris’i inceledi.

Gün ışığında, cin pazarında düşündüğünden bile daha iriydi. Geniş omuzlar, dolgun göğüsler. Prens’ten daha yaşlı olsa ve yaşla birlikte göbeği kalınlaşmış olsa bile, kimse onu bir savaşçıdan başka bir şey olarak görmezdi. Elleri düzinelerce küçük, iyileşmiş yara iziyle kaplıydı ve ön kolları kaslıydı. Böyle bir kası sadece kutu kaldırarak elde edemezsiniz. *Eğer isteseydi, muhtemelen beni tek eliyle boğabilirdi.* Marra aniden kuruyan dudaklarını yaladı. *Büyü ona ihtiyacımız olduğunu söylüyordu. Elbette bizi öldürmeye çalışacak birine ihtiyacımız olamazdı. Tabii dünya gerçekten de çok tuhaf değilse . . . Belki de ölmüş olmam gerek ve Toz-karısı beni diriltip intikamcı bir gölge olarak Vorling’in peşine göndermeli.*

Bu kadarı da fazla gibiydi.

Toz-karısı’nın Fenris’ten korkmadığı açıktı, onun iki katı büyüklüğünde olsa bile. “Hayaletlere inanmıyorsun, Hardishli,” dedi, “peki ama bir mezara yine de saygısızlık eder misin?”

Fenris’in gözleri dehşet içinde kocaman açıldı. “Hayır! Elbette yapmam bunu.”

“Peki o zaman.”

Yaklaşık yarım saat boyunca sessizce yürüdüler. Kemikli çitin içindeki bir şeye burnunu sokup çenesini kapattı. O şey her ne idiye çenesinin altından dışarı düştü ve çimenlere doğru kaçtı. Kendisiyle gurur duyarcasına sırtarak geri döndü.

Sonunda Fenris sessizliği bozdu ve şöyle dedi: “Haklı olabilirsiniz Leydi Tilki. Ama peri kaleleri hakkında bir mezardan daha farklı hissettiğimi söylemeliyim. İnanmadığım zamanlarda bile, kaleler... tekinsizdi. Görünenin ardında her zaman az da olsa bir korku olurdu. Bilinmeyenin dehşeti . . . Ama bir mezara saygısızlık etmeyi düşündüğümde dehşet değil, tiksinti duyuyorum. Mezar-
da yatan şeyden korkmuyorum, ama bu onursuzluk olur. Hatta iğrenç. Cezalandırılmaktan korkmuyorum; bunu yaparsam olacağım insandan korkuyorum.”

Toz-karısı o anda yavaşladı ve Fenris’e keskin, değerlendirci gözlerle baktı. Kahverengi tavuk öfkeli bir ciyıklama sesi çıkardı ve asanın tepesinde sallandı.

Nadir gülümsemelerinden biri dudaklarını büktü. “Hâlâ haksızsın Hardishli,” dedi. “Ama ilginç bir şekilde haksız.”

Fenris, kraliçeden övgü alan bir şövalye gibi başını eğdi ve Kemikli kuyruğunu sallayarak ikisine de sessizce havladı.

Bölüm 10



Fenris'le seyahat etmek, sadece Toz-karısı'yla seyahat etmekten farklıydı. Farklı ve aynı zamanda, Marra'nın itiraf etmesi gerekir ki, daha kolaydı.

Fenris'in kamp yapmaya alışkın olduğu belliydi. Marra hâlâ çakmaktaşıyla uğraşırken o ateş yakabiliyor, yaktığı ateşin daha uzun süre yanmasını sağlayabiliyordu. Cin pazarında geçirdiği zamandan beri kendine ait eşyası yoktu, bu yüzden Toz-karısı metal bir ölçü kabını gözden çıkardı ve Marra iki bıçağından daha küçük olanını ona verdi, böylece yiyip içebilecekti.

İki gün sonra Marra artık Fenris'in onlara sırt çevireceğine gerçekten inanmıyordu. Sakin ve sağduyuluydu, Toz-karısı onu habire iğnelese de Fenris bunu şakaya vuruyordu. Ara sıra Marra onunla göz göze geliyordu, "Bizim gibi iki mantıklı insanın bu durumda olduğuna inanabiliyor musun?" diyen şaşkın bir bakıştı bu.

Ve bu bakış onun içini ısıtıyordu. Manastırdaki Eczacı Rahibe'nin yanından ayrıldığından beri böyle bir dostluk duygusu hissetmemişti.

Yine de çok aceleci davrandığı ya da çok büyük görüldüğü zamanlar oluyordu, zihnindeki bir gölge, Vorling'in de eşlerine sırt çevireceğini kimsenin düşünmediğini fısıldıyordu Marra'ya. Çok mu ihtiyatlı davranıyorum? Yoksa yeterince temkinli değil miyim? Ve onu öldürmeye çalışan çiftçiye hatırladı, muhtemelen iyi bir adam olduğunu düşünen ama sadece kabarmış topraklardan

gelen bir canavar görmüş olan çiftçiyi; bu yüzden aralarına biraz **daha** mesafe koyacak ama bunu fazla belli etmemeye çalışacaktı.

Fark ettiyse bile belli etmedi.

Toz-karısı ve Marra'nın toplamından daha fazla yemek yemişti. Onun bunu yapmamaya çalıştığını anlayabiliyor ama midesinin guruldadığını da duyabiliyordu. Fırsat buldukça çiftlik evlerinde durdular. Bir gece sadece çay içtiler ama ertesi gün öğleden sonra Kemikli bir tavşan yakaladı, Fenris de onu temizleyip şişledi ve günlerdir yemedikleri kadar iyi yediler.

Kuzeye doğru ilerledikçe yolculuk daha da kolaylaştı. Herkesin yakacak oduna ihtiyacı vardı ve Fenris uzun bir pratiğin verdiği rahatlıkla balta kullanabiliyordu. Kapılara gidip yol için biraz yiyecek karşılığında odun kesip kesemeyeceğini sordular ve genellikle insanlar onları görmekten mutlu oldu. Hatta bazen yolun ilerisinde çalışmaya ihtiyacı olan birilerini işaret ediyorlardı. Fenris'in midesi guruldamayı bıraktı ve artık çaydan başka bir şey içmedikleri geceleri yoktu.

Ancak kuzeyle birlikte soğuk da gelmişti. Fenris'in eşyası olmadığı gibi battaniyesi de yoktu. Mümkün olduğunda ahırlarda uyuyorlardı ama bu her zaman mümkün olmuyordu. Marra bir sabah uyanığında zeminin buz tuttuğunu ve Fenris'in ateşe o kadar yaklaştığını gördü ki sakalları alev alma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı.

"Ah," dedi o gece. "Hava soğuk. Battaniyemi paylaşmak istersen . . ."

Toz-karısı homurdandı. Fenris'in kaşları havaya kalktı. Marra, bunun Hardack'ta da bir ima olup olmadığını merak etti. "Öyle değil," dedi aceleyle. "Yani, eğer üşüyorsan. Hava soğuk. Yani, benimkinin bir kısmını alabilirsin. Bundan daha fazlasını önermiyorum."

Toz-karısı öksürük nöbetine yakalanmıştı. Fenris ise başını ciddiyetle eğerek, "Genç bir kadını battaniyesinin yarısından mahrum etmek herhâlde onurlu bir davranış değildir, ama benim kemiklerim yeterince yaşlı olduğu için teşekkür ederim," dedi.

"Ben o kadar genç değilim," dedi Marra.

"Ve yetmişini geçene kadar bana yaşlı kemiklerden bahsetme bile, delikanlı," diye araya girdi Toz-karısı.

Fenris ona tatlı bir bakış attı. “Bu yaklaşık otuz yıl sonra olacak, o zaman da şüphesiz bana yüz yaşına gelene kadar şikâyet edemeyeceğimi söyleyeceksin.”

Kahverengi tavuk gıdıkladı ve Toz-karısı tavuk kanat çırpana kadar asayı yere vurdu. “Ukalalık etme,” diye mırıldandı ama tavuğu mu yoksa Fenris’i mi kastettiği anlaşılamadı ve kimse de bunu anlamaya çalışmadı.

Marra battaniyesini açtı. Toz-karısı ona uzun bir battaniye vermişti, Marra gibi uykusunda uzanmaya meyilli olsa bile bir kişiyi rahatça sarmaya yetiyordu.

İki kişi için ise oldukça küçüktü. Sırt sırta uzandılar, battaniye ikisinin de üzerindeydi ama Marra aslan payını Fenris’in kendisine verdiğinden emindi. Fenris’in sırtını bir duvar gibi kendi sırtına yasladığını hissedebiliyordu ama her ikisi de Marra’nın Fenris’in nefes alışını yakalayamayacağı kadar kat kat giyinmişlerdi.

Kemikli genellikle Marra’nın ayakları üzerinde kambur bir şekilde uyur, kaburga kemikleri Marra’nın ayak bileklerine batardı. İki çift ayak bulunca ne yapacağını bilememiş gibiydi. Daireler çizdi, kısa bir süre mızızlandı ve sonra kendini kızın inciklerinin üzerine bıraktı. Büyü, leğen kemiğinin sert noktalarını yumuşatmaya çalıştıysa da başaramadı.

Marra da bir türlü rahat edemedi. Yerde uyumak yeterince zordu ama dün gece yer böylesine sert miydi? Altındaki bir kaya mıydı? Kolları ısınmak için cübbesinin içine çekilmişti ama kollar insanı her zaman bu kadar daraltıyor muydu?

Yer değiştirdi, rahatlamaya çalıştı, sonra Fenris’i uyandırıp uyandırmadığını ya da Fenris’in hâlâ uyanık olup olmadığını ve onu rahatsız edip etmediğini merak etti. Yanında başka biri yokken bu kadar kıvrılmazdı, değil mi? Ya da kıvranıyordu ama bunu dert etmiyor ve yaptığıнын farkına varmıyor muydu?

Başka bir insanın yanında uyumayalı kaç yıl olmuştu? Hatırlamaya çalıştı. Daha küçük ve daha az yataklı evlerde insanlar bir yatağa iki ya da üç kişi sığardı ama prensesler yalnız uyurdu.

Çok küçükken bazen kendi yatağından Damia’nın yatağına sü-rünerek giderdi. “Kötü bi-” derdi. Ablası büyük bir

sabır göstererek battaniyeleri kenara çeker ve uzun yatağa tırmanmasına yardım ederdi. Marra her şeyi olanca canlılığıyla hatırlıyordu; yastığın altındaki kurumuş lavanta kokusunu ve çarşafların gerginliğini. Yıllardır bunları düşünmemişti.

Damia'nın yüzünü hatırlayamıyorum, diye düşündü kuru gözlerle karanlığa bakarak, ama lavantayı unutmadım.

Sırtı ısınmaya başlamıştı. Ne yazık ki sinüslerinin bir tarafı tıkanmaya başlıyordu. Normalde dönüp yatması gerekirdi ama bunu yaparsa yüzü Fenris'in omurgasına sıkışacaktı. Sırt üstü yatabilmeyi diliyordu ama bu her zaman nefes darlığı çekmesine yol açıyordu. (Ailesindeki kadınlar ergenlikten sonra yüzüstü yatmazlardı. On dört yaşından beri bunu denememişti bile).

Tekrar kıpırdandı, kalçasının altında bir taş buldu ve çok fazla kıpırdanmadan onu kaldırmaya çalıştı. Kemikli ayağa kalktı, üç kez döndü ve yine aynı pozisyonda yere yığıldı.

Fenris muhtemelen bunu kabul ettiğine pişman olmuştur. Muhtemelen yüzü kömürlerden bir santim uzaktayken daha iyi uyuduğunu düşünüyordur.

Denemek bile aptallıktı . . . diye düşündü ve sonra sabah oldu, sırtındaki sıcaklık gitmişti ve kahverengi tavuk, kahvaltısı için sinirli bir şekilde gıdaklıyordu.

Marra'nın kendi krallığına geri döndükleri gün tuhaftı, çünkü hiçbir şey hissettirmemişti.

Sınırlar esnekti ve kimsenin umurunda değildi, üstelik bir nöbetçi kulübesi bile olmayan bir arka yoldaydılar. Ejderha daha çok bir yılana, tavşan da karmakarışık bir köpeğe benzese de kraliyet armasının bir benzerinin kazınmış olduğu soluk ahşap bir levha vardı. Marra çizginin önünde durakladı, sonra soğuk suya adım atar gibi üzerinden geçti.

Bir şeyler hissetmeliyim, diye düşündü. Burası benim toprağım. Ben kraliyet ailesinin bir kızıyım.

Hissetmedi.

Diğer tarafa geçtiğinde arabada uyuyakalmıştı ve Toz-karısı'nı bulma konusunda o kadar endişeliydi ki buna fazla kafa yormadı. Ama bu kez nerede olduğunu biliyordu ve kendi krallığına doğru yürüyordu ama işte, sanki bir şeyler hissetmesi gerekiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu Fenris.

"Ben burada yaşıyorum," dedi Marra. Çizmesiyle toprağı eşeledi. "Sanırım evimdeyim. Ama pek bir şey hissetmiyorum."

"Ah."

"Şair Tarus eve döndüğünde toprağın ayaklarının altında şarkı söylediğini ve kalbinin de onunla mırıldandığını söylemişti."

"Bu sadece şairlere özgü bir şey olabilir." Fenris elini var olmayan bir kılıç kabzasına götürdü, kendini yakaladı ve ellerini ceplerine soktu. "İlk seferimden geldiğimde kendi klanımın topraklarında olduğumu fark edene kadar yarım saat geçmişti."

Şaşkınlıkla onun yüzüne baktı Marra.

"Üşümüştüm, ıslaktım ve çok yorgundum," diye devam etti. "Bir şeyler hissettiğimde, bunun nedeni kaleden sadece yirmi dakika uzakta olduğumuzu ve tekrar ısınabileceğimi fark etmemdi." Omzunu silkti.

"Diğer zamanlarda da eve geldiğimde uzun bir hastalıktan sonra nihayet uyanmış hissine kapıldım. Sanırım bu şeyler toprağın kendisinden çok bizim hakkımızda bir şeyler söylüyor."

Marra onun yüzünü pür dikkat izliyordu, bu yüzden yüzünde aniden beliren ve çabucak bastırdığı acıyı, kaşlarının arasındaki çizgilerin derinleşmesini görebildi.

"Klanının topraklarına tekrar geri dönebilecek misin?" diye sordu.

"Hayır." Adam başını kaldırıp etrafına baktı. Kırkların bu kısmı sonbaharla birlikte kırmızı ve turuncuya bürünmezdi, sadece kumral ve sarı olurdu. Rüzgâr yolun kenarlarındaki kuru süpürge saplarını hışırdatıyordu. "Hayır. Dünya üzerinde istediğim her yere gidebilirim ama Hardack'ın sınırları bana kapalı."

"Hiç çaresi yok mu?" diye sordu Marra. "Birinin ölmesini bekleyemez misin? Ya da ..."

Fenris'in gülümsemesi mutluluk değil, çabaladığına dair bir onaydı; kısa bir parıltı, sonra da kayboldu. "Hayır. Geri dönmem anlamsız bir intikam savaşı başlatır. Sırf evimi özlediğim için bu kadar insanı ölüme mahkûm etmeyeceğim."

"Üzüldüm."

"Ben de öyle." Gülümsemenin parıltısı bu kez daha uzun sürdü. "Ama bana bunun aptalca bir iş olduğu ve hepimizin muhtemelen öleceği söylendi, bu yüzden beni fazla rahatsız etmesine izin vermiyorum."

Kemikli, aralarına girip çıkarken krallığa doğru ilerlediler. Marra sürgünlerin evlerine dönüş hikâyelerini düşündü ve Fenris gibi kaçının bedeli çok yüksek olduğu için hiç dönmediğini merak etti.

Peki ya başarırsak ben ne yapacağım? Manastırdaki küçük odama geri dönüp tekrar yalnız kalmayı mı umacağım?

Prens Vorling yüzünden hiç evlenmemişti. Vorling küçük krallığın tahtında rakip bir hak iddia edilmesini istemiyordu. Eğer ölürse, bu durum değişir miydi?

Sığırcıkların Leydisi, lütfen, hayır. Bırak önemsiz kalayım. Bir dokumacı ve ebe olmama izin ver, prenses değil.

Derin bir nefes aldı, sonra bu düşünceyi bir kenara itti. *Bu hâlâ aptalca bir iş ve muhtemelen hepimiz öleceğiz.* Tanıdık bir düşünce. Bu kadar rahatlamak garipti.

"Marra?" Toz-karısı ona doğru baktı. "Vaftiz annen nerede yaşıyor?"

"Vaftiz annem mi?" Marra kaşlarını çattı. "Bilmiyorum ki. Hayır, bekle . . ." Eski anılarını hatırlamaya çalışarak alnını ovuşturdu.

Annesi bir keresinde bir şey söylemiş miydi? Önemli bir şey değildi. Vaftiz annesi önemli değildi, sadece doğum dramındaki aktörlerden biriydi. Ama yıllar önce bir arabaya binmişler, başka bir yere gitmek üzere kirlardan geçiyorlardı ve kraliçe vaftiz annesinin şu tarafta yaşadığına dair bir şeyler söylemişti.

"Sanırım Trexel yakınlarında," dedi sonunda. "Şahin avına çıkmıştık ve Trexel de şahinlerin olduğu yer."

"Sen şahinci misin?" diye sordu Fenris.

“Uzaktan yakından alakam yok,” dedi Marra. “Ama sadece **kraliyet** ailesinin şahinlerle avlanmasına izin verilen saçma bir **gele-**nek söz konusu, bu yüzden dışarı çıkmak zorundayız ve **şahincile-**rin kuşları hediye ettiği ve sonra onlarla avlanabilmeleri için **kuşu** güvende tutmalarını istedikleri saçma bir tören var. **Muhtemelen** hâlâ teknik olarak benim mülküm olan bir ya da iki kuş **vardır**, ama onlarla ne yapacağım ki?” Töreni şimdi daha net hatırlıyordu, çılgın kırmızı gözleriyle solgun kuşu ve koluna ağırlık yapan **ağır** eldiveni. “Şahinciler şahin uçurur ve onları eğiten evin **sofrasına** yiyecek koyarlar –adını unuttum, kadın kollarından biriydi– ama soran olursa, kuşlar kraliyet evine aittir tabii.”

Tavuk kolundan aşağı inip günlük yumurtasını bırakmak için sürüye doğru ilerlerken Toz-karısı duraksadı ama buna **homur-**dandı. “Duyduğum en kötü sistem değil açıkçası. Vaftiz annen oraya yakın bir yerde yaşıyordu yani?”

“Sanırım öyle.” Marra, annesinin, onu ve kız kardeşini **eğlen-**dirmek için pencereden dışarıyı gösterip “Vaftiz anneniz şu **taraf-**ta yaşıyor. İlginç değil mi,” dediğini hatırlıyordu.

“O zaman Trexel’e gidelim,” dedi Toz-karısı.

Marra yüzünü buruşturdu. Kız kardeşlerini dünyaya bu kadar kötü hazırlanmış olarak gönderen kadını karşısında görmeyi hiç istemiyordu. *Ama eğer mecbur kalırsam, neden böyle bir şans boşa harcadığını öğrenmek isteyebilirdim sanırım. Tüm bunları olmadan çok önce durdurabilirdi. Neden durdurmadı?* “Evet,” dedi Marra, midesinin derinliklerinde bir öfkenin kıpırdadığını hissederek, bu kez Vorling’le pek ilgisi olmayan bir öfkeydi bu. “Evet, gidelim hadi.”

Marra, Güney Krallığı’ndan rahatsız edilmeden ayrılmış olmaları-
na rağmen kendi topraklarına döner dönmez saldırıya uğramala-
rının hayatın ironilerinden biri olduğunu düşündü.

Marra ve Toz-karısı, küçük gri tarlalarla çevrili, küçük gri bir
yol üzerindeki küçük gri bir kasabada, bir kuyunun başında otu-
ruyorlardı. Buranın **tef** **olduğunu** düşündürecek hiçbir şey

yoktu. Fenris daha fazla odun bölmesi karşılığında hancıyla bir yemek için pazarlık yapmıştı. Marra kuyunun kenarında oturmuş, dalıp gitmişti ki ayaklarının üzerine bir gölge düştü.

Kalın, çatlak bir ses “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi.

Marra irkilerek doğruldu, panik sinirlerini harekete geçirmişti. Geriye doğru kuyuya yuvarlanmamak için taşa tutunmak zorunda kaldı.

Sesin sahibi ona bakmıyordu. İri yarı, sırık gibi, kemikleri çıkmış bir adamdı ve hafifçe sallanıyordu. *Gündüz sarhoşu*, diye düşündü Marra. *Ah, Sığircıkların Leydisi.*

Toz-karısına doğru yaklaşıyordu.

Toz-karısı hiç etkilenmemişti. Normal şartlar altında Marra onun sakinliğini alkışlardı ama Eczacı Rahibe’yle geçirdiği süre boyunca birkaç sarhoşa denk gelmişti ve bunların çok azı görmezden gelinmekten hoşlanırdı. Bu onları daha da kızdırırdı. Eczacı Rahibe onları sakinleştirmekte iyiydi, genellikle bir doğum olduğunu söyler ve kutlamak için kadeh kaldırmalarını önerirdi. Ne yazık ki bu, burada geçerli olacak gibi görünmüyordu.

“Sen cadı mısın?” diye sordu sarhoş, parmağını Toz-karısı’na doğru uzatarak. “Bunu tanıyor musun?” Kıs kıs güldü.

Marra çılgınca etrafına bakındı. Fenris neredeydi? Muhtemelen hanın arkasında odun kesiyordu. Kahretsin. İki ya da üç seyirci durmuş olanları izliyordu ama kimse henüz müdahale etmemişti.

“Şişenin başına geri dön, adamım,” dedi Toz-karısı. “Ve yaşlı kadını yalnız bırak.”

Kahverengi tavuğu yakalamak için hamle yaptı adam. Başarılı olma ihtimali yoktu ama Toz-karısı yine de geri adım attı. Marra, Toz-karısı’nın kendini koruyabileceğinden ve eğer korursa köyü aceleyle terk etmek zorunda kalabileceklerinden çok emindi.

Bir şeyler yapın! Durdurun şunu! Düşün! Bir sarhoşla bile baş edemezken bir prensle nasıl savaşıacaksınız?

“Bir kadına kötü davranmak için iki kez düşünmeyecek ama bir alışkanlıktan ve kutsal bir sembolden korkarak yaşayan pek çok erkek vardır.” Bu sözleri hatırlayan Marra, Toz-karısı’nın önüne geçti ve parmaklarını oyulmuş guguk kuşu tüyünü tutan

kordonda gezdirdi. "Kötü bir niyetimiz yok, evladım," dedi başra hibe gibi konuşmaya çalışarak.

Sarhoş ona gözlerini kırıştırdı. "Sen de kimsin?"

"Sığırcıkların Leydisi'ne hizmet ediyorum." Sık sık yaptığı bu taklitlerin hesabına eklenmesi için Leydi'ye sessiz bir dua gönderdi.

Şükürler olsun ki adam bir adım geri çekildi. Marra bir an başardığını, her şeyin yolunda gittiğini sandı ama sonra Kemikli ona havlamaya başladı.

Belki normal bir köpek gibi bir sesi olsaydı, bunun bir önemi olmayabilirdi. Ama sessiz bir havlamanın gırtlığı çalıştırması ve çeneyi şaklatması adamın dikkatini çekti ve Kemikli'ye bir tekme attı, sonuçları tahmin edilebilirdi.

"Ah! Lanet canavar beni ısırıldı!"

Hay aksi. Marra, Kemikli'nin yakasına yapışıp bir adım geri çekildi.

"Beni ısırıldı!" diye bağırdı büyüyen kalabalığa. "Hepiniz gördünüz!"

Marra'nın görebildiği kadarıyla Kemikli adamın çizmesinin derisini zar zor sıyırmıştı. Köpeği de yanında sürükleyerek bir adım daha geri çekildi. Toz-karısı içinden bir şeyler mırıldandı ve bir elini cebine daldırdı. Marra adamı sakinleştirecek bir şey alacağını umuyordu, onu öldürüp de açıklamaları gereken bir cesetle baş başa bırakacak bir şey değil.

Aralarına bir gölge düştü.

"Affedersiniz," dedi Fenris.

Marra'nın içini bir ferahlık kapladı. En azından kaçmak zorunda kalırlarsa ayrı düşmeyeceklerdi. Ve muhtemelen sarhoş, bir rahibe olmasa bile başka bir adamı dinleyecekti.

Sarhoş döndü. Fenris'in gözleriyle karşılaşmak için başını kaldırmak zorunda kaldı. "Bu senin sorunun değil ihtiyar," dedi.

"Dostum," dedi Fenris bir sır paylaşırcasına "rahibeleri korkutuyorsun. Bırak da huzur içinde yollarına devam etsinler. Tanrılar onlara göz kulak oluyor, biz de öyle yapmalıyız, ha?"

"Köpekleri beni ısırıldı," diye inledi sarhoş adam.

"Ah pekâlâ, rahibelerin bile koruyucuları var, ha? Şimdi gel bakalım. Kasabada yeniyim ve sen bana nerede bir şey bulabileceğimi söyleyebilecek bir adama bakıyorsun..."

Fenris'in öyle bir havası vardı ki, onunla gitmek dünyadaki en kolay şeymiş gibi görünüyordu. Sarhoş, hanın kapısına kadar kendisine eşlik edilmesine izin verdi ve Fenris'e kara demirciler ve at tasmaları hakkında ciddi ciddi bir şeyler anlattı. Bir seyircinin kıs kıs gülererek, "Bir rahibeden kaçırıyorsun, ha?" demeseydi bu plan belki de işe yarabilirdi.

"Lanet olsun," dedi Toz-karısı.

Sarhoş etrafında döndü. Her şey çok hızlı ve aniden yaşandı. Marra Kemikli'nin tasmağını tutmak zorunda kaldı, ama sarhoş adam *tam karşısındaydı* ve elinde bir şey parlıyordu, biri bağırdı, Marra da "Fenris, bıçağı var!" diye çığlık attı ama Fenris neredeyse özür dilercesine adama sokulup sarhoşun kafasına iki yumruk indirdi.

Adam başını kendine gelmek istercesine salladı ama Fenris ona bir yumruk daha attı. Bu kez adam yere düştü.

"Sanırım artık gitmemiz gerekiyor," dedi Fenris. "Çabuk."

Üçü kasabadan tam anlamıyla koşarak çıkmadılar ama yavaş da değillerdi. Kemikli geri dönüp adamı ısırarak istediğinden Marra'nın omuzları onu tutmaktan ağrımaya başlamıştı.

Yaklaşık yirmi dakika sonra kimse onları kovalamıyor gibi görününce Marra başka bir duygu hissedecek kadar rahatladı ama bu onun hoşuna gitmeyecek bir duyguya, öfkeye benziyordu.

"Fenris!"

"Evet?"

"Ölebilirdin!" diye tısladı Marra. "Bıçağı vardı!"

"Ama sen kurtulabilirdin," dedi Fenris.

"Ama—" Marra kendini onun kollarına atmak mı yoksa dişleri takırdayana kadar sarsmak mı istediğinden emin olamadan Fenris'e bakakaldı. "Ama ölmüş olurdun!"

Adam omuz silkti.

Marra derin bir nefes aldı. Neden kızgındı ki böyle? Korkmuş olması ve korkunun kendisiyle ne yapacağını bilememesi dışında kızgın olmanın hiçbir anlamı yoktu. Sadece bir sarhoştur işte. Bir prensle savaşıyorsun. Bundan daha kötü tehlikelerle karşılaşacaksın.

"Yeter," dedi Toz-karısı. "Kimse ölmedi ve bu hâlâ geçerliymiş buradan gidelim."

Bölüm 11



Trexel'e vardıklarında vaftiz annesini bulmak kolaydı. Marra Toz-karısı'nın büyü yaptığını ya da ölümlere sorduğunu hayal ediyordu ama aslında yaptığı şey bir çitin üzerinden eğilip bir kadına şöyle demekti: "Çocukları kutsayan bir vaftiz anne var mı?"

Kadının yüzü kısa süreliğine neşelendi. "Ah evet, sakın bunu ağzına alma! Vaftiz anne. O çok nazik biri . . . Azizlere yemin ederim Owen, seni pazara götürüp üç bacaklı bir keçi karşılığında satacağım . . . Yolun beş mil aşağısında, derenin geçtiği yerden dön ve kıyı boyunca ilerle . . . Owen, bu kadar yeter . . . Bahçeli küçük bir ev ve önünde bir tabela bulacaksın. Tabela düşmüş ama direk hâlâ orada. Direğin tepesinde genellikle acemborusu çiçeği var ve henüz yeterince sert bir don yaşadığımızı sanmıyorum-Owen! O kediye rahat bırak!"

Owen'ın aksine bu talimatlar oldukça işe yaradı. Bahçeyi, evi ve muhtemelen bir zamanlar bir tabelanın asılı olduğu, üzerinde ahşap bir haç parçası ve iki paslı demir bağlantı bulunan bir direk buldular. Acemborusu çiçeği direğin tepesine çıkmış ve abartılı bir şekilde kırmızıya boyanmıştı.

"Merhaba?" dedi Marra'nın vaftiz annesi, bahçedeki işinden başını kaldırarak. Marra onu beşikte olduğundan beri görmemiş olsa da hemen tanıdı. İçindeki bir şey, demir bir telin mıknaşıya yapışması gibi kadına doğru çekildi. Kadına. İşte. İşte o.

Bahçe biraz kontrolden çıkmıştı. Bir ya da iki haftalık çalışmanın düzeltemeyeceği bir şey değildi ama yabani otlar bitkilerin dibinde yeşermeye başlamıştı ve Marra geçen sezondan kalma fasul-

yelerin kurumuş saplarının, üzerlerini örten yeni filizlere rağmen hâlâ direklerin etrafına dolandığını görebiliyordu. Kış için hiçbir hazırlık yapılmamıştı, oysa ilk don her an vurabilirdi. Bir kişi için biraz fazla.

Vaftiz annesi, sürekli olarak boyundan büyük işlere kalkışan birinin nazik ama belli belirsiz endişeli bakışlarına sahipti. Marra'ya gülümsedi, kenarlarında biraz endişe olan bir gülümseme ve "Nasıl yardımcı olabilirim—" demeye başlamıştı ki gözlerinin arasında bir çizgi oluştu ve cümlenin ortasında, "Ah! Sen benimkilerden birisin, değil mi?" diye devam etti.

Zaten kabarmış olan domateslerin arasına sokmaya çalıştığı ama başaramadığı kazığı düşürdü. Yusuvarlaktı, yüzü kızarmıştı ve alnından ter damlacıkları akıyordu. Marra kadının ayağa kalkışını, yüzünü silişini ve yanağında kirden bir iz bırakışını izlerken, onu Prens Vorling'in vaftiz annesinin kadim ve zarif heybetiyle kıyaslamamak elde değildi. Bu nazik bir mukayese değildi. Marra umutsuzluğa benzer bir şey hissetti.

"Her zaman söylerim," dedi vaftiz annesi mutlulukla. "Ben Agnes'im!" Marra'nın elini tutmak için uzandı. Parmaklarında kir vardı ve saçlarına yapışık ölgün bir domates yaprağı göze çarpıyordu. "Benimkilerden birinin büyüdüğünü görmek ne güzel!"

Kim olduğum hakkında en ufak bir fikri yok, değil mi?

"Ben Marra." Toz-karısı bahçe kapısından içeri adımını attı, Kemikli ve Fenris de peşinden geldiler. "Prenses Marra."

Toz-karısı ileri doğru yürüdü. Bahçenin köşesinde yarım düzine tavuğun bulunduğu bir kümes vardı. Kahverengi tavuk onlara buyurgan bir tavırla baktı, sonra da arkadaşlarıyla hiç ilgilenmeden uzaklaştı.

Agnes'in ağzı açık kaldı. "Ah," dedi çok daha farklı bir sesle. "Ah. Sen . . . ah." Kemikli'ye baktı ve gözleri irileşti. "Ah." Ellerini eteğine silince lekeler oluştu. "Anlıyorum. Sen . . . ah. İçeri gelmelisin. Belki çay?"

Toz-karısı başını eğerek, "Çay iyi olur," dedi.

Hepsi vaftiz annesinin peşinden kulübeye girdiler. Dağınıktı ama kirli değildi, pencereler genişti ve gün ışığıyla doluydu. Agnes aceleyle çaydanlığı yaktı.

Bütün bunların yararsızlığı Marra'ya bir tokat gibi indi. **Bu**, hepsine sağlık armağan eden ve Damia'nın bir prensle evleneceğini söyleyen kadındı. Ve bu arada Vorling'in vaftiz annesi tüm krallığı ölümsüz büyüyle sarıp sarmalıyor, düşman lanetlerini ve taht gaspçılarını uzak tutuyordu. "Gitmeliyiz," dedi Marra sessizce. "Bize yardım edemeyecek."

Toz-karısı ona sakinleştirici bir bakış attı. Agnes duymuş olacak ki çay yapmaya devam etti. "Bu iyi bir çay," dedi. "At tüccarı getiriyor, bilirsiniz, bir dizi yolkı satmaya geldiğinde. Onun en küçüğünü kutsadım, o da bana her seferinde çay getiriyor. Kendisine buna ihtiyacım olmadığını söylüyorum ama gerçekten çok güzel bir çay ve o da bunu yapacak kadar tatlı bir adam."

"Onu neyle kutsadın?" diye sordu Toz-karısı.

"Sağlık tabii ki. Onlara hep—"

"Sağlık!" diye patladı Marra. Bu kadar sağlıklı olabileceğini düşünmemişti.

Bu küçük, aptal kadına karşı öfke duyuyordu ama işte öfke kalbinin etrafını sarmış ve ansızın bir çıkış yolu bulmuştu kendine.

"Damia'ya sağlık verdin ve bir prensle evlendirdin ve yeterince sağlıklıydı, evet, prensin onu öldürdüğü güne kadar! Ve Kania da şimdi sağlıklı ve bu yüzden ona attığı dayaklardan ve birbiri ardına doğurmak zorunda kaldığı hamileliklerden sağ çıkıyor. Sağlık! Aklından ne geçiyordu?"

Vaftiz annesi hareket etmeyi bıraktı. Elleri küçük lavabonun kenarına kilitlendi ve sırtı öne eğildi. Bir süre sonra yavaşça çaya uzandı.

Çayı yapıp demliği yavaşça masaya getirirken kulübe tamamen sessizdi. Uyumsuz fincanları masaya koydu. Gözleri yaşlarla doluydu ve Marra hâlâ kızgın olmasına rağmen kendinden utanmaya başladı. Agnes'in elleri titriyordu. Tozlu kadın çaydanlığı elinden alıp doldurdu.

"Onlara her zaman sağlık bahşederim," dedi Agnes, parmaklarını fincanın etrafına sararak. "Bu iyi bir lütuf. Biliyorsun, her yıl çok fazla çocuk kaybediyoruz. Benimkilerden biri bile ateşten ölmedi."

Marra'nın zihninde bir şüphe oluşmaya başlamıştı ama Toz-karısı ondan önce davrandı. "Sağlık verebileceğin tek lütuf, değil mi?"

Agnes başını salladı. "Herkesin isteyeceği tek şey."

"Ama Damia'nın bir prensle evleneceğini söylemiştin . . ."

Marra sesinin dağılmasına göz yumdu.

Agnes bardağına bakarak, "Güvenli bir bahis gibi görünüyordu," dedi. "Kral ve kraliçenin en büyük kızıydı. Bunu yapmasının mümkün olduğunu düşündüm." Elinin tersiyle gözlerini sildi. Sesi titriyordu. "Sağlık iyi bir lütuftur."

"Çok iyi bir lütuf," dedi Toz-karısı şüpheyi yer bırakmayan bir sesle. "Birçok hayat kurtardınız."

Vaftiz anne hafifçe gülümsedi ve bir damla gözyaşı daha masanın üzerine düştü.

Marra kendini bir canavar gibi hissetmeye başlamıştı.

Bu seni kurtarabilecek büyük bir güç değil. O elinden geleni yaptı. Ve sen hayatında hiç gerçekten hasta olmadın, değil mi? O ateşten sonra iyileştin. Ve eğer o olmasaydı, belki de Kania çoktan ölmüş olacak ve onu kurtaramayacaktın bile.

"Özür dilerim," dedi. Agnes'e olmasa da evrene hâlâ kızgındı ve sesi kesik kesik çıkıyordu. Tekrar denedi. "Seni suçlamamalıydım. Fark etmemiştim . . ." Eliyle amaçsız bir hareket yaptı.

"Sorun değil," dedi Agnes. Uzandı ve Barra'nın yanındaki havayı okşadı. "Kız kardeşlerinin..." Yüzünden bir damla gözyaşı daha süzüldü. "Çok üzgünüm canım. Keşke onlara daha iyi bir şey verebilseydim. Yapabilseydim yapardım." Dudakları titrese de gülümsedi.

Fenris ilk kez konuşarak, "Alınma ama," dedi. Sesi küçük alanda, kadınların seslerinden sonra bir gök gürültüsü gibi çıkıyordu. "Böylesine özel bir yeteneği olan bir vaftiz annesi –ne kadar yararlı olursa olsun– neden krallığın kraliyet ailesini temsil etmek için seçilsin ki?"

Marra onun diplomasisine hayran kalmıştı. Bir savaşçı ve diplomat olduğunu söylediğinde, kılıçla ilgili kısma kelimelerden daha fazla ağırlık vermişti demek.

“Ah,” dedi Agnes. Tekrar gözlerini sildi. “Kimse sana söylemedi mi, Marra?”

“Neyi?”

“Kraliyet vaftiz annesi olmamın sebebi.” Bu kez gülümsemesi daha güçlüydü, ama kendini aşağılar gibiydi. “Ben senin büyük teyzen Agnes'im.”

Tabii ki akraba olacağız, diye düşündü Marra yorgun bir şekilde. Tabii ki vaftiz annemiz de aileden olacaktı. Hepimiz küçüğümüz ve boyumuzdan büyük işlere kalkışıyoruz. Belki de bu sadece kanımızda vardır. Yine de anlamlı gelmiyordu. Liman Krallığı'nın neden bir vaftiz annesi olsundu ki? Güç gücü çağırır, demişti Toz-karısı. Ve bizim o kadar az gücümüz var ki, çağırabileceğimiz tek şey bir akrabamızdı ve o da güçlü bir akraba bile değildi.

“Kraliyet ailesinde hiç büyü olduğunu duymamıştım,” dedi Marra.

“Ah, yok. Ve benim babam –senin büyük büyükbaban– kral,” dedi Agnes, “çoğunlukla eşine çok sadıktı. Olayı bu kadar garip kılan da bu. Bir gün ava çıkmış ve bir kadınla karşılaşmış, kadın onu büyülemiş. Babam, kadının inek toynakları olduğunu fark edip kendini uzaklaştıran kadar iki kez sevişmişler bile. On bir ay sonra, kadın saraya gelmiş. Tam olarak skandal sayılmazdı. Çok ihtiyatlıydı.”

Toz-karı, Agnes'in bardağına beklenmedik bir şekilde biraz daha çay doldurdu, Agnes bir yudum daha aldı ve sesi güçlendi. “Belli ki büyükannen biliyordu. Ama kadın ineğin toynaklarıyla geldi, bu yüzden kralı suçlamadı, çünkü onun büyülenmiş olması gerektiğinin farkındaydı. Sanırım bir şekilde işlerin telafisi için beni öldürtecekti ama o, piç de olsam, ailenin bir parçası olduğumu ve kimsenin kimseyi öldürmediğini söyledi.” Agnes çayından bir yudum daha aldı. “Sarayda olacak iş değildi tabii ki. Kralın yaşlı hemşiresi rahat bir emekliliğe ayrılmıştı, bu yüzden ben de onun yanına gönderildim. Benim de inek toynaklarım yok.” Sırıttı, yuvarlak yüzünde kısa tı belirdi. “Eminim hepiniz birden

ayakkabılarımın içinde ne olduğunu merak etmeye başladınız! Toynaklarım yok. Ama içimde yeterince peri kanı var ki vaftiz annesi olabildim.” İcini çekti, sırtışı soldu. “Hep merak etmişimdir, **eğer daha güçlü olsaydım annem beni yanında tutar mıydı diye. Sanırım bir planı vardı ama muhtemelen ben buna uygun değilim. Ama kimsenin bana karşı kaba davrandığını düşünmenizi de istemem! Hem de hiç. Ve tabii ki vaftiz annesi olabileceğim zaman, kraliçe dışarı çıkıp kutsama yapmam için ısrar etti. Sanırım bu onun beni ailenin bir parçası olarak kabul etme şekliydi. Çok nazikti. Öyle olmak zorunda değildi ama öyleydi.”**

Marra vaftiz annesinin ciddi ve umut dolu yüzüne baktı ve kendini tarifsiz bir gaddarlık yapmış gibi hissetti.

Neden beni küçümsemiş olabileceğini düşündüm? Elinden gelenin en iyisini yapıyor olabileceği neden aklıma gelmedi?

Kendi sorusuna hemen cevap verdi. Prens Vorling yüzünden. Çünkü yetişkinken gördüğü tek vaftiz anne korkunç bir güçtü, bu yüzden tüm vaftiz annelerin aynı kalıba uyduğunu varsaymıştı. *Vorling ve krallığı, kötücül büyüye karşı koruma elde ederken, bizim de öz babası tarafından öldürülmediği ve ailesinden ufacık bir onay aldı diye minnettar olan bir cadımız var. Aziz’in dişleri adına...*

İçindeki öfke şimdi yer değiştirmiş ve farklı bir hedef bulmuştu. Agnes’i nasıl olur da kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde böyle bir başına bırakırlardı? Uğraşması gereken bu kadar çok şey olmasaydı, büyük teyzesini saraya kendisi getirir ve ona aileden biri gibi davranılmasını talep ederdi.

Bu da demek oluyor ki . . . ne? Bilmediği bir sarayda yaşamaya sürüklenmesi mi? Her an saray görevlileri tarafından izleneceği mi? Kendine ait hiçbir mahremiyetinin olmaması mı?

İttifak kurmak için bir canavarla evlendirilmesi mi?

Marra başını ellerinin arasına aldı ve kendini kısa, boğucu bir kahkaha atarken duydu. Başının üzerinden, Toz-karısı’nın, Vorling’e ne yapmayı planladıklarını sessizce açıkladığını ve vaftiz annesinin “Aman Tanrım!” dediğini duyabiliyordu.

Biri omzunu sıktı. Fenris. Eli sıcacıktı ve ona doğru biraz eğildi, Marra tutuşundan güç aldı. Belki de Agnes’e nasıl yardım edebile-

ceğini ona sorabilirdi. Diploması konusunda onun sahip olmadığı kadar tecrübeliydi. Neredeyse bir rahibe ve zar zor bir prenesti ve eksikliğini hiç bu son birkaç hafta kadar keskin hissetmemişti.

Kemikli yuvarlanıp sırt üstü kıpırdandı. Agnes ona düşünceli düşünceli baktı. “O büyülü, değil mi?” diye sordu. “Tanıdık gibi demek istemiyorum. Ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum. Ama bir şey.”

“Üzerinde bir büyü var, evet,” dedi Toz-karısı. “Biraz yana bak.”

Agnes kaşlarını çattı. “Ben... bekle...” Başını çevirip gözlerini kıstı, sonra da, “Ah! Her tarafı kemik, zavallı şey!” dedi.

“Bunun onu çok rahatsız ettiğini sanmıyorum,” dedi Marra.

“Eee, o bir köpek. Dünyanın nasıl olması gerektiğine dair köpeklerin fikirleri yoktur, bu yüzden nasıl oldukları onları rahatsız etmez.”

Agnes kaşlarını çattı. “Sanırım çoban köpekleri hariç. Kafalarında oldukça net bir fikir var, bu yüzden her zaman endişelenip uyum sağlamaya çalışıyorlar. Elbette böyle insanlar da var.”

“Pek çoğu,” diye gürlencesine konuştu Fenris. “Ya mükemmel organizatörler ya da korkunç bağınazlar. Ortası pek yok gibi görünüyor.”

“Doğru.” Agnes başını salladı. “Pekâlâ. Görüyorum ki bunun için umut yok. O zaman ben de seninle geleyim, olur mu?”

Marra ona bakakaldı.

“Kania benim yeğenim,” dedi Agnes. “Ve onun çocuğu da benim büyük yeğenim. Ya da büyük büyük yeğenim.” Yüzünü ovuşturdu. “Ya da belki de büyük büyük büyük yeğenim ve büyük büyük büyük büyük yeğenimdir. Asla takip edemiyorum. Her neyse, tehlikedelerse şayet, ben de sizinle geleceğim.”

Hayır, diye düşündü Marra. Hayır, bu çok saçma. O ölecek.

...Bunun aptalca bir iş olduğunu ve hepinizin öleceğini söylemiyor muydun?

Evet, ama öyle demek istemedim.

“Güzel,” dedi Toz-karısı. “Yanımda bir vaftiz annesi olmasına sevindim. Büyü var büyü var, ölümler var, yaşayanlar var ve ben sadece birinde yetenekliyim.”

"Ne kadar yetenekli olduğumu bilmiyorum ama," dedi Agnes. Yine de yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Ama..." Marra buna bir son vermesi gerektiğini hissediyordu **ama** nasıl söyleyeceğini bilemiyordu: *Agnes işe yaramazın teki, görmüyor musun?*

Sadece nakış bilen bir prenses kadar işe yaramaz?

Gözlerini çayına dikti.

Marra kendini ne kadar işe yaramaz hissettiğini biliyordu ama yine de bir şekilde Toz-karısı'nı, Kemikli'yi ve Fenris'i bir araya getirmişti. Belki de . . . belki de bu aynı şeyin devamıydı. Eli oyulmuş guguk kuşu tüyüne gitti. Belki de aziz onu yönlendiriyordu.

"Pekâlâ," dedi Agnes'e bakmadan. "Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Beş kişiyiz," dedi Fenris, diğerlerine onaylayarak bakarak. Marra eğildi ve Kemikli'nin omurgasını, çenesi zevkle takırdayana dek kaşımaya başladı. "Beş bir yumruktur. Beş, düşmanın boğazında bir eldir."

"Sanırım bu bizi birer parmak yapıyor," dedi Marra kendi parmağını Kemikli'nin omurgasına dolayıp sert çıkıntılardan keyif alarak. "Sen başparmağısın," dedi köpeğe. Kemikli kuyruğunu salladı.

O gece vaftiz annesinin katında, ocağın yanında uyudular. Agnes battaniye getirdi, böylece Fenris'in de kendine ait bir battaniyesi oldu ve artık Marra'yla sırt sırta uyumak zorunda kalmadılar.

Bu bir teselli olmalıydı. Yeniden kendi battaniyesine kavuşmuştu ve artık kıpırdanmalarıyla Fenris'i uyandırmaktan endişe etmesine gerek kalmamıştı.

Elbette, her zamanki gibi aykırıydım ve hiçbir şey kolay olmuyor.

Sırtını soğuk ve korumasız hissetti. Sanki bir şey onu yakalayacakmış gibi. Karanlıkta zihninde türlü türlü şeytanlar canlandı: Boğulan çocuk, Diş Dansçısı, hepsi de onu yakalamak için ellerini uzatmıştı.

Saçmalıyorsun. Burada, yolda olduğundan çok daha güvendesin. Ve bir battaniyeyi iki haftadan daha kısa bir süre paylaştın.

*Birinin yanında uyumaya alışacak kadar zamanın olmadığı bile.
Bu çok saçma.*

Her neyse, o . . .

O ne?

Kemikli sırt üstü yuvarlandı, telli pençeleri havayı dövüyordu.
Fenris'in nefes alıp verişini duyabiliyordu.

*Büyü artık, Marra. Kız kardeşini kurtarmaya ve bir canavarı
öldürmeye çalışıyorsun. Başka bir şey hissetmenin zamanı değil.
Çok meşgulsün.*

Ocağın bir tarafında içi iplik dolu büyük bir sepet vardı. Marra
sırtını sepete yaslayana kadar battaniyeyi kaydırdı. Sonrasında da
kendini çok daha iyi hissetti.

*İşte orada. Gördün mü? Sorun o değil. Sadece biraz gerginlik
var üzerinde. Hiçbir anlamı yok bunun. O sadece bir yol arkadaşı.
Hepsi bu.*

Hissettiği rahatlama yalandan başka bir şey olamayacak kadar
büyüktü ama Marra yine de bundan rahatlık duydu ve Fenris'in
nefes alışını dinleyerek uykuya daldı.

Bölüm 12



Marra zihinsel olarak erken bir başlangıç yapma ihtimalinin hiç olmadığına farkındaydı.

Ve bu konuda endişelenmemeliydim. Bir gün daha, az ya da çok, hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Eğer daha erken bitirmek istiyorsam, daha erken başlamalıydim.

Yine de, güneş gökyüzüne yükseldikten, öğle vakti geçip de yola çıkılacağına dair hiçbir emare görülmedikten sonra sızladı içi.

Agnes kilerdeki tüm yiyecekleri tüketmek için mükellef bir kahvaltı sofrası kurmuş, sonra da eşyalarını toplayıp boşaltmış, yeniden toplamış ve üçüncü bir tura başlamak üzereyken Fenris nazikçe araya girip fazladan bir şeyler taşımayı teklif etmişti.

“Emin misin?” diye sordu Agnes, gözlerini kırıştırmakla.

“Evet, elbette. Yine de yol için senden bir iki battaniye de rica edeceğim.” Bunun üzerine Agnes telaşla ona battaniye bulmaya gitti ve eşyalarını mutfak masasının üzerinde bıraktı.

“Kolayca dikkati dağılıyor gibi,” dedi Marra, bir gün önce kendini bu kadar rezil ettikten sonra daha sert bir şey söylememeye kararlı bir şekilde.

Toz-karı da dikkati dağılmış bir hâlde Agnes’in ardından bakıyordu. Kaşlarını çatmıştı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Marra.

“Hmmm.” Toz-karısı başını salladı. “Yanlış, hayır. İlginç. Sanırım bunu çözeceğim.”

Marra burnunu kıristırdı. “İlginç mi, yoksa tehlikeli mi?”

Toz-karısı koridordan aşağı baktı. Agnes'in sesi tekrar onlara doğru süzüldü. "Ah canım, bunda bir delik var . . ."

"İlginç," dedi Toz-karısı sonunda. "Sana daha fazlasını söyleyemem. Henüz değil."

* * *

Sonunda yola koyuldular. Marra biraz da umutsuzca, durmak zorunda kalmadan beş mil gidebildikleri için şanslı olduklarını düşündü ama ağzını açmadı. En azından hareket ediyorlardı. *Her neyse, kadının tüm hayatını altüst ettin ve ona berbat bir vaftiz annesi olduğu için bağırdın. Yarım gün hiç de fazla değil.* Kızardı ve kendi kızgınlığından utanarak önündeki yola baktı.

Çünkü birbirinize çok benziyorsunuz. Başrahibe ne derdi? Kendi kusurlarımızın bizi başkalarında çileden çıkardığını mı? Manastırdan ayrılman ne kadar sürdü?

Marra'nın düşüncelerinden bihaber olan Agnes, Toz-karısı'nın yanında yürüyordu. Vaftiz annesi ara sıra uzanıp kahverengi tavuğun çenesinin altına vuruyordu. Tavuk derinden etkilenmiş görünüyordu ama görünüşe göre karşı koyamayacak kadar şaşırmıştı.

"Nasıl vaftiz anne olunuyor peki?" diye sordu Toz-karısı. "Eğitimi var mı?"

"Ah canım. Keşke olsaydı! Belki vardır, eğer doğru insanları tanırıyorsan. Ama ben tanımıyorum. Yapma." Agnes ellerini salladı. "Benim gibi insanların da vaftiz annesi olabileceğini biliyordum. Bu yüzden pratik yaptım."

"İnsan böyle bir şey için nasıl pratik yapar?" diye sordu Toz-karısı.

"Çoğunlukla yavru kediler üzerinde," dedi Agnes. "Sanırım dokuz ya da on yaşımdan itibaren her ahır kedisini kutsadım. Ördek yavrularını da. Bir keresinde de fareleri." Alt dudağını ısırıldı. "Aklıma gelen her şeyi denedim. Uzun yıllar yaşasınlar diye, aşkı bulsunlar diye, açlığı hiç bilmesinler diye. Hiçbiri tutmadı. Tuttuğunda bunu hissedebiliyorsun, anlıyorsun-ayağını yere vurmak gibi ve sonra ayak izini görüyorsun. Kutsamadan sonraki izi görebiliyorum. Marra'da hâlâ var. Ve Fenris..." Düşünceli bir şekilde yüzünü buruşturdu. "Vaftiz töreninde bir vaftiz annen vardı, değil mi?"

“Hardack’ta biz böyle demeyiz,” dedi Fenris, “ama sanırım bizim koca karılar da aynı işlevi görüyor. Anlatabiliyor muyum?”

“Ah evet. Onurunla yaşayacaksın ve asla tereddüt etmeyeceksin. Kalkanın kırılmayacak.”

Agnes’in ince ama neşeli sesiyle söylenen bu sözlerin ciddiye tiyle ilgili bir şey, Marra’da gülme isteği uyandırdı. Fenris genişçe gülümsedi. “Bu doğru,” dedi. “Ve benim kalkanlarım da savaşta hiç kırılmadı. Gerçi yıllar içinde onlardan epeyce düşürdüm ama...”

“Peki ya lanetler?” diye sordu Toz-karısı. “Vaftiz törenindeki kötü kalpli peri hakkında da pek çok hikâye anlatılır.”

Agnes başını salladı. “Emin değilim,” diye itiraf etti. “Hep merak etmişimdir ama, belki de o vaftiz anneleri sadece kötü şeyler veriyordur. Ve belki de verebilecekleri tek şey, lanet olacağı için hiçbir şey yapmayan bir sürü vaftiz annesi vardır diye düşünmek zorunda da kalıyoruz.”

“Hiç lanetlemeyi denedin mi?” diye sordu Toz-karısı.

Agnes başını eğdi ama suçlu bir ifadeyi gizlemeyi başaramadı. Toz-karısı solucanın üzerine atlayan bir tavuk gibi saldırdı. “Denedin. Ve yapabileceğini anladın, değil mi?”

“Yapmamalıydım,” diye fısıldadı Agnes. “Bir farenin üzerindeydi. Ben . . . On yedinci yaş gününden önce öleceğini söyledim. Lanetli bir prensesle ilgili bir hikâye okumuştum ve... şey, yapmamalıydım ama yaptım. Ve oldu. Bunu hissettim. O zavallı küçük şeyin geleceğinde kara bir leke gibiydi.” Gözlerini kuruladı. “Kendime farelerin zaten iki yaşından sonra pek yaşamadığını söylemeye çalıştım. Çoğu o kadar da uzun yaşamaz zaten. Ama ya özellikle uzun ömürlü bir fareyse ve ben onu lanetlediysem?”

Tatlı Sığircık Leydisi, diye içinden geçirdi Marra. O, bir farenin yaşlanmasını engellemiş olabileceği için gerçekten üzgün. Çünkü tabii ki öyle.

“Daha önce herkesin isteyebileceği tek lütfun sağlık olduğunu söylemiştin,” dedi Toz-karısı. “Başka lütuflar da var mıydı? Kimsenin istemeyeceğini düşündüğün lütuflar?”

Agnes, sorgulama karşısında solgunlaşarak başını öne eğdi. “Evet. Sivri bıyıklar. Sivri bıyık konusunda iyiyimdir. Gerçi kedi

yavruları ve fareler dışında pek işe yaramaz. Bir insan yavrusuna sivri bıyık veremezsin. İşe yaramaz, ya *yarasaydı?*"

Marra aniden beşikteki bir çocuğun kedi bıyıklarının çıktığını hayal etti ve elini ağzına götürdü.

"Bu ilginç bir deney olurdu," dedi Toz-karısı.

"Hayır," dedi Agnes şaşırtıcı bir sertlikle. "Hayır, bunu yapmam. Çocuk için adil değil. Doğru olmaz."

"Sanırım." Toz-karısı'nın sesi tam olarak ikna olmuşa benze-miyordu. "Başardığın başka bir şey var mı?"

"Şey, kedilerin yememesi için bir fare yavrusunu kutsadım. Ama bunun da bir çocuk için pek yararlı olduğunu sanmıyorum. Bir keresinde de bir kedi yavrusunun çok iyi evlatları olacağını söylemiştim."

Üçü de ona sertçe baktı. Kemikli bir şeyler sezmiş olacak ki mızmozlandı.

"Daha yeni bir kitap okuyordum ve kitapta bir kralla bir kraliçe vardı ve kraliçe onu doğuruyordu. On iki yaşındaydım! Hiç düşünmemiştim!"

"Ne oldu?" diye sordu Marra. Kafasının içinde annesinin söz-leri dilenci kâsesindeki bozuk paralar gibi yankılanıp duruyordu. *Bir sonraki çocuğun erkek olmasını umacağız. Kania bir ejderha-ya biniyor ve krallıktaki herkes de onunla gidiyor . . . umarım bir sonraki çocuk erkek olur, umarım bir sonraki çocuk erkek olur...*

"Korkunçtu," dedi Agnes. "Altı yavrusu oldu ve her yavru er-kekti. Ahır istila edilmişti. Her yerde kavga ve işemeden başka bir şey yoktu ve işemedikleri zaman da miyavlıyorlardı."

"Tıpkı barakalar gibi," dedi Fenris nostaljik bir şekilde.

"İlginç," dedi Toz-karısı yavaşça. "Demek iddia ettiğinden çok daha beceriklisin, ama vermek istediğin tek lütuf sağlık."

"Sağlıkta sorun olmaz," dedi Agnes. "Geri kalanların çoğunda olabilir. Bir fareyi her zaman mutlu olması için kutsarsanız, he-men bir kedinin önüne koşar ve mutlu bir şekilde onu yerler. Ama sağlık her zaman işe yarar. Kimse sağlıklı olduğuna pişman olmaz."

Toz-karısı, Marra'ya dönerek, "Prensin vaftiz annesi ne dedi?" diye sordu. "Tam olarak ne demişti yani?"

Marra aklını zorlayarak kadim vaftiz annesinin görüntüsünü, kemiğin üzerine gerilmiş vitray derisini gözünde canlandırdı. "Onun tüm soyuna hizmet ettiğim gibi ona da hizmet edeceğim, hayatım onlarınkine bağlı olacak. Hiçbir yabancı büyü onlara zarar veremeyecek. Hiçbir düşman tahtlarını deviremeyecek. Kraliyet hanedanının tüm çocukları için olduğu gibi, nefes aldığım sürece bu onun için de böyle olacak."

Agnes iç çekti. "Bu iyi bir şey," dedi. "Büyük bir şey. Ben bunu yapamazdım."

"İşte bununla karşı karşıyayız," dedi Marra. "Vorlingler yabancı büyülerden zarar göremez. Güya Kuzey Krallığı'nın düşmanları onlara sürekli büyü yapıyormuş ama tutmuyormuş." Elli yaşına gelmeden yaşlanmış ve güçten düşmüş kralı hatırladı. "Ama bu onları yakıp bitiriyor. Keşke Vorling'i daha hızlı yakabilseydi."

"Muhafızları büyüden zarar görebilir mi?" diye sordu Fenris.

"Nasıl?"

"Şey, eğer Leydi Tilki muhafızlarını uyutmayı başarabilirse, ben de onu bıçaklayabilirim."

Toz-karısı homurdandı. Agnes'in gözleri kocaman olmuştu.

"Ne?" diye çıktı Fenris. "Basit planlar her zaman en iyisidir."

"Haksız sayılmazsın, ama bütün bir sarayı uyutabileceğimden şüpheliyim." dedi Toz-karısı. "Özellikle de şimdiye kadar tek bir kişiyi bile uyutmadığım için. Ölüleri diriltmek de dâhil olmak üzere pek çok yeteneğim var ama ninni istiyorsanız o başka."

"Bir şekilde dikkatlerini dağıtabilir misin peki? En azından onu bıçaklamama yetecek kadar?"

"Muhtemelen tekrar kaçmana yetecek kadar değil, hayır."

Fenris kaşlarını kaldırdı. "Bu gerçekten bir gereklilik değil, değil mi?"

"Evet," dedi Marra sinirlenerek. "Öyle."

"İyi, iyi." Ellerini kaldırdı. "Başka seçeneğimiz kalmadığı sürece ölüm ve şan dolu finaller yok. Hmm. Muhafızlarla savaşmak için ölülerden bir ordu kurabilir misin?"

Toz-karısı gözlerini devirdi. "Ölü orduları iyi bir fikir gibi görünüyor," dedi. "Ta ki öldürmeyi, öldürmeyi ve öldürmeye devam

etmeyi bilen binlerce kör, pörsümüş cesedin önünde durana kadar. Bu noktada kasabanın kuyusuna vebalı cesetler de atabiliriz.”

“Buna itiraz etmek zorundayım,” diye itiraf etti Fenris. “Peki. Ölülerden oluşan ordular yok o zaman.”

“Bunu yapabilir misin?” diye atıldı Marra tereddütle.

Toz-karısı omuz silkti. “Bilmiyorum. Bu konu hiç gündeme gelmedi.”

“Evet, ama olsaydı, nasıl yapılacağını bilir miydin?”

Tüyler ve hareketler kahverengi tavuğun sürüden çıktığını haber veriyordu. Tavuk, Toz-karısı’nın kolunda yürüyüp tüyleri gösterişli bir açıyla duracak şekilde asaya yaslandı.

“Nasıl başlayacağımı biliyorum,” dedi Toz-karısı sonunda. “Bazı şeyleri yapana kadar bilemezsiniz. Ama daha önce de yapılmıştı.” Marra’ya ters ters baktı. “Yine de aklına bir şey gelmesin. Buraya basit bir kral katili için geldik, şehri yerle bir etmek için değil.”

“Peki hanımefendi,” dedi Marra uysalca ve başını öne eğdi.

O gece Fenris’in odun kırma becerisi sayesinde bir ahırda kaldılar. Çiftçi bir öğün tuzlanmış patates ve yol için elma bile verdi.

“Yemin ederim seni buraya odun kırdırmak için getirmedi,” dedi Marra.

Fenris güldü. İki yaşlı kadın uyumak için içeri girmişlerdi ve sadece ikisi vardı, bir de ahırdan oldukça uzakta yanan çok küçük bir ateş.

“Sorun değil,” dedi Fenris. “Son derece önemli pek çok şey yaptım, hayatlar tehlikedeydi, vesaire vesaire. Odun kesmenin keyifli bir yanı var. Eğer bir vuruşu kaçırırsam, korkunç bir şey olmuyor. Eğer bir odun parçası düzgün olmasa bile yine de yanacaktır. Eğer istiflersem ve mükemmel olmazsa, klanlar düşmez.”

“Kulağa çok zor geliyor.”

“Hmm. Bazen.” Adam ona düşünceli bir bakış attı ve Marra’nın aklına, gözlerinin güneşin ısıttığı toprak renginde olduğu geldi ama bu konuda ne yapacağını tam olarak bilemedi. “Ama biliyorsun, değil mi? Sen kraliçelerin kızı ve kız kardeşisin, bu yüz-

den hayatında işlerin senin davranışlarına bağlı olduğu pek çok zaman olmuştur.”

Marra keskin bir nefes aldı. Fenris bir sopayla ateşi dürttü. “Özür dilerim,” dedi. “Seni üzmemi istememiştim.”

“Hayır. Hayır, bu senin hatan değil. Ben . . . evet. Kim olduğuma bakılırsa çok fazla gücüm var. Annem sonunda beni uzaklara gönderdi ve bunun kısmen bu işlerde iyi olmadığım için gerçekleştiğini biliyorum. Ama bunların hiçbirisi benim elimde değil. Sadece diğer insanlar beni bir oyun tahtasında hareket ettiriyor. Manastıra gittiğimde rahatlamıştım. Vaftiz törenleri ya da cenazeler için dışarı çıkmam gerektiğinde . . .” Isırgan otundan pelerinine daha sıkı sarındı. “İğne işlerini bu yüzden seviyorum,” diye ekledi.

Fenris bir kaşını kaldırdı. “Odun yarmak gibi. Dediğin gibi. Nakış hiçbir şey yapmaz. Olduğu şeyden başka bir şey değil ve çok yanlış bir şey yaptığım için hocalarımın kovulmasından ya da önemli birini küçümsediğim için krallığımla ticareti kesmek istemelerinden endişe etmeme gerek yok. Sadece resimler ve desenler yapabilirim ve eğer bir hata yaparsam, tekrar yırtıp atabilirim ve kimse ölmez.”

Derin bir nefes aldı. “Prenses olmamın bir önemi yok. İpliğin umurunda değil.”

Marra ateşe bakarken karanlığın içinden çıkıp da kendi elini tutup sıkacak olan eli beklemiyordu.

“Ve yine de buradayız,” dedi adam. Başparmağı avucunun içinde sıcak bir çubuk gibi uzanıyordu. Adamın elleri onunkilere kıyasla çok daha büyüktü ve kılıçla baltadan kalan nasırlar, kadının ahır küremekten oluşan nasırlarından çok daha kalındı. “Tüm görevlerimizden kurtulduktan sonra, yeni bir sorumluluk üstlenmek üzere yola çıkıyoruz.”

“Kız kardeşimi kurtarmak zorundayım,” dedi Marra. “Zaten birini kaybettim.” Güldü ama içindeki acıyı hissetti. “Kania’nın beni çok sevdiğini bile sanmıyorum. Ama yine de bunu yapmak zorundayım.”

“Ve büyük olasılıkla hayatta kalamayacağız.” Avucunu hafifçe ovuşturdu. Onun bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildi.

“Kurtulacağız,” dedi Marra. Adamın elini iki elinin arasına al ve canını acıtacak kadar sert bir şekilde kavradı. “Fenris, hayatı kalacağız.”

Adam yarı gülümseyip başını salladı. Onun kendisiyle dalg geçtiğini anlayabiliyordu ve o sarhoş, bıçak çektiğinde ölebileceğini söyleyip bağırduğında Fenris’in gözlerindeki ifadeyi anımsadı. *Ölmek istemiyor, istediğine inanmıyorum ama sanki ölmeyi bekliyor. Sanki kaçınılmazmış gibi.*

Sanki umursamıyormuş gibi.

“Diyelim ki hayatta kaldık. O zaman ne olur?”

“Bilmiyorum.” Marra ateşe baktı. “Sanırım manastırıma geri döner ve nakışlarım üzerinde çalışırım.”

“Hmm.” Marra’nın elini tekrar sıktı, sonra onu bıraktı ve ateşi söndürmeye koyuldu. “Eğer manastırında odun kıracak birine ihtiyacın olursa, tanıdığım bir adam var . . .”

İki gün sonra Kuzey Krallığı’nın başkentine ulaştılar. Marra başını eğmiş, fark edilmemeyi umuyor ve çoğunlukla Toz-karısı’nın adımlarını takip ediyordu. Küçük bir tepeyi aşp da Toz-karısı durduğunda, Marra saatler sonra ilk kez başını kaldırıp baktı.

Prensin şehri önünde vahşice parlıyor, yüksek duvarlar sonsuz bir sarmal hâlinde Kuzey sarayına doğru uzanıyordu. İnsanlar kapılardan akın ederek şehrin içinde kayboluyorlardı ve Marra’nın tek düşünebildiği insan kalabalığıydı, yüzlerce, binlerce, hepsi de prensin şehrinde yaşıyordu, ona sadıktı, peki o neydi? Bu kadar insana karşı beş kişi neydi? Ne yapabilirlerdi ki?

Bu çok fazla, diye düşündü karamsarca. Büyük planlarımız var, peki ama gerçekte ne olacak? Büyük olasılıkla şehre gireceğiz, saraya bakacağız, konuşacağız, planlar yapacağız, biraz daha konuşacağız ve sonunda aslında yapabileceğimiz hiçbir şey olmadığını fark edip buradan yine ayrılacağız. Hikâyelerin dışında da durum böyledir.

Bu düşüncenin ağırlığı aniden fazlasıyla gerçek geldi, bir duygudan öte fiziksel bir yükü, midesini ağırlaştırıp göğsünü sıkıştırıyordu ve farkına bile varmadan sendeleyerek yolun kenarına zeldi, tüccar ve hacılardan oluşan kalabalığın arasından dizlerinin

üzerine çöktü. Kimse ona bakmadı. Toz toprak içinde, ağlayan bir kadın, önlerindeki parlak, soğuk ve sert şehir manzarası karşısında hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Onu ilk fark eden Kemikli oldu. Patilerini kadının omuzlarına koyup yüzünü çılgınca yaladı. Dilinin ıslandığını hissedecek kadar büyü vardı ama gözyaşlarına dokunamıyordu.

“Aferin oğlum,” diye fısıldadı Marra. “İyi köpek.” O iyi bir köpekti. Efendisi kız kardeşini ya da krallığını kurtarmayı başaramamış olsa bile, Kemikli’ye ikinci bir şans vererek iyi bir şey yapmıştı.

Sonra Fenris geldi yanına, cin pazarında yaptığı gibi kolunu ona doladı. Onu hafifçe kaldırdı ve onu kalabalığın yolundan uzaklaştırdı, adamın muazzam gücü artık şaşırtıcı değildi.

Fenris. Evet. Dünyada iyi adamlar da var ve ben bir tanesiyle tanıştım. O benim arkadaşım, ne olursa olsun.

“Sakin ol,” dedi Fenris. “Sakin ol. Yaralandın mı?”

Bu o kadar kibar, açık ve aynı zamanda saçma bir soruydu ki kendini gülerken buldu, gözyaşlarıyla birlikte gelen o sessiz, boğuk kahkahayı. “Hayır,” dedi. “Hayır, ben sadece...” Elini şehre doğru salladı. “Bunu asla yapmayacağız, değil mi? Bu tamamen saçmalık. Bunu yapamayız. Bu imkânsız.”

“Isırgan otu ipliğiyle pelerin ördün,” dedi Toz-karısı, onun üzerinde dikilirken, “ve kemiklerden kendi köpeğini yaptın, ama şimdi neyin imkânsız olduğu konusunda endişeleniyor musun?” Kadın kendini sallayınca ceplerindeki bütün kavanozlar ve şişeler zangır zangır titredi.

Marra sadece diğerlerini bu saçma göreve sürüklediği için değil, yolun ortasında sinir krizi geçirecek kadar zavallı olduğu için de utanmaya başladı. “Özür dilerim,” dedi. Fenris onun ayağa kalkmasına yardım etti. Sirtına dokunan eli sıcak ve güçlüydü. Kemikli kuyruğuyla Marra’nın kaval kemiğine vurdu.

“Ah, canım,” dedi Agnes, kolunu Marra’nınkinin arasından geçirerek. “Her şey yolunda. Sadece biraz bunaltıcı, değil mi?” Hafifçe buruşmuş bir mendil buldu ve Marra’ya uzattı. “Onca şey yaptın ve işte buradayız ama yine de yapacak çok şey varmış gibi geliyor, ha?”

Marra mendili kabul etti. Daha fazla enerjisi olsaydı, kadının kendisini ne kadar iyi okuduğunu görüp dehşete düşerdi. Evet. Tam olarak öyle hissettiriyordu. O kadar çok şey yapmıştı ve o kadar yorgundu ki, nasıl olur da bu daha başlangıç olabilirdi?

Gözlerini sildi ve vaftiz annesiyle kol kola, öldürmek için geldikleri prensin şehrini koruyan kapılardan geçti.

Bölüm 13



“Pekâlâ,” dedi Toz-karısı. “Şimdi ne olacak?”

Üçü de uzaklara, dar sokağa, tepelerindeki binalara bakan Marra’ya çevirdiler gözlerini. Kapıdan fark edilmeden geçmeyi başarmışlardı. Kimsenin umurunda olmamıştı. Kimse onu işaret edip “Prenses!” ya da “Kaçak!” diye bağırmamıştı. Şimdi içerde, ana caddenin dışındaki küçük bir ara sokakta duruyorlardı ve sırada yapılması gereken bir sonraki şey vardı.

Kemikli geldi ve Marra’nın ayağının üzerine oturdu. Marra parmaklarını köpeğin tasmaına doladı ve köpeğim bana güveniyor, diye düşündü, sonra da köpeğim akılsız ve aynı zamanda ölü, ama yine de göğsünde bir şeyler gevşemişti.

“Kalacak bir yer bulmamız gerekecek,” dedi. “Fazla param kalmadı. Ama yapamam . . . Yani öylece...” Elini belli belirsiz tepeye, parıldayan beyaz saraya doğru salladı. Evet, bu iyi olurdu. *Habersizce içeri dalarım sonra da prens ölür. Kuzey Krallığı’nın vatani-ma savaş ilan edip hepimizi toza dumana katmasıyla sonuçlanacak bir durum göremiyorum.*

“Sanırım fark edilmeden saraya nasıl çıkacağımızı bulmamız gerekecek,” dedi, hayali dili dışarı sarkan Kemikli’ye bakarak. “Ve sonra . . . şey . . . şey. Bunu bu gece yapacağımızı sanmıyorum, değil mi?”

Takipçilerinden oluşan üçlüsüne mi baktı? Yoksa silahlarına mı? Arkadaşlarına mı? Uzun zamandır o kadar dar bir alana odaklanmıştı ki, şehre vardığında Prens Vorling’in görüş alanından uzak durması gerektiği dışında ne yapacağını pek düşünmemişti.

“Kesinlikle olmaz,” dedi Toz-karısı.

“Nerede kalmalıyız?” diye sordu Fenris.

“Hmm . . .” Marra başını salladı. “Buraya hiç gelmedim. Aşağıya yani. Ben hep yukarıdaydım.”

Neyse ki Fenris bunu anlayışla karşıladı. “O zaman sokağın çıkma yasağı olup olmadığını ve şehrin hangi bölgelerinden kaçınmamız gerektiğini öğrenmemiz gerekecek. Ön kapıya yakın hanlarda yolcuların muhtemelen korkunç bir şekilde avlayacağını biliyorum, bu yüzden konaklamak için başka bir yer aramak akıllıca olacaktır.”

“Eee . . .” Agnes boğazını temizledi. Kısık bir sest, sokağın hareketliliğinde çabucak kaybolabilirdi, ama yine de herkes dönüp ona baktı. Umutlu bir sest bu.

“Ah canım,” dedi parmaklarını birbirine geçirerek. “Aklıma bir fikir geldi. Fazla bir şey değil ama güveden bahsetmiştin ya? İhtiyacın olan şeyi bulan güve hani? Düşünüyordum da . . . Pek olası da görünmüyor gerçi ama belki ben de böyle bir şey yapabilirim.”

Toz-karısı öne doğru eğildi, gözlerini Agnes’e dikti. “Neye ihtiyacın var peki?”

“Bir yavruya,” dedi Agnes.

“Ben çocuk falan kaçırmam, bilirsiniz,” dedi Fenris. “Çalıştığımızın farkındayım. Ben de daha yüce bir amaç için buradayım, ama sınırı çizmek zorundayım.”

“Ah, Tanrım hayır!” Agnes, duvara sıkışmış bir kuş misali terdirgin bir şekilde ellerini salladı. “Hayır, hayır! Bir insan yavrusu değil! Hayır, tabii ki değil! Sadece yavru gibi bir şey. Herhangi bir şey. Sonra da annesine onu geri götürebiliriz.”

Toz-karısı alnını ovuşturdu. Asasının üzerindeki tavuk gıdaktı.

“Peki ya bir civciv?” diye sordu Marra, tavuğa bakarak. “Bu işe yarar mı dersin?”

“Ah evet,” dedi Agnes. “Bu mükemmel olur!”

Yabancı bir şehirde canlı bir civciv satın almak şaşırtıcı derecede kolaydı, ancak Marra tek başına olsaydı bunun gerçekten çok zor olacağını hayal etti. *Bir yabancıyla konuşmak için cesaretimi toplamam ve tavuk satan biri olup olmadığını, nerede olduğunu*

sormam gerekecekti ve bilmedikleri takdirde bir sonraki kişiye sormam gerekecekti . . .

Fenris, görünüşe göre bu tür karmaşık meselelerden rahatsız olmamıştı, basitçe ara sokaktan çıktı ve gördüğü ilk yerliye, bir el arabası üzerindeki büyük bir fiçiden turşu satan adama seslendi. "Siz, bayım! Canlı kümes hayvanı satan bir yeri nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

"Onun yerine turşu istemediğine emin misin? Kümes hayvanından daha zahmetsizdir."

"Ne yazık ki istemiyorum. Böylesine güzel turşuları bile." Fenris bir elini kalbinin üzerine koyarak söz konusu turşuyu yiyemediği için derin bir üzüntü duyduğunu belli etmeyi başardı. "Ama bir an önce canlı kümes hayvanına ihtiyacım var."

Marra bunu nasıl başardığını bilmiyordu, ama iki dakika sonra Fenris'in elinde pazarın ve civardaki en az sahtekâr kümes hayvanı satıcısının adresi vardı. Bundan beş dakika sonra, çeşit çeşit tavuklarla dolu bir tezgâhın önünde duruyorlardı. Yetişkin tavuklar kafeslerde durmuş, birbirlerine gıdaktıyorlardı, küçük, kabarık civcivlerle dolu koca bir kutu da göze çarpıyordu.

Toz-karısı'nın tavuğu kendini iyice yukarı çekti ve hapsedilmiş kız kardeşlerine küçümsemeye benzer bir ifadeyle baktı.

"Bir civciv almamız gerekiyor," dedi Toz-karısı.

Tavuk satıcısı kalın kaşlı, iri yarı bir adamdı. Tüneğindeki tavuğa baktı ve tek kaşını yavaşça kaldırdı. "Kasadalar," dedi.

Agnes kasanın kenarına eğildi ve civcivlere baktı. "Ah, bu yaşta hep çok sevimli oluyorlar . . ."

"Odaklan," diye uyardı onu Toz-karısı.

"Ah evet, elbette. Sanırım onu saklamak zorundayız, değil mi? Bir tavuğu ödünç almamıza izin vermez..."

Tavuk satıcısı, müşterilerine ödünç tavuk veren bir adama benzemiyordu.

Marra ellerini ceplerine soktu ve muhtemelen rahibe olan ve kesinlikle kraliçenin kaçak kız kardeşi olmayan biri gibi görünmeye çalıştı. Ancak bir iki dakika sonra zahmet etmesine gerek olmadığı anlaşıldı. Tavuk satıcısı, her bir civcivi eline alıp fısıldayan

Agnes'e baktı, sonra yavaşça Fenris'e döndü. Bir şey söylemedi ama kaşları manidar görünüyordu.

"Civcivler konusunda çok titizdir de," dedi Fenris. "Çok titiz."

Agnes, Marra'nın kelimeleri seçebileceği kadar yüksek bir sesle, "Kabul etmiyor," diye fısıldadı Toz-karısı'na. "Olmayacak. Aptalca bir fikirdi. Neden işe yarayacağını düşündüm bilmiyorum..."

"Denemeye devam et," diye emretti Toz-karısı.

Tavuk satıcısı önce Agnes'e, sonra Fenris'e baktı. Kaşları iyice yukarı kalkmıştı.

Fenris, sanki kadınların civcivleri satın almadan önce onlara fısıldamaları tamamen normal bir şeymiş gibi soğukkanlılığını korudu. Marra, Agnes'e bakmaya cesaret edemedi, çünkü bakarsa histerik bir kahkaha patlatmaktan korkuyordu.

"Peki," dedi Agnes, sınırlarını zorlayan birinin ses tonuyla. Marra'nın kulakları patlayacak gibi oldu. "İşte!"

"Bu kabul etti," dedi Toz-karısı soğukkanlılıkla.

"Yine de hiç iyi değil, devam etmek zorundayım . . . Zorluyorum. Tutmak istemiyor; bir kâsedan aşağı kayan jöleden farksız!"

"Sen zorlamaya devam et," dedi Toz-karısı. "Gerekirse tekrar tekrar kutsa."

"Ah canım . . ."

Marra söz konusu civcivi şöyle bir süzdü. Parlak sarı bir gagası ve bir civcive göre son derece soğukkanlı bir ifadesi olan koyu renkli, tüylü, küçük bir yavruydu.

Tavuk satıcısının kaşları alnında karmaşık bir şekilde oynadı. Bir günlük civciv için açıkçası gülünç bir fiyat söyledi.

"Saçmalama," dedi Marra sessizliğini bozarak. "Bu bir civciv, anka kuşu değil."

Tavuk satıcısının gözleri tekrar Agnes'e kaydı, ardından da kaşları.

"Ne kadar çabuk ödersek," diye gürledi Fenris, "o kadar çabuk gideriz."

Fiyat gizemli bir şekilde düştü.

Agnes kemerindeki keseyi karıştırıp bir bozuk para uzattı, bir eliyle de civcivi göğsüne bastırdı. "Haniymiş iyi civcic?" dedi aşağıya bakarak

Tavuk satıcısını ve onun oynak kaşlarını geride bırakıp, Marra soğukkanlılığını tamamen yitirmeden önce yakındaki bir avluya girmeyi başardılar.

“Ne yaptın?” diye sordu Toz-karısı. “Üzerinde büyü var ama okuyamıyorum.”

“Ona bize güvenli bir yer bulmasını söyledim,” dedi Agnes.

“İhtiyacınız olan şeyi bulan güve gibi. İşe yarayacak mı bilmiyorum. Belki de bizi sadece kendisinin güvende hissedeceği ya da tavuklar için güvenli olan bir yere götürür. Ama işte, zorlamaya devam etmeliyim . . .”

“Bu bir lanet,” dedi Toz-karısı. “Bu yüzden sonunda tuttu.”

“Hayır!” Agnes üzgün görünüyor, civcivi kucaklıyordu. “Öyle değil! Bu... Peki, tamam, tam olarak bir lütuf değil ama bir lanet de değil. Kötü bir şey olmayacak.”

“Bakalım işe yarayacak mı?” dedi Toz-karısı. “Devam et.”

“Tamam,” dedi Agnes. “Devam et, küçük civciv! Bize güvenli bir yer bul!” Civcivi yere bıraktı ve kanat çırpma hareketleri yaptı. Civciv etrafına bakındı, sonra öttü ve Agnes ve Toz-karısı peşindeyken ara sokakta koşmaya başladı.

“Gördün mü, bu iş bir bebekle çok daha uzun sürerdi,” dedi Fenris. Marra dirseğini Fenris’in böğrüne sapladı, bu taş bir duvara dirsek atmak gibiydi. Adam muhtemelen kibarlık olsun diye homurdandı.

Civcivi kendi başına tırmanamayacağı bir merdivene kadar takip ettiler. Agnes onu ellerinin arasına aldı. Civciv ciyakladı.

“Büyü yine azalıyor,” dedi Toz-karısı.

“Ah . . . Şey—” Agnes yasadışı bir şey yapıyormuş gibi etrafına bakındı, sonra bir şey oldu ve Agnes en az bir karış daha uzun göründü, sokak aniden gölgelerle doldu ve kadının gözleri parladı, “Bize kalacak güvenli bir yer bulacaksın ya da...” dedi büyük bronz bir çanın çalmasına benzer bir sesle.

Tavuk gıdıkladı. Gölgeleler kaçtı. Marra’nın kulakları tekrar çınladı. Kemikli, hafifçe sızlanıp burnunu Marra’nın dizinin arkasına koydu.

Agnes civcivi tutarak merdivenleri çıkmaya başladı. İkinci sahanlığa varıncaya kadar civciv yol almaktan memnun görünüyordu ama

aniden çırpınmaya başladı. Agnes onu yere bırakıp tekrar peşinden koşmaya başladı, onu Toz-karısı, Marra ve Fenris takip etti. Normalde küçük bir hayvanın peşinden koştuktan hoşlanacak olan Kemikli'ye, Marra'nın yanından ayrılmaya pek niyetli görünmüyordu.

Civciv onları birkaç yanlış denemeden sonra çıkmaz sokağa açılan dar bir sokağa götürdü. En uçtaki binanın basamaklarına ulaştı ve kararlı bir şekilde basamaklara doğru zıplamaya başladı.

"Pekâlâ," dedi Agnes, civcivi avuçlarının arasına alarak. "Sence burası bir pansiyon mu?"

Dördü de eve baktı. Küçük ve perişandı ama tertemizdi, yoksulluktan söz ettiren cinsten bir temizlik. Marra böyle evlerde doğum yapan bebekler görmüştü ve "Fakir olabiliriz ama pis değiliz!" diyen bir ses duyuyordu.

Yakındaki binalardan birinin merdivenlerinde oturan bir kız vardı. O da tertipli ve temizdi, ancak kıyafetleri çok inceydi ve kendisi de öyle. Ciddiyetle onlara baktı. "Bayan Margaret'a mi gidiyorsunuz?"

"Muhtemelen," dedi Agnes. "Sondaki ev onun mu?" Kız başını salladı.

"Yatılı misafir kabul ediyor mu?"

Yavaşça bir kez daha başını salladı kız ama bunu bir an düşündü, "Çoğu insan burada kalmıyor. Sadece yerel halk. Babam bir zararı olmadığını söylüyor ama insanlar burayı sevmiyor."

"Neden hoşlanmıyorlar?" diye sordu Marra.

Kız kaşlarını çattı. Kahverengi tavuk ayaklarını kaydırды ve alçak sesle, endişeli bir homurtu çıkardı.

"O," dedi kız, tavuğa şüpheyle bakarak. "Onu göreceksiniz. Bu bir sır değil. Korkunç olabiliyor. Bence yine de iyi biri, Bayan Margaret yani. Bazen ben de onun ayak işlerini üstleniyorum."

Fenris ve Marra birbirlerine kısa bir bakış attılar. "Sence sorun bir koca mı?" diye fısıldadı Marra.

"Ya da bir kardeş veya bir baba. Söylemesi zor."

"Tehlikeli midir dersin?"

Fenris omuz silkti. Marra onun sarhoşla nasıl başa çıktığını hatırladı ve olası bir fiziksel şiddeti umursamadan hayatını sürdürebilen birine karşı içinde bir kıskançlık duydu.

“Teşekkür ederim,” dedi Agnes kıza. Yavruyu kolunun altına aldı ve pansiyonun kapısına doğru yürüdü.

Marra, vaftiz annesinin civcivle fısıldaştığını duyacak kadar arkasındaydı. “Bu doğru mu? Emin misin?” Civciv gözlerini kıstı.

“Bu bir evet miydi?”

“Demek ki civcivin acıkmış,” dedi Toz-karısı kuru bir sesle.

“Ah canım . . .”

Agnes tavuğu sakinleştirmeye çalışırken Fenris kadının yanından uzanıp kapıyı çaldı.

O kadar uzun süre beklediler ki Marra kimsenin gelip gelmeyeceğinden şüphe etmeye başladı ama kapı daha sonra karanlığın içinde gıcırdayarak açıldı.

Bayan Margaret uzun boylu, kambur duruşlu, kemikli elleri ve kemikli yüzü olan bir kadındı. Gölgelelerin arasında, kapıya dik bir açıyla duruyordu, öyle ki Marra onun sadece profilini seçebildi.

“Size yardımcı olabilir miyim?” diye sordu. Sesi sanki boğazındaki bir yumrunun etrafından kelimeleri zorlayarak çıkarıyormuş gibi geliyordu.

“Kalacak bir yere ihtiyacımız var,” dedi Agnes neşeyle, civcivi kaldırıarak. “Ve siz güvendesiniz. Yani, güvende olmalısın. Civciv dedi ki—”

“Kiralık odanız var mı?” diye araya girdi Marra, telaşla sözcüklerin akışını durdurmaya çalışarak.

Bayan Margaret ona bir kuş gibi yan yan baktı. “Evet,” diye mırıldandı. “İki oda.”

“Ne kadar?”

O kadar düşük bir fiyat söyledi ki Marra bir an için her biri için ayrı fiyat vermiş olabileceğini düşündü. “Hepsi bu kadar mı?” demeden hemen önce kendini durdurdu ve “Odalara bakabilir miyiz?” diye sordu.

Kadın tekrar başını salladı ve onları kapıdan içeri almak için koridorda geri adım attı. Sonra ürperdi ve yüzünü onlara döndü.

Marra'nın aklına ilk gelen, kadının omzunda bir tür hayvan olduğuydu; belki bir gelincik ya da özellikle uzun gövdeli bir kedi. Sonra daha net bir şekilde görebildi ve elini ağzına götürdü. Fenris bile bir adım geri çekildi.

O. Tabii ya.

Tahtadan bir kuklaydı. Bir tür kukla, diye düşündü Marra, gezgin sanatçıların küçük çocukları eğlendirmek için kullandıkları türden. Oyma elleri, takırdayan çenesi, eklemli kolları ve bacakları vardı. Ama üzerindeki tek ip, Bayan Margaret'in boğazına dolanan siyah bir kordondur ve kukla onu bir elinde tutuyordu.

Onlar izlerken hareket etti. Bir kaplumbağanın güneşte başını çevirmesi gibi yavaş, düşünülmüş bir hareketti ve Marra'nın sinirlerinin gerilmesine neden oldu.

"Ah, ilginç," dedi Agnes profesyonel bir ilgiyle. "Bu lanetli bir çocuk, değil mi?"

Kukla kaşlarını çattı. Tahta parçaları yüzüne doğru kayıyordu. İpi sıkıca çekti. Kadın başını salladı, gözleri iri ve telaşlıydı ve ziyaretçilerine daha fazla konuşmamaları için yalvardığı belliydi.

"Ah canım! Özür dilerim," dedi Agnes. "Alınmaca gücenmece yok. Duyarsız davrandım, değil mi?" Sanki omzunda korkunç bir canlı odun parçası taşımak son derece normal bir şeymiş gibi kadına nazikçe gülümsedi.

Kukla isteksizce ipi gevşetti. Bayan Margaret yutkunurken boğazı düğümlendi.

"Merak etmeyin," dedi Agnes. "Böyle şeyler olur. Ben... bir daha yapmam."

Marra, Agnes'e, devrilmiş bir şişenin içinden dökülen sıvı misali yüzündeki rengin aniden çekildiğini görecektik kadar yakındı. Agnes birkaç kez gözlerini kırptırdı, çok şaşırılmış görünüyordu. Sonra gözlerini dikerek, "Lütfen civcivi al, Marra. Üzerine düşersen canını yakabilirim," dedi.

Marra, Agnes'in elindeki bir avuç tüyü kaptı, vaftiz annesinin sesindeki ölümcül sakinlik karşısında telaşlandı.

"Güzel," dedi Agnes ve bayılıverdi.

Önce tahtaları sallayarak duvara yığıldı, sonra da düzgün bir yığın hâlinde Fenris bir küfür savurdu ve onu tutmaya

çalıştı ama Marra ile Bayan Margaret arasında, koridorda bırakın onun boyunda birini, başka birine bile yer yoktu. Cıvciv gözlerini kıstı. Bayan Margaret'in gözleriye kocaman olmuştu.

"Ne yaptın sen?!" diye bağırdı Marra. "O şey ona ne yaptı?"

"Hiçbir şey . . . hiçbir şey . . . Yapamam . . . yapamaz . . ." dedi hancı ve sonra boğazındaki ip sıkıca çekildi ve boğazı düğümlendi. "Bu lanetli bir çocuk değil," dedi Toz-karısı. "Hepiniz yoldan çekilin! Bu bir büyü. Agnes kutsamayı devam ettirmek için içini döktü ve kendini bayılana kadar zorladı, küçük aptal."

Kuklayı tamamen görmezden gelerek Bayan Margaret'a baktı.

"Bizi odalara götür. Dinlenmeye, çaya ve sessizliğe ihtiyacı var."

Bayan Margaret başıyla onayladı. Kuklanın gözleri, kırmızı tarağı asanın tepesindeki tavana değen kahverengi tavuğa sabitlenmişti. Tavuk kuklaya ters ters baktı ve gagasını şaklattı.

Hancı yavaşça döndü. Kukla dengesini korumak istercesine kılmıdadı. Kadın onları merdivenlerden çıkardı, Toz-karısı onu takip etti, Fenris arkasında, Agnes kucağında, Kemikli peşindeydi, Marra ise cıvcivi taşıyor ve kuklanın birinin yüzüne saldırmasını bekliyordu.

Saldırmadı. Merdivenleri tırmanarak beyaz boyalı kapılarla kaplı bir koridora çıktılar. Bayan Margaret kapılardan birinin önünde durdu ve gözleri kısık bir şekilde içeriyi işaret etti. İçeri doluştular.

"Yanındaki de," diye homurdandı hancı, başka bir kapıyı açarak. "Bir öğün yemek var... bi-bir öğün—" Kukla ipi çekti. Kadın durdu, bir elini boğazına götürdü ve Marra'ya yalvaran bir bakış attı.

"Bir öğün yemek dâhil mi yani?" diye sordu Marra.

Sesimin ne kadar normal çıktığını dinleyin. Tahta bir kukla tarafından boğulan bir kadınla normal bir konuşma yapıyorum ve hepimiz sanki önemli olan yemeklerin oda fiyatına dâhil olmasımı gibi davranıyoruz.

Hancı başını sallayıp kaçtı. Marra da odaya girip kapıyı kapattı. Fenris, Agnes'i yataklardan birine yerleştirip geri çekildi. Toz-karısı diğer yatağa oturdu, aynı anda hem sinirli hem de endişeli görünmeyi başarıyordu.

"Burada kalamayız!" diye tısladı Marra. "O kuklanın bana korkunç bir şey yapmayacağını söyleyemezsiniz!"

“Hancıya kötü bir şey yaptığı kesin,” dedi Toz-karısı. “Amgeri kalanımıza bir şey yapmayacak. Yapamaz da. O sadece lanet bir çocuk.”

“Sadece mi?” Marra o takırdayan kuklayı herhangi bir şey olarak hayal etmekte zorlanıyordu.

“Muhtemelen hüznü bir hikâyedir,” dedi Toz-karısı. “Genelde öyledir. Biri yalnız bir çocuğa bir oyuncak verir ve çocuk tüm umutlarını, korkularını ve sorunlarını ona döker. Bunu yeterince uzun ve derin bir şekilde yaparsın, sonra sadece bir parça kötü şansa ihtiyacı olur ve oyuncak uyanır. Tabii ki hayatta olmasının tek sebebinin çocuk olduğunu bilir. Bir tapıcısı olan küçük bir kişisel tanrı. Ona bağlanır ve... şey...” Dilini şapırdattı. “Normalde ergenlikten çok önce onları koparıp yakarsın. Bu kadar uzun süre dayanmış olması etkileyici.”

“Onu yakabiliriz,” dedi Marra. “Yakmak iyidir. Ben çıra getireyim.”

“Onun izni olmadan olmaz. Yetişkin bir kadının tanrısını parçalayıp ateşe veremezsin.” Toz-karısı sanki kaba bir şey ima ediyormuş gibi ona sert bir bakış attı.

“Onu boğuyordu ama!”

“Bu onun boynu, senin değil. İstersen gitmeden önce sorabiliriz.”

“Ama gece koridorlarda dolaşıyor olabilir!”

“Hayır, ona bağlı kalacaktır. Gerçekten başkalarının üzerinde güçleri yok. Sanırım ona bizi yataklarımızda öldürmesini söyleyebilir ama herhangi bir hancı da bunu yapmaya karar verebilir, o yüzden bu konuda endişelenmezdim. Eğer karşı koyarsak tapınanını kaybetme riskini almayacaktır.”

Marra ağzını birkaç kez açıp kapattı, kelimeleri bir araya getiremiyordu. Toz-karısı nasıl bu kadar sakin kalabiliyordu?

“Bakma sen, bu bizim işimize geliyor,” dedi Toz-karısı. “Kimseye kim ya da ne olduğumuzu söyleyemez. Kimse lanetli bir çocuğa güvenmez ve kadının başka bir şeyle çok fazla ilgilendiğini düşünürse onu boğar.” Agnes’e doğru başını salladı. “Büyüsü işe yaradı. Geleneksel değil ve biraz verimsiz ama işe yaradı.”

“Kız iyi mi?” diye sordu Agnes yataktan. Sesi çok zayıftı.

Marra ellerine baktı. Cıvcivin tüyleri, avuçlarındaki terden dolayı biraz nemliydi ama iyi görünüyordu. “Evet?”

“Ah iyi . . . Korkmuştum . . .” Agnes gözlerini yumdu. Hâlâ çok solgundu, yastığa bakıldığında neredeyse şok edici derecede beyazdı. “Bu kadar sorun çıkardığım için özür dilerim.”

“O cıvciv yüzünden kendini tükettin,” dedi tozlu kadın.

“Öyle mi yaptım?” Agnes’in sesi şaşkındı. “Bu daha önce hiç olmamıştı. Normalde büyü ya tutar ya tutmaz. Ama tutması için kafamda sürekli tekrarladım . . .”

“Evet ve bu süreçte kendini bayılttın.” Toz-karısı’nın sesi biraz yumuşadı ve Agnes’in yastığını okşadı. “Sorun değil. İşe yaradı. Artık buradayız. Şimdi biraz dinlenmeye bak.”

“Hey, dur!” dedi Marra, Toz-karısı onu kapıdan kovmaya çalışırken. “Peki ya-”

“Biz kalıyoruz,” dedi Toz-karısı. “Burası güvenli bir yer. Ucuz da.”

“Hayır, ben cıvcivi kastetmiştim.”

“Neyi?”

“Bir cıvcivle nasıl ilgileneceğimi bilmiyorum.”

Toz-karısı’nın köşeli yüzü dar bir üçgen şeklini aldı. “O bir cıvciv. Manastırda öğretmediler mi sana?”

“Hayır! Cıvcivler başkalarının sorunuydu. Ben sargı bezi örür ve bebeklerin doğumuna yardım ederdim.” Cıvcivin bakımı yüzünden koridorda kalmamak için ayağını kapıya sıkıştırdı.

“Bebekler ara sıra olur. Cıvcivler her zaman vardır.” Toz-karısı başını sallayarak cıvcivi Marra’nın parmaklarının arasından aldı. Kapı yüzüne kapanırken Marra, Toz-karısı’nın, “Kuluçkaya yatmadığını biliyorum iblis, ama bir istisna yapacaksın ya da bana yardım edeceksin . . .” dediğini duydu.

Kapı bir tıkırtıyla kapandı.

Bölüm 14



Diğer odada iki dar yatak, aralarında küçük bir masa ve leğenle panjurlu bir pencere vardı. Marra bir iniltiyle yataklardan birine yığıldı ve başını ellerinin arasına aldı.

“İyi misin?” diye sordu Fenris.

“Korkunç bir kukla,” dedi Marra, “şeytan tavuk, vaftiz anne.”

“Ve bu aptalca bir iş ve hepimiz öleceğiz,” dedi Fenris. Marra’nın omzunu sıvazladı. “Yine de tavuğun ya da kuklanın geleceğini tahmin edemediğimi itiraf etmeliyim.”

“Hiçbir şey kolay değildir,” dedi Marra, kaderciliğini ciddiye aldığı için ona bağıramayacak kadar yorgundu. Birdenbire günün erken saatlerinde herkesin önünde ağladığını hatırladı ve utançtan kızardığını hissetti. Bunu gizlemek için arkasını döndü, battaniyenin bir köşesini geriye çekerek yatağı inceledi.

At kılıyla doldurulmuştu, kaba ama temizdi. Odanın kendisi de evin geri kalanı gibi eski püskü ama oldukça düzenliydi. Hiçbir yerde zıplayan pire görmemişti. “Eh, fena bir oda değil.” Ona manastırdaki odasını hatırlatmıştı.

“Çok daha kötülerinde yatmışlığım var,” diye onayladı Fenris. Küçük yatak, üzerine oturduğunda daha da küçük geldi gözüne. Marra ayaklarının kenarlardan sarkacağından oldukça emindi. Fenris ona özür dileyen bir bakış attı. “Benimle aynı odayı paylaşmak zorunda kalmanın garip olduğunun farkındayım. Eğer bir ahır olsaydı teklif ederdim ama yok. Dürüst olmak gerekirse, el altında olmayı tercih ederim, her ihtimale karşı . . .”

Sözünü yarıda kesti ama Marra onun lanetli çocuğu düşündüğünü biliyordu. “Ben de senin yakınlarda olmanı tercih ederim,” dedi. “Sorun değil. Yoldan daha kötü değil.”

Fenris kayıtsız bir ses çıkardı. Marra onun ne demek istediğini gayet iyi biliyordu. Duvarlar ve bir kapı eklendiğinde işler karmaşık bir hâl alıyordu.

Karmaşık değil. Olması da gerekmiyor. O senin arkadaşın ve sen de bir prensi öldürmek için buradasın ve bilmen ya da düşünmen gereken tek şey bu. Zoraki bir gülümseme takındı. “Sanırım böyle yataklara pek alışık değilsin.”

Fenris omuz silkti. “Aslında hiçbir şeye alışık değilim. Uzun süre barakalarda yattım. Seyahat ederken yerde uyurdum. Bazen toprakta uyusam da şatodaki en iyi misafir odasında uyuduğum bile oldu.”

“Bazen de peri kalelerinde,” diye ekledi Marra.

Adamın yüzü değişti. Sanki gözlerinde bir kepenk kapanmış gibi hissetti Marra. Seni aptal, bunu neden söyledin? “Özür dilerim,” dedi biraz kekeleyerek. “Özür dilerim, bu konuda şaka yapmamalıydım . . .”

“Sorun yok.” Uzanıp kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Oda o kadar küçüktü ki bunu kolayca yapabildi. “Marra . . . Prenses Marra . . .”

Yüzünü buruşturdu. “Yapma. Ben prenses değilim. Yani, öyleyim ama aslında bir rahibeyim, ama o bile sayılmam.”

“Sen Liman Krallığı’nın prensesisin,” dedi. “Bunu memleketinde uğradığımız ilk handa öğrendim. Kız kardeşin Kania, Kuzey Krallığı’ndan Vorling ile evli.”

Tabii ki bunu öğrenecekti. Tahmin etmeliydin. Bu pek de sır sayılmazdı. Bunu kendine kesin bir dille söyledi, göğsünde Vorling’e her şeyi yetiştireceğini, hepsine ihanet edeceğini, çok fazla şey bildiğini ve her şeyi onlara karşı kullanılacağını haykıran ani çığlığı bastırmaya çalışarak.

Hayır. Bu Fenris. O bir dost ve hiçbir zaman dürüst olmaktan başka bir şey yapmadı. Kendini kapana kısılmış hissetmemeye çalışarak, onun sessizliği için nasıl bir bedel ödemek zorunda kalacağını merak ederek birleşmiş ellerine baktı.

“İnsanlar kraliyet ailesi hakkında dedikodu yapmaya bayılır,” dedi. Sesi çok nazikti. “Bana neden rahibe manastırına gönderildiğini söylediler. Birkaç kişi bir skandal olduğunu düşünmüş ama çoğu, kız kardeşin ölürse Vorling’in üçüncü karısı olacağını söylüyor. Seni yedekte beklettiklerini.”

Hayır hayır annem oyundan çıktığımı söyledi serbest bıraktım gönderildim çünkü sarayda kalmak zorunda değildim çünkü nefret ediyordum ve özgürdüm . . .

Kendi düşüncelerine baktı ve bunlar çok daha genç Marra’ya ait gibiydi, hiç cin pazarına gitmemiş, kemiklerden bir köpek yapmamış birine. Masum ve cahil olmayı göze alabilen birine. *Artık o kişi olmayı göze alamam.*

“Muhtemelen doğrudur,” dedi Marra, sesinin ne kadar kararlı olduğuna hayret ederek. “Annem hiç böyle bir şey söylemedi ama Vorling babamın tahtında kendi kanından birinin oturmasına kafayı takmış durumda. Ve tabii ki limanımız kontrol edilmeye değerdi. İyi ve derin bir liman, bir krallığın zenginliğidir. Başka biriyle evlenmeme ve buna meydan okuyabilecek bir oğul doğurmama asla izin verilemezdi. Ve her zaman ablamın öldüğü gibi benim de ölme ihtimalim vardı ve manastırdan çıkarılıp mihraba gönderilmem gerekecekti.”

Fenris başını salladı. Elleri sıcacıktı. Onları nazikçe çevirdi ve kızın iki elini de avuçlarının arasına aldı. “Ben de bundan şüpheleniyordum. Halkınızın çoğu da öyle. Vorling’in hırslı olduğunu biliyorlar.” Sanki sözlerini tartıyormuş gibi durakladı, sonra neredeyse tereddütle, “Kız kardeşin Damia’yı hâlâ sevgiyle hatırlıyorlar,” dedi.

“O çok güzeldi,” dedi Marra. “Ve çok nazikti.”

Adam ellerini sıkıca kavradı. Derin bir nefes aldı, tekrar ağlayıp ağlamayacağını merak ediyordu. Hayır, ağlayacak gibi görünmüyordu. Acı yıllar içinde yumuşamış, kenarları zamanla aşınmıştı. Kuru gözlerle ellerine baktı. Sol eli, ısırğan otu ipliğini eğirmekten asla tam olarak iyileşmemişti. Parmak eklemlerinden biri diğerlerinden daha şişti ve küçük parmağının yan tarafında bir yara bandı vardı.

"İkinci ya da üçüncü handan sonra çok fazla şey bildiğimi hissettim," dedi Fenris. "Sen benim hakkımda neredeyse hiçbir şey bilmiyorsun, bense senin ve ailen hakkında çok şey duydum." Derin bir nefes aldı. "Yani. Evet. Bir peri kalesinde uyudum. Bir savaş vardı. Bir klan diğerini devirdi. Olur böyle şeyler, ama Babalar her seferinde işlerin bu noktaya gelmesini engellemeye çalışır. Yok edilen klan da, genç bir delikanlıyı yaver olarak yetiştiriyordu ve fetheden klanın eşi, halkının çocuklara savaş açmayacağını söyledi, kadının emriyle bu yüzden bağışlanıp Babalar'a hizmet eden bize teslim edildi. On üç yaşından fazla olamazdı, hem de genç bir on üç. Sesi acemi bir rahibeninki kadar tizdi."

"Fenris," dedi Marra, ona bakarak, "bunu bana anlatmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama yine de paylaşmak istiyorum. O zaman ödeşmiş oluruz ve . . ." Marra'nın yüreğini burkan bir acıyla gülümsedi ona. "Ve eşit olmamızın benim için önemli olduğunu düşünüyorum." Marra başını eğdi. Adamın küçük tırnaklarından birinin kenarında bir çentik vardı. Teninin sıcaklığını kendi teninin üzerinde hissedebiliyordu, yara bandını delip geçen bir sıcaklıktı bu, belli belirsiz bir basınç ve sonra tekrar gelen sıcaklık.

"Anlayacağın bu yaver eve gitmekten korkuyordu. Babasının sağ yakalandığı için başarısız olduğunu düşünmesinden de. Bir kahraman gibi ölmemişti." Fenris'in dudağı kıvrıldı. "Onu, babasının oğlunun hayatta olmasından memnun olacağına ve başarısızlıktan söz edilmeyeceğine ikna etmek için tam bir hafta harcadım. Onda kendimi görebiliyordum. Bir zamanlar ben de onun yaşındaydım ve babamın benim için çizdiği modelin dışına çıkmaktan ölesiye korkuyordum. Kendimi o kadar net görüyordum ki onu hiç göremez oldum."

Marra hikâyenin devam edeceğini hissetti ama duymak istemiyordu, sanki kelimeleri duymamak bu anıları silebilirmiş gibi. "Fenris..."

"Beni cin pazarından çıkardın ve korkarım bu hikâye benim bir parçam. Nereye gidersem gideyim beni takip ediyor." Marra bunun acı mı, yoksa görev mi olduğundan emin değildi, belki de ikisi birden. Son tahlilde görev denen şey, sevgi ve nefret karışımı bir şeydi.

“Onu babasına teslim ettiğimizde bir tuhaflık olduğunu *düş* düm. ‘Bir kadının eteklerinin arkasına mı saklanıyor?’ *demoştı lo* Garipti, bunu söyleme şekli de keza. Ama sorumluluklarım *va* ve onları yerine getiriyordum, bu yüzden oğlunu babasına *bira* tım. Ama bu durum beni yine de rahatsız etmeye devam etti.”

“Ve?” dedi dinleyici olarak görevini bilen Marra.

“Ve bir hafta sonra geri döndüm. Ne babanın konuşma *şeklin* ne de gözlerindeki bakışı aklımdan çıkarabiliyordum *çünkü. Bir* baba için doğru değildi bu. Bildiğim kadarıyla çocuğum yok ama *o* bakış...” Başını iki yana salladı. “Geri döndüm. Ama aptallık *ben-* de, çok uzun süre bekledim.”

“Ölmüştü,” dedi Marra. Eczacı Rahibe’nin, birisi ona ilk keli- meden itibaren teşhis koyduğu bir hastalıktan söz ettiğinde böyle hissedip hissetmediğini merak etti.

“Kırbaçlanarak öldürüldü. Babası onu bir hain ve korkak ola- rak damgalamıştı. Bileklerinden avludaki bir direğe asılmıştı. İple- ri bizzat ben kestim.” Sesi düz ve tamamen duygusuzdu. Marra’ya prensiyle evlenmeye hazırlanan Kania’yı anımsattı, aynı duygu- suzluk. *Bu yaşıyor ve ben de bunun bir parçasıyım ama hepsi bu.* “Ölmesi en az bir gün sürmüştü.”

“Çok üzgünüm,” dedi Marra, kelimelerin yetersizliğini hisse- derek. Ellerini Fenris’in ellerini sıkmak için çevirdi ve adam nere- deyse şaşkın bir ifadeyle Marra’nın ellerine baktı.

“İşte bu yüzden babasını ve muhafızlarını öldürdükten sonra kendimi öldüremedim. O genç adamın anısını daha fazla utandır- mak istemedim.”

“Babasını öldürmekte haklıydın,” dedi Marra sertçe. “Bu yanlış değildi.”

“Yaptığım diğer her şey yanlıştı ama,” dedi Fenris, “başından so- nuna kadar hem de.” İçini çekti. “Dinlemeyi ve anlamayı becereme- dim ve bir çocuk benim hatalarım yüzünden işkence çekerek öldü. Çünkü babam iyi bir adamdı ve ben kendi aptallığımla o kadar do- luydum ki bu çocuğun neden korktuğunu anlayamadım bile.”

“Benim babam da iyi bir adam,” dedi Marra. “Muhtemelen bu yüzden Kania’ya neler olduğunu anlamam bu kadar uzun sürdü.

Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum ama hep yanlış şeylerden şüpheleniyordum. Çok sık hamile kaldığının farkındaydım, ama nedenini hiçbir zaman çözememiştim.” Ellerini çekiştirince Fenris onu hemen serbest bıraktı. “Annem üvey değildi ve beni sevdiğini biliyordum, bu yüzden krallığı kurtarmak için beni de bir oyun taşı olarak kullanacağını anlamam uzun zaman aldı.”

Fenris başını salladı. “Bazen Babalar’ın bir hizmetkârı olarak benim işim de buydu,” dedi.

“İnsanları ve ittifakları bir tahtadaki taşlar gibi hareket ettirmek. Onları sevseydim işim çok daha zor olurdu.”

Marra nefes verdi. Annesi için de zor olmuş muydu? Öyle olduğuna inanmak istiyordu. O zaman hayat daha kolay olurdu. Ama bu onun acısıydı ve Fenris’in de kendi has acıları vardı. “Sen benden daha güçlüsün,” dedi. “Sen her şeyi kendin yaptın. Bense Vorling’i durduramadım. Durdurabilecek güçlü birini bulmam gerekti. Her zaman korkuyorum ve bana cesaretin korktuğun zaman devam etmek olduğunu söyleme çünkü öyle değil. At arabalarından ve hanlardaki insanlardan korkuyordum. Doğru yaptığım tek şey Toz-karısı’nı bulmak oldu.”

“Ah, Leydi Tilki’yi.” Başını iki yana salladı. “Bence onu bulmak yaptığın diğer yanlışları telafi edebilir.”

“Belki, ama sen... hatanı telafi edebilmek için elinden geleni yaptın.” Marra aklından geçenleri nasıl söyleyeceğini bilemiyordu, Fenris iyi bir adamdı, belki de iyi olmanın zayıflığı, kötülüğün aklına gelmeyişi idi. Bin yıl geçse de Vorling’in kız kardeşine kasten zarar verdiğini hayal edemezdi. Bu aklının ucundan bile geçmemişti. “Ve sonrasında başka kimsenin acı çekmemesi için elinden geleni yaptın.”

Fenris kıkırdadı. “Bir peri kalesine atlayarak. Aklıma gelen en iyi fikir değildi doğrusu.”

Marra ellerini birbirine kenetledi. Fenris onları serbest bıraktığı için şimdi çok daha soğuk görünüyorlardı. “Eğer yapmasaydın, asla tanışamayacaktık.”

“Hayır, tanışmazdık.” Fenris’in gözleri Marra’nın gözlerinde bir an için fazla uzun durdu ve gözlerini önce kaçırın Marra oldu.

“Demek lanetli şeyler yapıyorsun,” dedi Toz-karısı.

Marra irkilerek uyandı. Toz-karısı direkt onunla konuşuyor gibiydi. *Lanet mi? Lanet de neydi?*

“Hayır,” diye itiraz etti Agnes. “Ben öyle biri değilim.”

“O civcivlerin hiçbirini kutsayamazdın, değil mi? Ta ki pes edip de sonuncusunu lanetleyene dek.”

Marra dirseklerinin üzerinde doğruldu ve duvarların konuşulanları duyabileceği kadar ince olduğunu fark etti.

“Peki.” Agnes’in sesi hezimet doluydu. “Küçük bir lanet diyelim. Sadece küçük bir tane.”

“O kadar da küçük değil. Büyünün işe yaramasının tek nedeni, senin o kızı lanetlemendi, değil mi?”

“Peki, evet. İnsanları kutsama konusunda hiç iyi olmadım zaten. Ama civcivi incitmedim. Ona bir şey olmadı.”

“Lanet kısmı neydi? Bir şeyler olmalı.”

Agnes bir şeyler mırıldandı.

“Ne?”

“Eğer civciv bize güvenli bir yer bulamazsa öleceğini söyledim.” Marra’nın gözleri karanlıkta kocaman açıldı.

“Ama buldu,” diye devam etti Agnes, “yani her şey yolunda gitti.” Sesi, boğucu alçıların arasından bile endişeli geliyordu ve Marra onun endişeli ifadesini gözünde canlandırabiliyordu.

“Lanet konusunda yeteneklisin bence. Gerçekten yeteneklisin. Doğal bir yeteneğin var hatta. Sokakta dünyanın nasıl altüst olduğunu gördüm. O zaman sadece bir fare değildi, değil mi? Bunu daha önce de yapmıştın.”

Bir mırıldanma daha.

“Annen kimdi, gerçekten? Ya da neydi? Ayakları toynaklı rastgele bir bakire değildi, değil mi?”

Marra odanın diğer ucuna baktı. Fenris bunu duyabilir miydi? Hayır, uyuyordu, ellerini başının yanında düzgünce kavuşturmuş, yavaş ve düzgünce nefes alıyordu.

“Sen zavallı bir yalancısın, Agnes. Bana gerçeği söyle.”

Marra kulak misafiri olduğu için hafif bir suçluluk duygusuna kapılmıştı ama bu duygu hemen kayboldu. Kulağını duvara iyice dayadı, tam zamanında Agnes'in, "Ne yararı var ki? Çocukları doğdukları için cezalandırmayacağım. Bu korkunç bir şey. İnsanlar bundan hoşlanmıyor."

"Yani sevilmek için gücünden vazgeçiyorsun, öyle mi?" dedi Toz-karısı olanca ciddiyetiyle.

"Hayır." Bu Marra'nın yüzünü buruşturmasına yetecek kadar yüksek bir sestti. "Saygın olmak için gücümnden vazgeçiyorum. Eğer savaşıların insanları öldürmeyi bırakıp kılıçlarını saban demirine vurmalarına izin veriliyorsa, benim de tavuk beslememe, çocuklarıma sağlık vermeme ve onları lanetlemememe izin verilmeli."

Toz-karısı duyulamayacak kadar alçak sesle başka bir şey söyledi.

"Dünya yerinden oynayabilir," dedi Agnes, sesi tekinsiz bir şekilde ağlayacak gibi çıktı ve Marra dinlemeye devam etse de yan odadan başka hiçbir şey duymadı.

Bölüm 15



“Düşünüyordum da,” dedi Agnes ertesi sabah. “Belki de gidip şu vaftiz anneyle konuşmalıyım.”

“Ne?” dedi Marra.

“Ne?” dedi Toz-karısı.

“Bu akıllıca mı?” dedi Fenris.

Cik cik, dedi civciv.

Hepsi küçük, beyaz duvarlı odada bir masanın etrafında oturuyorlardı. Masanın yüzeyi yıllarca kullanılmaktan ötürü epey çizilmişti, ama her şey çok temiz görünüyordu. Bayan Margaret’in kahvaltıları sadeydi –somun ekmek, pişmiş yumurta ve bütün olarak kurutulmuş küçük balıklar– ama porsiyonlarda cimri değildi, bu da iyiydi çünkü Fenris diğer üçünün toplamı kadar yedi.

“Kutsamanın tam olarak ne olduğunu bilmiyoruz, değil mi?” diye sordu Agnes. “Kelimelerin ne olduğunu biliyoruz. Ama belki de açık bir kapı vardır. Her zaman kelimelerle sınırlı olmaz. Saraya iyi bir konuşma yapması gerektiğini düşünüyorsunuz, ama bebeğe daha basit bir şey söylemiş olabilir.”

“Peki sana bunu söyleyeceğini düşünüyor musun?” diye sordu Marra.

“Söyleyebilir. Mesleki nezaket, bilirsin.”

Marra başını sallasa da vitraylı kafatasına sahip o suratsız figürün herhangi birine mesleki nezaket gösterdiğini hayal etmekte zorlandı.

Fenris de şaşırtıcı bir şekilde aynı fikirdeydi. “Olabilir,” dedi. “Pek olası olmayan insanlar, bilirsiniz, karşılarındakinin anlaya-

cağını düşünürlerse, sırlarını birbirleriyle paylaşırlar. Gardiyan-na hiçbir şey söylemeyen bir mahkûm, aynı suçtan içeride yatan başka bir adamla aynı hücreye konursa, hemen çözülür. Ve bir hastaya kararsızlıklarını göstermemek için dillerini ısırarak doktorlar, başka bir doktora ne kadar az şey bildiklerini ve ne kadar korktuklarını anlatabilirler. Bunun olduğunu birçok kez gördüm. Casuslar da böyle çalışır.”

“Söylediklerinde haklılık payı var,” dedi tozlu kadın. “Ama prens öldüğü takdirde, vaftiz annesinin de şüpheleneceğini düşünüyorum.”

“Neden?” diye sordu Agnes. “Ben de bir vaftiz anneyim. Bir yetişkine hiçbir şey yapamam. Ve burada olmak için gayet iyi bir nedenim var. Kraliçe bir çocuk daha doğurmak üzere. Kraliyet ailesinin vaftiz annesi olarak benim de çıkarım var.”

“Ben de seninle geleceğim,” dedi Marra. Tatlı, neşeli Agnes’in, tıpkı Kemikli’nin beklenmedik bir duvara toslaması gibi, prensin vaftiz annesine toslayabileceğini hayal edebiliyordu. *Ben de onu tek başıma görmeye gitmezdim. Belki Toz-karısı kendi başının çaresine bakabilir, ama biz ölümlüler...*

“Seni daha önce gördü ama,” dedi Toz-karısı.

“Pek sayılmaz.” Marra omuz silkti. “Çok uzaktaydım ve odada bir kral, bir kraliçe ve bir prens vardı. Kürsüde de değildim. Bana doğru baktığını bile sanmıyorum.”

Agnes, “O zaman her şey halloldu,” dedi. “Bulucu’ya göz kulak olur musun?”

“Bulucu mu?” dedi Toz-karısı daha fazla yorum yapılmasını istemeyen bir ses tonuyla.

“Civciv. Ona Bulucu adını verdim.”

Toz-karısı önce ona, sonra küçük siyah civcivine, sonra da Agnes’e baktı. “Bulucu ha,” dedi tekrar.

“Çünkü bu bir kutsamaydı. Güvenli bir yer bulmamıza yardım edecekti.”

“Civcivine bir ad koydun.”

“Tabii ki! Senin tavuğunun bir adı yok mu?”

Toz-karısı kahverengi tavuğa baktı, o da ona ters bir bakış attı. “Öncelikle, hayır ve ikincisi, onun içinde bir iblis var, bu yüzden

zaten gerçek bir ismi olan iblise isim vermiş olurum. Etrafta dolaşıp iblislere isim verecek değilim. Bu onlara akıl bahşeder.”

“Ben bütün tavuklarıma isim veririm,” dedi Agnes. “Specky ve Buff ve Milady ve Jonquil ve Gölge. Sen tavuklarına hiç isim vermez misin sahi?”

“Hayır. Onlar tavuk. Çağırıldıklarında gelmezler.”

“Şey, hayır, ama onlar hakkında başkalarıyla konuştuğunda işin daha kolay oluyor. Her zaman ‘tüylü ayakları olan büyük, kahverengi olan’ falan diyemezsin ya.”

“Ben tavuklarım hakkında başkalarıyla konuşmam,” dedi Toz-karısı kesin bir tavırla.

“Ama senin tavuklarınla başkaları hakkında konuştuğunu duydum,” diye ekledi Fenris.

Agnes kıkırdadı.

“İlk kez,” dedi Toz-karısı, çoğunlukla gözlerini tavandan ayırmayarak, “bütün bu girişimin anlamını sorgulamaya başlıyorum.”

“Ben ilk günden beri sorguluyorum,” dedi Marra.

“Ben sorgulamıyorum,” dedi Fenris. “Hepinize güveniyorum.”

“Öyle mi,” diye mırıldandı Toz-karısı. “Peki. Ben . . . Bulucu’ya bakacağım.”

Agnes ona gülümsedi. “İyi bir civciv ol,” diye talimat verdi Bulucu’ya ve onu Toz-karısı’na teslim etti. Bulucu gözlerini kısarak baktı. Kahverengi tavuk alçak, sürüngenlere özgü bir küçümseme sesi çıkardı.

Agnes ellerinin tozunu silkeledi. “Hadi gidelim,” dedi. “Başka bir vaftiz anneyle tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Prensin vaftiz annesinin nerede yaşadığını bulmak olması gerekenden de kolaydı. Agnes basitçe hancıya sordu.

Kukla onlara ters ters bakıp tahta tırnaklarını birbirine vururken, “Bilmiyorum,” diye homurdandı kadın. “Ama öyle birinin görkemli bir hayatı vardır ve yukarı tırmandıkça evler daha da zenginleşir. Döner yoldan yukarı çıkın ve bir kez daha sorun.”

"Tamam o zaman!" dedi Agnes mutlulukla ve gittiler, Marra en pejmürde elbiselerini giymişti, yanında madalyası, hizmetçisi ya da fakir bir akrabası yoktu.

"Sarayda yaşamıyor mudur?" diye sordu Marra.

"Öyle mi dersin?" diye sordu Agnes. "Hiçbir fikrim yok."

"Evet, ama..." Marra bir konuşma tuzağı sezdi ve dikkatle etrafından dolandı. *Evet, ama sen sensin. Evet, ama Kuzey Krallığı'nın vaftiz annesi korkunç ve saygıdeğer, fakir bir akraba değil. Evet, ama ...*

Ve bir saat sonra, *Evet, ama haklıydın.*

Vaftiz annesi sarayda kalmıyordu. Tapınak bölgesinde, tanrıların ve azizlerin uzun, dar evlerinin arasında, sanki bir rahipmiş gibi yaşıyordu.

"Şehrin tepesine yakın bir yerde tabii," dedi Agnes. Şehir yollardan oluşan bir sarmal şeklinde düzenlenmiş olsa da, kestirme yollar olarak basamaklar vardı. İşe yarıyorlardı. Ayrıca son derece diktiler. "Tanrılar neden her zaman onlara yürümenizi ister ki? Çoğu insanın yaşadığı yerlere yakın olsalar daha çok işe yarayacaklarını düşünürsünüz."

"Sanırım bu insanların bir tanrıdan ne istediğine bağlı," dedi Marra. "Ve başrahibe hep derdi ki, çoğu insan, tanrıların istediklerinde ulaşabilecekleri kadar yakın olmalarını ister, ama sürekli ensende solumalarını değil."

Agnes homurdanarak durmalarını işaret etti. Dik merdivenlerin yarısındaki bir banka oturdular. Her ikisi de nefes nefese kalmıştı.

"Ee," dedi Agnes.

"Ne eesi?"

"Fenris?"

"Ne olmuş Fenris'e?"

Agnes onu kaburgalarından dürttü. "Fenris," dedi kaşlarını kaldırarak.

"Aman Tanrım," dedi Marra. Dirseklerini dizlerine dayayıp başını eğdi. *Lütfen beni büyük teyzemle bu konuşmayı yapmak zorunda bırakma. Lütfen.*

"Ha? Ha?" Bir dürtme daha. "Yakışıklı bir delikanlı, değil mi?"

“O bir delikanlı değil; neredeyse kırk yaşında. Ve ben böyle şeyler düşünmüyordum, Agnes Teyze. Aklımda başka şeyler vardı.”

“Geçen gün onu odun keserken izledin.”

“Ne demek... istiyorsun?” Marra duraklamak zorunda kaldı. Evet, izlemişti. Gömleğini çıkarmıştı. Kasları ortaya çıkmıştı. Toz-karısı bile bakmak için durmuştu. Tavuğu o kadar yüksek sesle gıdaklamıştı ki yakındaki çiftlikteki diğer tavukları da harekete geçirmişti. “Ah. Bu. Pekâlâ. Ben *henüz* ölmemişim.”

Agnes’ten daha yaşlı bir kadın yanından geçti. Bir sepetin ağırlığı altında iki büklüm olmuştu, merdivenleri ikisinden de iki kat hızlı çıkıyordu. Marra bunun ilham verici mi yoksa moral bozucu mu olduğunu bilemedi.

“Demek fark ettin,” dedi Agnes memnuniyet dolu bir ifadeyle. “Ayrıca tam bir beyefendi.”

“Kendi ülkesinde cinayetten aranıyor ama.”

Eğer bunun Agnes’i durduracağını sanıyorsa, ne yazık ki hayal kırıklığına uğrayacaktı.

“Eminim kendine göre nedenleri vardır.”

“Şey, evet.”

“Tavuklarla da arası iyi. Bulucu onu pek sevdi.”

Marra yüzünü ellerinin arasına aldı. *Sığırcıkların Leydisi, eğer toprağı açıp beni bütünüyle yutmasına izin verirsen, mükemmel bir zamanlama olurdu.* “Agnes Teyze, biz...” Hayır, planladıkları bir suikast olduğunu söyleyemezdi, değil mi? İnsanların dinleyebileceği bir yerde değil. Aniden durdu. “Şu anda çok şey oluyor.”

“Pekâlâ, pekâlâ. Sustum. Sadece, bilirsin, aklında tut. Böyle bir adam her gün karşına çıkmıyor, değil mi?”

“Şu anda erkeklerden fazlasıyla kuşkulaniyorum,” diye mırıldandı Marra parmaklarının arasından.

“Küçük bir güve bana ihtiyacın olan şeyin o olduğunu söyledi de.”

“Hiç de bile!” Marra ellerini bıraktı, Agnes’in tam olarak hangi kelimeleri kullandığını fark etti ve büyük teyzesine ters ters baktı. Agnes kendini beğenmiş görünüyordu.

“Ayrıca, benim hakkımda böyle düşünmediğine eminim,” diye devam etti Marra. “Yani her şey yoruma açık zaten.”

"Bundan eminsin, değil mi?"

Fenris'in eli onunkinin üzerinde, dalgınca avucunu okşuyordu. Fenris'in alaycı gülümsemesi. Sirtına yaslanan sert varlığı. Kendilerini bir yatak odasında birlikte bulmanın karşılıklı garipliği. Fenris'in onun ellerini tutuşu, sonra da ellerini çektiği anda onu bırakışı. "Kesinlikle eminim," diye homurdandı Marra. "Hadi ama. Korkunç bir vaftiz anneyle buluşacaktık, unuttun mu yoksa?"

"Evet, evet." Agnes ayağa kalktı. "Biraz daha merdiven. Aman ne büyük mutluluk!"

"Öyle."

Tapınak bölgesine vardıklarında ikisinin de yüzü kızarmış ve nefes nefese kalmışlardı. Fethedilmemiş Güneş'in madalyalarını takmış, uzun boylu, saçları kırpık bir kadın onlara yolu tarif etti. "Ne kadar iyi olursa olsun," dedi. "Ziyaretçi kabul etmiyor."

"Ah, sorun değil," dedi Agnes neşeyle. "Beni kabul eder. Yani muhtemelen."

Marra alaycı bir bakış bekliyordu ama kadının gözleri Agnes'e bakarken yumuşadı. "O zaman sana iyi şanslar büyükanne." Vaftiz annesinin evi bir tapınağı andırıyordu. İki yanındaki binalarla aynı duvarı paylaşıyordu; biri rahibin evi, diğeri ise Toz Azizi'nin tapınağıydı. Kapının dışında bir muhafız duruyordu, silahlı ve zırhlıydı, önünde bir kargı vardı.

"Merhaba," dedi Agnes bir iki adım öne çıkarak. "Vaftiz anneyi görmek istiyordum."

Muhafız neredeyse belli belirsiz başını eğdi. "O ziyaretçi kabul etmiyor."

"Ama bu çok önemli," dedi Agnes.

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz. Kraliyet ailesinden başka kimseyi kutsamaz."

"Ah, sorun değil." Agnes uzandı ve adamın kolunu küçük bir çocukmuş gibi okşadı. "Kutsamaya ihtiyacım yok. Ben de bir vaftiz anneyim." Marra, muhafız kendisine dokunulmasından rahatsızlık duyduysa diye Agnes'i tutup yoldan çekilmek için kendini hazırladı ama adam sadece şaşkın görünüyordu.

"Başka bir vaftiz anne mi?"

“Evet. Ona burada olduğumu söyler misin?”

“Sizi bekliyor muydu?”

Agnes omuz silkti. “Şey, gerçekten bilemem, değil mi? *Eğer* son derece güçlü bir vaftiz annesiye, geleceği görebiliyor *olabilir* bu durumda evet. Ama eğer o da bizim gibi biriye, o zaman *muh-*temelen göremez. Ya da çok güçlü olabilir ama geleceği *görmekte* iyi olmayabilir, ki bu da mümkün. Gelecek dediğimiz şey çok *bulanıktır*. Onlardan pek bir şey çıkaramayız, bilirsin.”

Muhafız da nihayet Agnes’le uğraşan çoğu insanın bakışına *sa-*hip olmaya başlamıştı. Marra bunun sonradan öğrenilebilecek bir şey mi olduğunu, yoksa doğuştan mı geldiğini merak etti. Ya da belki de, belli ki yaşlıysanız ve biraz aptal ve kötü niyetten yoksun *görünüyorsanız işe yarıyordu*.

“Vaftiz annesi olduğunu nereden bileceğim?”

Agnes muhafızın yüzünü inceledi. Beyaz saçlarının küçük *tel-*leri tokalarından kurtulmuş ve ona ince bir hâle vermişti. “Senin... bir vaftiz annen yoktu,” dedi yavaşça, “ama annenin vardı ve *kut-*sanmıştı. Ah canım, korkarım ne olduğunu tam olarak söyleyemem. Çocuklarının güçlü doğması ya da sağlıklı olması, ikisinden biri.” Elleriyle havayı okşar gibi yaptı. “İyi bir kutsamaydı,” dedi. “Sanırım işe yaramış.”

Gardiyanın gözleri fal taşı gibi açıldı. Sanki kendisine bakan birini bulmayı bekliyormuş gibi omzunun üzerinden kapıya baktı.

“Burada bekleyin,” diyerek kapıyı açıp içeri girdi.

“Bu kutsamayı gerçekten görebildin mi?” diye fısıldadı Marra.

“Ah, evet. Normalde çok fazla geriye gidemezsin ama bir *annenin* ne tür çocukları olduğu çocukta da iz bırakır. Böyle olmak zorunda, yoksa çalışmazlardı. Yine de sonsuza kadar sürmez. *Fa-*relerle ben de denemiştım.” Başını iki yana salladı. “Üçüncü ya da dördüncü nesilde, tüm torunlarının sağlıklı olmasını dilesen bile, bu çok zayıf. Büyü bir süre sonra kendini yayıyor. Sanırım öyle olmak zorunda. Sonrasında devam etmesi için büyüü yapan *kişiden* sürekli güç alması gerekir ki bu da iyi bir şey değil. Bir fare yavrusu pek bir şey ifade etmiyor belki ama yüz kadar fare yavrusu, yavru üstüne yavru? Büyünün Bulucu’da tutmasıyla neler ol-

duğunu gördün. Beni yorgunluktan öldürmek için kaç tane sağlıklı yavru fare gerektiğini öğrenmek istemiyorum.”

Muhafız kapıyı tekrar açtı. “Kraliyet vaftiz annesi sizinle görüşecek,” dedi, yüzü yine alabildiğine ifadesizdi.

Agnes ona gülümseyerek, “Teşekkür ederim,” dedi. Marra yanından geçerken ona alaycı bir bakış attı, büyüyle uğraşmanın sıradan ruhlar üzerinde yaratabileceği etkinin farkındaydı. Adamın gözlerinde bir gülümseme izi yakaladığını düşündü ama belki de bu sadece Marra’nın hayal gücüydü.

Vaftiz annesinin evi de bir tapınaktı.

Buna tanık olmak bir hayli tuhaftı. Marra kapılar, daireler, sıradan hayatın sıradan süslerini görmeyi beklemişti. Oysa burası duvar halılarıyla kaplı uzun, dar bir salondur. Vaftiz annesi en uçtaki kürsüde oturuyor, cübbesi solgun kafatasıyla üçgen oluşturunuyordu. Bir düzine fitilli kâse içinde mum, titreyerek tavana derin gölgeler düşürüyor ve oda mis gibi balmumu kokuyordu.

Bütün gün burada mı oturuyor? Marra merak etti. Ziyaretçileri böyle mi kabul ediyor, yoksa sadece burada oturup saraya çağrılmayı mı bekliyor?

İkincisine inanmak nedense daha kolaydı. Vaftiz annesinin bu duruşunda bir dokunulmazlık saklıydı, sanki deriden ve kat kat kumaştan yapılmış, hiç hareket etmeyen bir oyuncak bebek gibiydi. Kendi evindeki bir insan gibi değil, tapınağın tanrısı gibi görünüyordu.

Hareket ettiğinde, içgüdüsel bir şok yaşadı Marra. Darbe almış gibi bir adım geri çekildi. Sanki o kadim deri, gerilmek yerine çatlayıp parçalanacakmış gibi görünüyordu.

“Yaklaş,” dedi vaftiz anne, kemik çukurunun dibinden gelen yankı gibi bir sesle.

“Merhaba!” dedi Agnes. “Ben de bir vaftiz annesiyim.”

“Eveeeet . . .” Tiz sesler sönüp kayboldu. Vaftiz annesinin gözleri Marra’nın üzerinde gezindi, onu görmezden geldi ve Agnes’e odaklandı. Marra bunu söyledikten sonra vaftiz annesinin onları tekrar dışarı atıp atmayacağını merak etti.

Derken vaftiz anne gülümsedi, neredeyse dudaksız olan ağzı, kemiğin üzerinde sımsıkı duruyordu. “İçeri gelin ve biraz çay için.”

Marra'nın elleri ağrıyordu ve uyuşan küçük deri parçası, ısırgan otlarının hayaletleri tarafından ezilmiş gibi parlamaya başlamıştı. Yine de kötü bir şey olmamıştı gerçi. Olmuş muydu yoksa? Vaftiz annesi çay yapmıştı. Yapmamış mıydı? Marra suyun kaynama anını tam olarak hatırlayamıyordu, sadece uzun, solmuş ellerin, siyah demirden çaydanlığın üzerinde gezindiğini, küçük porselen fincanlara çay döktüğünü hatırlıyordu.

Marra nefes alıp vermeye odaklandı. Oda dönmüyordu ya da böyle dramatik bir şey söz konusu değildi, ama kulaklarının dibinde bir şeyler oluyordu, mide bulandırıcı, baş döndürücü bir his. Sanki kendi omzunun hemen arkasında durmuş da nefes alıp verişini izliyor gibiydi.

Vaftiz anneleri çok uzakta görünüyordu. Konuştuklarını duyabiliyor ve kelimeleri seçebiliyordu, ama sadece konsantre olursa. Akıcı olmadığı bir dilde konuşuyor gibiydiler ve her kelimeye tek tek odaklanması gerekiyordu.

“... bir lanet mi? Hah. Evet, elbette bir lanet var...”

Çayın içinde bir şey mi var? Ya da mumlarda? Hayır, Agnes belli ki etkilenmemişti ve Marra çayı henüz bitirmişti.

Ayağa kalktı. Ne Agnes ne de vaftiz annesi onu fark etmiş gibiydi. Marra onlara baktığında, birbirlerine ne kadar benzediklerini fark etti ama bu hiç mantıklı gelmiyordu. Vaftiz anne çok uzun boyluydu, değil mi? Ama Agnes de öyle görünüyordu. Siyah mı giymişti? Marra hatırlayamadı. *Elbette öyle olmalı. Sen fark etmeden kıyafet değiştirmiş olamaz ya.*

“... bu çok zekice. Ben bunu yapamazdım.”

Vaftiz anneleri pek de ilginç görünmüyordu. Süslemelerse, onlar çok tuhaftı. *Duvar halıları*, diye düşündü Marra dalgınca, *ama dokumacı ne yapıyordu ki?* Sanki hiçbir desen ya da yapı duygusu olmadan stiller arasında gidip gelmiş gibiydi.

Agnes ve vaftiz anne konuşmaya devam ederken Marra halılardan birine doğru ilerledi. Örgüler yakından bakıldığında daha da karmaşık ve daha az estetikti. Renk blokları birbirine dolanmış

ya da böyle olmaktan bile acizdi. Marra hiçbir zaman iyi bir dokumacı olmamıştı, nakış işlemeyi yeğlerdi. Duvar halısı dokumak çok fazla planlama gerektiriyordu ve Marra bunu hiçbir zaman yeterince kavrayamamıştı. Yine de en kötü girişimleri bile bunlardan çok daha güzel ve düzgündü.

Burada bir parça atkı düğümü var... ve burada da ayrık dokuma. İyi ama neden?

Atkı düğümleri iki ipliği birbirine geçirir; ayrık dokumalar ise aralarında küçük ama fark edilebilir bir boşluk bırakırdı. İkisi de çok sıra dışı değildi ama dokumacılar genellikle bir stil seçip ona bağlı kalıyordu. Bu örnekteyse fark edilebilir bir model izlenmemişti. Altı ayrık dokuma birbirine yakın olur, ardından bir dizi atkı düğümü ve ardından tek bir renkten düz çizgiler gelirdi. Etkisi rahatsız ediciydi. Sağ alt köşede, görünürde hiçbir neden yokken, dokumacı altın nakış ipliği kullanarak bir tür düğüm atmıştı, sanki duvar halısının düğümünü atıyormuş gibi, ama bu iş böyle yapılmazdı ki – çözgü uçlarını bağlamanız şarttı; bu, daha ziyade, bir çocuğun, ipliği dokumaya defalarca saplaması ve çirkin ilmekler bırakması gibiydi. *Bu bir imza olabilir mi?*

Agnes güldü, sesi şimdi daha derin ve bir şekilde çok daha yaşlı çıkıyordu. Marra başını kaldırıp baktı ama karanlıkta gizlenmiş, birlikte oturan iki kadın vardı yalnızca. Önemli olan duvar halısıydı, garip düzensiz dokumalardı.

“Sen dokumacı mısın?” diye sordu vaftiz anne.

Marra haliya o kadar yaklaşmıştı ki konuşmalarının bölündüğünü fark etmemişti bile.

“Hayır,” dedi geri çekilerek. “Yani. . . denedim, ama bu işte iyi olduğum söylenemez. Çoğunlukla nakış işliyorum.”

“Bunlar üzerinde uzun yıllardır çalışıyorum,” dedi vaftiz anne, başka bir yerde yankılanıyor gibi görünen o tuhaf, düz sesiyle. “İlgini çekebilir.”

“Ah . . . evet, elbette,” dedi Marra. Yüzüne kibar bir tebessüm kondurdu. Kimseye çirkin bir yumak ürettiğini söyleyemezdi. Bırakın korkunç güce sahip ölümsüz bir varlığı, bir acemiye bile bu şekilde hakaret edemezdi.

Bir sonraki duvar halısına gitti ve alttaki üçte birlik kısmın ilk gördüğü halıyla aynı olduğunu fark etti, sonra başka renklere, başka desenlere, çözgü ve atkılarının başka düzensiz birleşimlerine göz gezdirdi. Bir sonraki de diğerleriyle aynı üçte birlik alt kısmı paylaşıyordu, keza bir sonraki de.

Bunun bir şeye benzemesi mi gerekiyor acaba? Gözlerini ne kadar kısarsa kışın ya da başını ne kadar çevirirse çevirsin, hiçbir şeye benzetemedi. Bir kılıç olabilecek kırmızı bir leke vardı, ama aynı zamanda bir kertenkele ya da özellikle sert kulakları olan bir tavşan kafası da olabilirdi pekâlâ.

Kendini halılara o kadar kaptırmıştı ki, iki vaftiz annesinin konuşmalarını bitirdiklerini ancak yarım yamalak duyabildi. “Gitmeden önce bir dakika,” dedi vaftiz anne. “Sana bir şey vereceğim.”

Marra’nın nabızı hızlandı, sanki hediye teklifi bir tehditmiş gibiydi. *Muhtemelen de öyle.*

Vaftiz anne ayağa kalktı. Marra bir adım geri çekildi, kaçmaya hazırladı kendini.

Agnes ona sert bir bakış attı ve vaftiz anneye kolunu uzattı. Marra içten içe kadının bu tekliften kaçınmasını bekliyordu ama vaftiz anne meslektaşına iyice yaslanıp bastonunu eline aldı.

“Dediğim gibi,” dedi yavaşça ikinci duvar halısına doğru ilerleyerek, “bir süredir bunlar üzerinde çalışıyorum.” Duvar halısının önünde durdu, ama gözleri Marra’daydı. “Neyi temsil ettiklerini biliyor musun?”

“Hayır?” dedi Marra. Renk blokları hiçbir şeye benzemiyordu. Bir harita ya da kat planı olacak kadar bile değillerdi, yazı olacak kadar da çeşitli değillerdi.

Vaftiz annesi başını salladı. “O zaman sana verebilirim.” Elini kollarının arasına soktu. Metal parladı ve Marra, *Tanrım, bu bir bıçak, Agnes’i bıçaklayacak,* diye düşündü, sonra da *Neden bu kadar korkuyorum? Bize kaba bir söz bile etmedi* diye geçirdi içinden.

Nedenini biliyordu elbette. Vorling vaftiz annesinden, Marra da Vorling’den korkuyordu, avdan avcıya uzanan bir zincirin halkaları. *Ben bir solucanım ve Vorling de bir sığırıcık. Solucanın*

şahinden korkacak bir şeyi yok, ama kendimi buna tam anlamıyla ikna da edemiyorum . . .

Makaslar. Bunlar vaftiz annesinin taşıdığı makaslardı. Duvar halısını tutup bıçakları neredeyse yarıya kadar bir noktanın üzerinden geçirdi. Marra şaşkınlıkla haykırdı. Dokumalar ne kadar çirkin olursa olsun, saatler ve günler süren bir çalışmayı temsil ediyorlardı.

Vaftiz anne acımasızdı. Dokumanın alt kısmını kesti ve Marra'ya uzattı. Elleri titriyor, üstten çözülen iplikler ileri geri sallanıyordu. Marra'nın aklına birden cin pazarındaki kozanın ipek iplikleri geldi; hayatından günler götüren güveden sonra bu garip, vahşi hediye ondan ne alacaktı acaba?

"Al bunu," dedi vaftiz anne. "İşine yarayabilir. Belki de yaramaz." Konuşurken gözleri Marra'ya dikilmişti.

Solucanın şahinden korkacak bir şeyi yok. Halı parçasını aldı ve elleri bir anlığına birbirine değdi. Vaftiz annesinin teninin soğuk olacağını zannetmişti, ama kendi ısısı yokmuş gibi havayla aynı sıcaklıktaydı.

Marra kendi ellerinin de en az vaftiz annenin kadar titrediğini fark etti. Yırtık pırtık kenarlı dokuma parçasına baktı. "Ben . . . ben . . . Teşekkür ederim," dedi sonunda, sanki küçük bir çocukmuş da bakıcısı ona nasıl davranması gerektiğini hatırlatıyormuşcasına.

Vaftiz annesi tıslamayla homurdanma arasında bir ses çıkardı. Agnes'e başını salladı, ve Agnes, Marra'nın koluna girerek onu küçük, tuhaf tapınaktan dışarı çıkardı.

Dışarıdaki ışık şoke edici bir parlaktıydı. Yaşaran gözlerini kırıştırdı ve elindeki garip, kesilmiş dokumaya baktı.

Bir saniye, bi saniye . . . Az önce ne oldu? Gerçekten Agnes'i vaftiz anneye konuşurken bırakıp odanın içinde mi dolandım?

"Agnes?" dedi, kendi sesinin yüksekliğine şaşırarak. "Agnes, az önce bir şey mi oldu? Seninle oturuyordum, dikkatim yerindeydi ama sonra dağıldım . . ."

Agnes usulca kıkırdadı. "O iyi biri," dedi. "Toz-karısı kadar güçlü ve ondan on kat daha yaşlı."

"Çayda bir şey var mıydı?"

“Hayır, katiyen. Sadece kimse dinlemeden konuşmak istedi. Sen de dâhil.” Agnes Marra’nın kolunu okşadı. “Bir dakika içinde etkisi geçer. Zararlı bir şey değildi, sadece yanlış yönlendirme.”

Toz-karısı kafamı koparacak. Agnes’i güvende tutmak için gitmiştim ama onun yerine bir büyüye yakalandım.

“Sence kim olduğumu biliyor muydu peki?”

“Umurunda olduğunu sanmıyorum,” diye yanıtladı Agnes. “Artık pek bir şeyi umursadığını sanmıyorum hatta.” Alt dudağını ısırıldı. “O kadar yaşlı olup da umursamamak yalnızlığa davetiye çıkarmak gibi geliyor ama belki yalnızlık da umurunda değildir.”

Merdivenlerden inerlerken adımları hafıftı, neredeyse dans ediyorlardı. Marra’nınsa başı zonkluyordu ve her şey çok parlak görünüyordu. Kaba olmamaya çalıştı. “Bir şey öğrenebildik mi bari?”

“Evet, hem de çok şey,” dedi Agnes. “Bir kere o bebekleri kut-samıyor. Onları lanetliyor. Ve bu yüzyıllardır böyle.”

Bölüm 16



“Lanet mi?” diye sordu Bayan Margaret’ın evindeki küçük salonda oturan Toz-karısı. Hancı onlara bir demlik çay getirdi ve Lanetli çocuk omzunun üzerinden öfkeyle baktı. “Kötü büyüye karşı bir koruma. Bu nasıl bir lanet?”

“Çünkü yanlış kısmı dinliyoruz,” dedi Agnes. Hancı ve kukla odadan çıkana kadar bekledi ve çayına bal kattı. “Hepimiz yabancı büyüye ve düşmanın tahtı ele geçirmesine odaklanıyoruz. O kısmın çoğu tiyatro. Ama asıl lanet, vaftiz annesi nefes almaya devam ettiği sürece, ailesine hizmet ettiği gibi onlara da hizmet edecek, hayatı onlarınkine bağlı olacak kısmı.” Masadaki diğer üç kişiye gülümsedi.

“... Anlamıyorum,” dedi Fenris. Kemikli masanın altında mutlu bir şekilde çorbadan kalan kemiği yalıyordu, bu da Marra’ya az biraz yamyamlık gibi geliyordu doğrusu.

“Ailesinin geri kalanına hizmet ettiği gibi onlara da hizmet edecek ve onların hayatını kendi hayatına bağlayacak. Bunun bizim lehimize olduğunu nereden bileceğiz?”

Toz-karısı arkasına yaslandı, aniden düşüncelere dalmıştı. Marra kaşlarını çattı. “Onlara zarar verdiğini mi söylüyorsun yani?”

“Kuzey Krallığı’nın kraliyet ailesi yüzyıllardır genç yaşta ölüyor, değil mi?” Agnes masanın üstüne vurdu. “Artık bu bir dedikodu bile değil. Herkesin malumu.”

“Bir hizmetçi bana krallığın üzerinde bir lanet olduğunu ve kralların bu lanet yüzünden çöktüğünü söylemişti,” dedi Marra usulca. “Ama onları ölümden koruyan vaftiz anneleriymiş.”

“Bunu yapan da bizzat o ama,” diye karşı çıktı Agnes. “Bir yerlerden ölümsüzlük aşısı bulmuş, bu şekilde oluyor. Onların hayatı vaftiz anneye bağlı. Kendini hayatta tutabilmek için de onlardan bu gücü alıyor.” Durakladı.

“Biliyor musun, bundan hoşlandığını sanmıyorum. Krallardan biri –çok eski krallar, çok eskiden, sanırım ilk sarayı inşa eden kral– onu kraliyet ailesine bağladı. Onlara hizmet etmek zorunda. Bu onun seçtiği bir şey değil. Ama onlara hizmet etmek için hayatta kalmak zorunda, bu yüzden onların hayatını tüketiyor. Düşündüğünüzde bu herkes için korkunç bir şey.”

Marra’nın aklına korkunç bir düşünce geldi. “Yeğenim bu yüzden mi öldü yani? Onu vaftiz annesi mi öldürdü?”

Fenris keskin bir nefes aldı.

“Hayır, hayır.” Agnes ellerini salladı. “Muhtemelen hayır. Vorling elindeyken ve kral hâlâ hayattayken böyle bir şey yapmaz, ama aynı zamanda herhangi bir büyüünün onlara yardım etmesini de engelliyor. Bu da demek oluyor ki, eğer içeri girip bebeğe bir sağlık kutsaması yapmaya kalksaydım, hemen bozulurdu. Kraliyet ailesi bir cadıya siğil bile alıramaz. Büyü onlara etki etmez. Bu da büyüünün bozulamayacağı anlamına geliyor.”

Toz-karısı homurdandı. Bir süre sonra, “Ama bu bize yardımcı olmuyor, değil mi? Her zaman olduğu gibi yani. Vorling’i büyüleyemeyiz.”

“Vaftiz annesi nefes aldığı sürece bu mümkün değil,” diye onayladı Agnes. “Gelelim madalyonun öteki yüzüne.” Üç şaşkın yüze baktı. “Aman Tanrım. Bak, Bulucu gibi, değil mi?”

Marra alnını ovuşturdu. Cıvciv şu anda kahverengi tavuğun vücuduna sarılmıştı. Tavuk bu durumdan pek de memnun görünmüyordu. “Ne olmuş Bulucu’ya?”

“Büyü : . .” Agnes, Toz-karısı’nın gözlerini yakaladı. “Peki tamam, lanet, Bulucu’nun laneti bize kalacak güvenli bir yer bulmasıydı yoksa . . . şey, kötü olurdu,” dedi Agnes. “Çoğu lanet böyledir. İkiye ayrılırlar. Bu lanet de kraliyet ailesinin ona bağlı olması, yaşadıkları sürece ve vaftiz anne nefes aldığı sürece başka hiçbir büyüünün onlara dokunmaması anlamına geliyor.”

“İyi de bu hiç umut verici değil,” diye araya girdi Fenris. “Onu öldürmek zorunda mıyız?”

Agnes’in gözleri dolar gibi oldu. “Öldürebileceğimizi sanmıyorum. Yani, bize izin vermek isteyebilir ama bu kadar kolay ölebilseydi, bunu çoktan yapardı. Normal anlamda öldürülebileceğini sanmıyorum.”

“Bu iş gittikçe kötüye gidiyor,” diye mırıldandı Marra. Agnes daha önce çok heyecanlı görünüyordu ama olayları açıklamaya çalıştığında Marra’ya korkunç görünmeye başladı. Kania’nın sıradaki çocuğuna ne olmuştu? Muhtemelen yakında doğum yapacaktı – zaten cenaze töreninde de etrafındaydı . . . Ya Vorling’i bir şekilde öldürdülerse ve çocuk büyüüp de sırf bir laneti beslemek için yaşamını tüketirse?

“Ama bunu yapmak zorunda olduğu için yapıyor!”

“Onlara kızgın mı?” diye sordu Fenris.

Agnes alt dudağını kemirdi. “Sanmıyorum,” dedi. “Belki de uzun zaman önce öyleydi. Bir zamanlar onlardan nefret ettiğine eminim. Ama şimdi umurunda değil. Çok uzun zamandır hayatta. Gerçek duygularını çoktan geride bırakmış. O ölemez. Sadece gidip bir çocuğu lanetliyor, sonra da gidip tapınağında oturuyor ve sadece . . . var oluyor.”

“Ne korkunç bir kader bu böyle,” dedi Fenris.

“Bari bir tavuk beslese,” dedi Toz-karısı. “Ya da bahçeyle uğraşmalı. Ölümsüzlük berbat bir şey ama her zaman en iyisini yapabilirsin.”

“Sence bize yardım edecek mi?” diye sordu Marra.

Agnes ona endişeli bir bakış attı. “Büyünün ona izin vereceğini sanmıyorum. Bence zaten yapabileceği kadarını yaptı.”

Marra kesilmiş duvar halısı parçasını çıkardı. Birkaç tel daha kopmuştu. Bakması acı veriyordu, açık bir yaradan farksızdı. “Bunu bana verebileceğini söyledi, çünkü ne olduğunu bilmiyordum.”

Toz-karısı ona bakıp başını salladı. “Benim için hiçbir anlamı yok. Herhangi bir büyü değil ya da öyleyse bile bunu hissedemiyorum. Bunu sana neden verdiğini bilmiyorum ama muhtemelen bir nedeni vardır.”

Marra ona baktı, deseni anlamlandırmaya çalıştı. Aklına *hiçbi* şey gelmedi. Başını duvara yasladı. Fenris tam karşısına *oturmuş* küçük odada kapladığı alanı en aza indirmeye çalışıyordu. *Kemikli* yarı yarıya masanın altındaydı, hayali dili dışarı *sarkmıştı*. Cıvciv Bulucu, patilerinin arasına oturmak için *aşağı inmişti*, *gö-rünüşe* göre uyukluyordu.

Kemikli, kemik yığınınan kurtuldu. Fenris cin pazarından serbest bırakıldı. Bulucu pazardaki bir kümeden kurtuldu. *Gitti-gimiz her yerde bir şeyleri özgür bırakıyor ve Kania'yı, Vorling'den kurtarmaya çalışıyoruz.*

“Onu özgür bırakabilir miyiz?” diye sordu Marra. “Vaftiz anneyi yani?”

“Onu bağlayan kral çoktan öldü,” diye yanıtladı Agnes. “Ben...” Durdu. Gözleriyle etrafa bakındı. Sonra Marra'ya baktı ve Marra aynı fikrin bir anda ona da çarptığını hissetti, ortak bir farkındalık anıydı bu. *Kral öldü.*

Yavaşça, bu düşünceyi kafasında bir yumurta kadar hassas bir şekilde tutarak, Marra Toz-karısı'na döndü. “Ölü krallar, yaşayan sarayın altındaki tozdan bir sarayda yaşıyor,” dedi. Duvar halılarının dalgalanışını ve hizmetçinin ona sarayın altındaki labirentten bahsettiğini hatırladı. Kısa bir süre de olsa kendisi de bunu görmüştü, değil mi? Ayaklarının altındaki taşı ve Kania'nın elbisesinin arkasına bakıp karanlıkta kaybolmamaya çalıştığını hatırladı. “Hepsi orada. Vaftiz annesini bağlayan kralı bulabilir misin? Onu bulup vaftiz annenin serbest kalmasına izin vermesini sağlayabilir misin?”

Tozlu kadın parmaklarını dizine vurdu. “Bilmiyorum,” dedi. “Hadi öğrenelim.”

Fenris “Her birini hareket ettirmek için at takımları gerektiren üç set demir kapı ve bir dikenli parmaklık,” dedi Fenris acımasızca. “Onur muhafızlarını ve yaşayan sarayın karşısındaki ana meydanın, içeri girmeye çalışırken herkesin bizi görebileceği bir yerde olduğu gerçeğini bir kenara bırakıyorum.”

Fenris iki gün boyunca sarayın dışında pusuya yatmış, ara sıra Agnes ve Toz-karısı'nın da yardımıyla toz sarayının ana girişini gözetlemişti. Marra tanınma ihtimaline karşı onlarla değildi, ama burayı yeterince iyi hatırlıyordu. Kraliyet ailesinin üyeleri defnedildiğinde atlar siyah takkeler giyer ve yedi tapınağın rahiplerince kutsanırdı. Marra, yeğeninin tabutu demir kapılardan geçirilirken büyük hayvanların vakur adımlarını, davulların gümbürtüsünü hatırlıyordu.

"İçeri girmek için atlara ihtiyaç duyulmayan bir yol olmalı," dedi Marra. "Mezarı hazırlamak için önce insanların girmesi gerekiyor. Her seferinde bir sürü atı içeri sokamazsınız."

"Bu bir tiyatro," dedi Agnes.

Fenris şaşkın görünüyordu ama Marra başını salladı. "Evet, aynen öyle. Kraliyet cenazesi düğün gibidir. Vaftiz töreni de aynı şekilde. Set dekoruna, sahnelemeye ve programa ihtiyacınız vardır. Atlar doğru kıyafetlerle kendiliğinden ortaya çıkıp yürüyüşe geçmezler."

Fenris bunun üzerine düşündü. "Sanırım haklısın. Gerçi bu benim düşündüğüm bir şey değildi. Yönettiğim taç giyme törenleri çoğunlukla birini taç giyme noktasına getirmekle ilgiliydi. Aslında şölenleri, giysileri ve rahipleri ayarlamak başka birinin göreviydi."

Marra özel olarak bunun muhtemelen çoğunlukla bir kadının görevi olduğunu düşündü ama en azından Fenris bunun bir iş olduğunu kabul ediyordu.

"Öyleyse mezara girip çıkmanın bir yolu olmalı," dedi Agnes. "Bütün o atlar olmadan."

"Yine de sarayın içinde olabilir," dedi Marra. Şehirde kimsenin onu tanımayacağından oldukça emin olsa da sarayın içine girmek kadere meydan okumak gibi görünüyordu gözüne.

"Burası bir mezar," dedi Toz-karısı. "Her zaman girişler vardır. Yeni alanlar açıp da yeni odalar inşa ediyorlarsa, duvar ustaları için sarayın içinde tuğla tozlarını takip etmeyi gerektirmeyecek bir giriş olmalı."

"Ölüler biliyor mudur?" diye sordu Fenris.

Toz-karısı gözlerini devirdi. “Ölüler zaten orada. Nasıl girip çıkacakları konusunda endişelenmezler. Onlar ceset, kedi hırsız değil.”

Fenris arkasına yaslanıp başparmağını alt dudağına koydu. “Tuğlalar. Hmm. Bir taş ocağı olabilir mi? Ya da taş ocağından bir giriş? Nasıl öğrenebiliriz bunu?”

“Taş ustası olarak çalışmak istediğini söyle,” dedi Agnes.

“Taş ustası mı?” Adam kaşlarını kaldırdı. “Taş hakkında hiçbir şey bilmiyorum ki.”

“Gömleğini çıkar,” dedi Toz-karısı, asasıyla Fenris’i dürterek, “ve o kadar sorun yaşamazsın bence.

Sonunda Fenris’in gömleğini çıkarmasına gerek kalmadı. Görünüşe göre yeterince kaslıydı ve kimse taşlara yontarak şekil verme geçmişini sorgulamadı bile. (Marra hayal kırıklığına uğramış gibi yapmamaya çalıştı. Agnes ise denemeye tenezzül bile etmedi.) İlk gününden terden sıırıslı ve beyaz toza bulanmış bir hâlde döndü ve hemen kuyuya gidip başından aşağı su döktü. (“Neredeyse mükemmel,” dedi Agnes, Barra’nın dirseğine vurarak. Toz-karısı’nın tavuğu gıdıkladı.)

“O kadar da kötü değildi,” dedi. “Personelin en alt kademesindeyim, bu yüzden kimse bana yetki vermiyor. Sadece eşyaların yerini değiştirip jargonu ezberlemeye çalışıyorum. Onlar benim tamamen acemi olduğumu anlamadan önce bunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum ama. Yarın beni kovabilirler.”

“Umarım bunun bir önemi olmaz,” dedi Barra. Göğsü heyecandan düğümlemiş gibiydi. *İşte bu kadar. Yola çıktık. Gerçekten bir şeyler yapıyoruz.* “Sadece giriş yolunu bulacak kadar uzun süre dayanman gerekiyor.”

Fenris çabuk öğrenen biriydi ve görünüşe göre ticaretin jargonunu ertesi gün ya da ondan sonraki gün işten atılmayacak kadar iyi öğrenmişti. Ama birbiriyle bağlantılı çok sayıda taş ocağı vardı ve Toz-karısı gidip ölümlere sormadıkça hangisinin ölümlerin sarayına çıktığını, bilmenin bir yolu yoktu; bu yüzden yaklaşık beş gün

boyunca o ve Fenris geceleri taş ocaklarında dolaşıp nöbetçilerden kaçıp ruhlarla konuşurken, Agnes komşularla arkadaş oldu, Marra ise tırnaklarını yemeye başladı.

Bu tam da her zaman korktuğu şeydi. Şehre varacaklardı ve sonra kimse ne yapacağını bilemeyecekti ve konuşacaklar, konuşacaklar, konuşacaklar ve hiçbir şey yapılamayacak, denedikleri her şeyde başarısız olacak ve sonunda paraları bitecek, Fenris muhtemelen odun kesmek için bir iş bulacak, Agnes eve gidip tavuklarını kontrol etmek isteyecek ve Kania, Damia'nın başına geldiği gibi gizemli bir şekilde ölürken Vorling sonunda yaşlılıktan geberip gidecek ve Marra'nın tüm çabaları boşa çıkacaktı. Tabii şimdi bir de Kania'nın yaşayan bir çocuğu olursa, o çocuğun da lanetleneceğini ve zamanından önce yaşlanacağını biliyordu.

Pansiyonun küçük, harap avlusunda oturdu ve çığlık atmamaya çalıştı.

Üç imkânsız görev üstlendim –daha doğrusu iki– ve cin pazarına gittim, şimdiyse arkadaşlarım taş ocaklarına girerken ben burada oturuyorum. Sığircıkların Leydisi, bu çok zor.

Hem belki de üçüncü görevi atlamakla yanlış yaptım. Belki de seni kahraman yapan bu olacaktı. İlk ikisi dişlerimi sıkıp ellerimi hırpalamaktan ibaretti. Başparmağını, serçe parmağı boyunca uzanan uyuşmuş deri çizgisine sürttü.

Canavarları ve kulelere kapatılmış kızları öldüren kahramanların o eski hikâyelerinde, canavarları bulmak ya da kuleleri inşa etmek için uzun, sıkıcı bölümler olup olmadığını merak etti. *Belki de. Hayır, neredeyse hiç. Kim bu sıkıcı kısımları duymak ister ki?*

Ben duymak isterim. Ben isterim. Başarısız olduğumu daha az hissetmeme vesile olur.

İçini çekti ve banka geri oturdu. Öğleden sonraydı, hava dışarıda oturmak için yeterince sıcak sayılırdı. Avlunun manzarasıysa pek güzel değildi. Bir bank, üç duvar, bir kapı. Muhtemelen bir zamanlar çiçeklere ev sahipliği yapan, ama şimdilerde sopa saklayan yarım düzine saksı. Kış için solmuş ve kıvrılmış, yeşil-kahverengi yapraklarını tuğlaların üzerine dökmüş bir sarmaşık gül vardı. Gül, daha iyi günler görmüş gibi görünüyor, belli ki sadece

alışkanlıktan tutunuyordu. Marra kendini sarmaşık gülle biraz fazla özdeşleşirken buldu.

Agnes yan komşusu olan kadınla arkadaş olmuştu ve onunla çamaşır yıkıyordu. Marra kadının kahkahalarının zaman zaman duvarın üzerinden yükseldiğini duyabiliyordu. *Büyük kahramanlar çamaşır yıkar mıydı? Böyle bir şey duyduğumu hatırlamıyorum. Yüzlerce adamı öldürdükten sonra iyi bir yıkamaya ihtiyaç duyarlardı belki.*

Kemikli, ölü gül ağacının arasında zıplayan bir kuşu izledi, hayali kulakları seğiriyordu. Marra ayağa kalkmaya yeltenmişti ki Agnes kapıdan içeri daldı ve tek nefeste, “Kraliçe bir erkek çocuk doğurdu,” dedi.

“Olamaz,” dedi Marra ne diyeceğini bilemez hâlde. “O kadar uzun süre geçmiş olamaz. Mümkün değil.”

Agnes omuz silkti. Yüzü yorgunluktan pembeleşmişti. Bulucu kadının cömert göğüs dekoltesinin içine sıkışmış, muhtemelen küçük sıcak tavukların rüyalarını görüyordu. “Herkes bundan bahsediyor. Pazar yerinde Vorling’in varisinin doğduğunu ilan eden tellallar var.”

Erken mi? diye düşündü Marra. Sonra Kania’nın rahatsız bir şekilde diz çöktüğünü, karnının dizlerinin üzerinde olduğunu, manastırdan ayrılmasının üzerinden aylar geçtiğini ve Kuzey Krallığı’na dönmesinin üzerinden bir ay daha geçtiğini hatırladı. Dokuz ay da olabilirdi. *Ne kadar hamile olduğunu hiç sormamıştın.*

“Kania?” diye mırıldandı. “Kania hakkında bir şey söylediler mi peki?” Pelerinini kaptı ve Kemikli’nin tasmağını yakaladı. *Emin olmasalar tellal gönderecek değiller ya. Bebeğin yaşaması bekleniyor olmalı. Ama Kania, Kania nasıl? Kız kardeşim nasıl?*

Hancı, Marra’nın önüne çıktığında koridorun yarısına gelmişlerdi. Dışarıyı işaret ederek, “Duydun mu? Kraliçe . . . kraliçe . . .” Gözleri sevinçten kocaman olmuştu. Kadının omzundaki kukla çenesini oynatıp Marra’ya ters ters baktı. “Bir oğlan diyorlar. Bir . . .” Kukla bu kadar sözün yeterli olduğuna karar verip ipi çekti. Bayan Marges’in başını eğdi ama gözleri hâlâ neşe doluydu.

"Duyduk," dedi Marra. "Daha fazla ayrıntı öğrenmeye gidiyoruz."

"Çok heyecan verici!" diye haykırdı Agnes. "Bir kraliyet bebeği!"

Bayan Margaret parmağını kuklanın tasmaşının altına sokup biraz gevşetti. "Ve sonra . . . sonuncusundan sonra . . ." Gülümsedi.

Marra çılgılık atmaya düşündü ama yan dönerek Hancıyı ve atlısını geçtiler. Ara sokağa girdiklerinde Agnes, "Sakin ol," diye uyardı onu. "Bu normal. Kraliyet ailesi hakkındaki dedikodular, bir kraliyet ailesine sahip olmanın tek gerçek faydasıdır. İnsanların bundan zevk almasına izin vermelisin."

"Kız kardeşimin dedikodusunu yapıyorlar," diye homurdandı Marra. "Ve yeğenimin. Ölmüş yeğenimin . . ."

"O benim de büyük büyük yeğenim," dedi Agnes sakince. "Ama onlara öyle gelmiyor. Ve bu haberleri böyle suratın sirke satarken dinlersen, insanlar mutlu olmadığınızı düşünecek ve bu da şüpheli görünecektir."

Marra derin bir nefes aldı. En azından bu kısmı doğrudu. İfa-desini kibar bir ilgiye dönüştürdü ve Kemikli tasmaşını çekiştirerek Agnes'i ara sokakta takip etti.

"İşimiz yaş," dedi Marra, on dakika ve bir o kadar da koşuşturmadan sonra. Kraliçe ölmüştü. Kraliçe yaşıyor, ama ölüyordu. Kraliçe ölmüştü ve son arzusu prensin dini emirlerini yerine getirmesiydi. Kraliçe yaşıyordu ama bebek onun kanını anne sütüyle karıştırarak içiyordu ve hayatta kalamayacaktı. Kraliçe iyiydi ama yorgundu. Bebek yaşıyordu. Bebek ölmüştü. İki bebek vardı. Bir bebek vardı. Kraliçe bir balık sürüsü doğurmuştu.

Sonunda pazarda etrafı kalabalık bir tellal buldular. Tellal, saray kıyafetleri giymiş ve şöyle bağıırıyordu: "Sevinin! Sevinin, çünkü varis doğdu! Kraliçe tahta bir varis doğurdu!"

"Ya kraliçe?" diye seslendi Marra, kalabalığın arasında başkalarıyla itişip kakışarak. "Kraliçe nasıl?"

"Bir varis doğurdu," diye bağırdı tellal. "Kuzey tahtına oturacak bir oğul." Kalabalıktan tezahüratlar yükseldi.

"Ama yaşıyor mu? İyi mi?" Kalabalık iyice artmıştı ve Marra tellalın onu duyduğundan bile emin değildi artık. Cevap alamadı. Kalabalığa baktı ve sadece ağızların açılıp kapandığını gördü, sanki kız kardeşinin hikâyesinden parçalar koparıp yiyorlardı.

Agnes, *insanların bundan zevk almasına izin vermelisin, demişti. Ama bu hiç de keyif gibi görünmüyordu. Bu kötü, korkunç ve tuhaf hissettiriyordu.*

Tekrar ilerlemeye başladı ama Agnes onun kolunu tuttu. “Bırak öyle kalsın,” dedi vaftiz annesi. “Yakında öğreniriz. Her iki durumda da yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Üzülmeye hakkım var,” diye tersledi Marra. “Ve bunu yapmaya niyetliyim!”

“Ben de seni durdurmayacağım.” Agnes Marra’nın kolunu okşadı. “İyi bir keder ruh için de bir merhemdir. Sadece aşırıya kaçma.”

Marra dişlerini sıktı. *Saraya gidip kraliçeyi görmeyi talep edersem . . . Hayır, hayır, yapamam. Annem burada olabilir ve eğer buradaysa beni görür. Ve tüm bunlar açıklamak için çok fazla.* Derin bir nefes aldı ve tekrar verdi. Boğazında kukla olan kadınla ve merdivenlerde oturmuş, yemesi gerekenden çok daha azını yiyen ve pek de doğru olmayan bebekler hakkında böbürlenen kızın olduğu pansiyona geri döndü.

İnsanların bundan keyif almasına izin vermelisiniz.

Bu doğru değil. Bu adil değil.

Peki adil olan ne? Marra kendi kendine hırladı. *Bu nasıl adil olabilir ki?*

Annen bir kralla evlendiği için her öğün et yiyerek büyüdü ve hiç, bir ahır temizlemen beklendi mi? Vorling’in adalete teslim edilememesi ne kadar adil? Bazı kadınların doğururken kendilerini yıpratması ve diğerlerinin çocuk sahibi olamaması ne kadar adil olabilir? Fenris’in korkunç bir adamı öldürdüğü için bir daha asla evine dönememesi ne kadar adil? Tanrıların kavrulmuş topraklarda açlıktan ölen insanları cezalandırması ne kadar adil?

Hiçbir şey adil değildi. Hiçbir şey doğru değildi.

Marra derin bir nefes aldı ve kuru gözlerle duvara baktı. Agnes endişeyle koluna dokundu.

Hiçbir şey adil değil, sadece biz öyle olmasını sağlamaya çalışıyoruz. Belki de insanların amacı bu, tanrılarının beceremediği şeyleri düzeltmek.

Derken ön kapı açıldı. Kahverengi tavuk ciyakladı. “İçeri nasıl gireceğimizi öğrendik,” dedi Fenris.

Bölüm 17



Her zaman perili bir taş ocağı vardır,” diye açıkladı Toz-karısı. “İnsanlar orada devasa taş bloklarını olduğu gibi hareket ettiriyorlar, er ya da geç birileri ezilecek.” Elini küçümsercesine salladı. “Ne kadar zamandır terk edilmiş bilmiyorum, ama orada kesinlikle yeraltı mezarlarına açılan bir kapı var. Girişte birkaç lanet ve demir parmaklık var. Bana bunu söyleyen hayalet, parmaklıkların kendini bildi bileli orada olduğunu ve kendisinin de hayatta olduğundan daha uzun süredir ölü olduğunu söyledi.” Burnunu çekti. “İyi bir adamdı. Bir zamanlar baş taş ustasıymış, her şeyi kontrol etmek zorunda olan insanlardan biri. Bu tür insanlar ölümün onları durdurmasına asla izin vermezler.”

“Ne tür lanetler?” diye sordu Marra.

“Ah, hepsi gösterişli olanlardan. Çok etkileyici görünüyorlar ama kalıcı değiller.” Kaşlarını çattı. “İçeri girdiğimizde, gerçek olanlarla karşılaşabiliriz.”

“Sence oradan eski kralın mezarına ulaşabilir miyiz? Vaftiz annesini bağlayan hani?”

“En az diğerleri kadar muhtemel.”

“Hemen gitmeliyiz,” dedi Agnes. “En geç yarın gece. Vaftiz törenini birkaç gün içinde yapacaklar, çocuğun yaşayacağından emin olur olmaz. Genelde üç gündür. Ondan önce bağlarının çözülmesi gerek. O zaman gidebilirim ve . . . şey, aklıma bir fikir geldi.”

Marra onu zar zor duydu. Vaftiz töreni. Birkaç gün. Gerçekleşiyordu. Şu anda *gerçekleşiyordu*. Tüm o konuşmalar, telaşlar, etrafta dikilmeler ve her şey aniden bir araya gelmişti işte.

“Saraya nasıl gireceğiz?” diye sordu Fenris. “Vaftiz töreni soylularla dolu olacak ve soylular, muhafızlarıyla gelir. Yanımızda kraliçenin kız kardeşi var diye öylece içeri girmemize izin mi verecekler sizce?”

“Belki,” dedi Marra. Diğer üçüne baktı, bir prensesin, hatta kraliçenin kız kardeşi olan bir prensesin, büyük bir köpek ve asasında tavuk olan bir kadınla içeri girip giremeyeceğini merak etti. *Geçen sefer bize zavallı akrabalar gibi davranıldıktan sonra . . . Hayır, o kadar kolay olmayabilir.*

Agnes boğazını temizledi. “İçeri girebilirim,” dedi.

“Ne?”

“Nasıl?”

“Ben bir vaftiz anneyim,” dedi Agnes.

Üçü de ona boş boş baktı.

“Davet edilmediğimi biliyorum,” diye devam etti kadın. “Ama mesele de bu zaten.”

“Neymiş?”

O küçük, yıpranmış kadın nazikçe gülümsedi. “Vaftiz anneleri hakkında her zaman doğru olan tek bir hikâye var. Bizi vaftiz törenine davet etmezseniz kötü şeyler olur.”

“Uyumaya çalış,” dedi Toz-karısı. “Ne olacağını bilmiyorum ama bunun için iyice dinlenmiş olmaktan memnun olacağımızı düşünüyorum. Yarın gece gideceğiz.”

“Peki ya Bayan Margaret?” diye sordu Marra. “Yapmak zorunda değil miyiz . . .” Eliyle boğazını işaret ederek durdu.

“Ah, şu. Eve, şu mesele. Tamamdır, gitmeden önce teklif ederiz.”

Marra o gece uyumaya çalıştı ama gözüne uyku girmedi. Bir o yana bir bu yana dönüp durdu, zihni allak bullaktı. Agnes vaftiz töreninde bir şeyler yapabileceğini düşünüyordu. Toz-karısı da

aynı fikirde gibiydi. Marra ne olduğunu bilseydi çok daha mutlu olurdu, ama Agnes ellerini sallayıp işe yaramazsa kimsenin endişelenmemesinin daha iyi olacağını söylemiş, Toz-karısı da kollarını kavuşturup Marra'nın kendisine yardım için geldiğinden, büyü konusunda eğitim almadığını bahsetmişti.

"Vaftiz anneyi serbest bırak ve muhafızlar ortadan kalksın," dedi. "Bilmen gereken tek şey bu. Ve muhafızlar ortadan kalktığında, durumu düzeltebilecek binlerce büyü var."

"Daha fazlasını söyleyemez misin?"

"Ne kadar az şey bilersen, kız kardeşinle bizi saraya sokmak için konuşurken o kadar az şey anlatabilirsin. Korkunç bir yalancısın, Marra. Sanki evrenin senden utanmasından korkuyormuşsun gibi bir hâlin var."

Marra bunu kabul etmek istemedi ama Toz-karısı yatak odasının kapısını kilitleyip onu yatağında dönüp durmaya ve uyuyamamaya terk edince elinden bir şey gelmedi. Kız kardeşi doğum yapmıştı. Ölülerin sarayına gidiyorlardı. Kız kardeşi bir erkek çocuk doğurmuştu. Kania'nın hayatı büyük tehlike altındaydı ve eğer ölürse, yeraltındaki mezarlardan birine, Vorling'in mezarının yanına gömülecek ve sonsuza dek kralın yanında durmak zorunda kalacaktı. Hayaletler birbirlerine eziyet edebilir miydi? Vorling'in kemikleri mezarından çıkıp Kania'nın tabutunun kapağına vurur muydu?

Ah tanrılar ve azizler, diye düşündü, yuvarlanıp yüzünü yastığına gömdü. *Ah. İzin ver sadece boş kemik olsunlar.*

"Bir savaştan önceki gece asla uyuyamam," dedi Fenris.

Marra göremese de onunla göz göze gelmek için döndü. "Bu bir savaş mı olacak?"

"Ne bekleyebileceğime dair en ufak bir fikrim yok. Olabilir. Ya da belki bir süre ne yapacağımızı bilemeden etrafta dolaşırız, Toz-karısı ellerini sallar ve her şey biter."

Marra onun karanlıkta kendisini göremediğini unutarak başını salladı. "Bundan şüpheliyim. Onunla ne zaman bir yere gitsem korkunç ve büyülü şeyler oluyor, sonra da keşke olmasaydı diyorum."

"Ben de fark etmiştim bunu, evet."

"Sanırım bu yine de bir savaştan daha iyidir."

“Hmm . . .” Onun yüz ifadesini, dudaklarının bunu düşünürken nasıl kıvrıldığını gözlerinin önünde canlandırabiliyordu. “Savaşlar korkunçtur ama aynı zamanda anlaşılabilir. Ne yaptığını bilirsin. Peki, tamam, bu tam olarak doğru değil. Ne yapman gerektiğini bilirsin. Bir sürü bağırış çağırış, itiş kakış olur ve bir de bakmışsın ki her şey bitmiş. Ama birkaç tanesini gördükten sonra işlerin nasıl yürüdüğünü az çok anlıyorsun. Yine de sihir. Nasıl ya da neden işe yaraması gerektiğine dair en ufak bir fikrim bile yok.”

Fenris o kadar uzun süre durakladı ki Marra uyuya kalıp kalmadığını merak etti. Sonra, “Cin pazarından çıkarken hiç bu kadar korkmamıştım. Eğer beni dışarı çıkarmasaydın, hâlâ orada bir köşede saklanıyor ve her şeyin geçip gitmesini umuyor olurdum.”

Marra gözlerini kırptırarak karanlığa baktı. “Seni dışarı ben çıkarmadım. Birlikte çıktık. Yarısını sana borçluydum.”

Usulca kıkırdadı Fenris. “Ben öyle hatırlamıyorum. Kolumu tuttuğunu hatırlıyorum. Az önce biri dişini çekmiş olmasına rağmen çok sakın ve cesurdun.”

Diş dansçısı. Marra ürperdi. “Kendimi sakın ya da cesur hissetmiyordum.”

“İyi saklamışsın o zaman.”

Karanlıkta konuşmak daha kolaydı nedense. Marra derin bir nefes aldı. “Şu anda da cesur hissetmiyorum. Hayal kırıklığına uğramış gibiyim. Koşup Kania’yı o canavardan kurtarmak istiyorum ama yapamıyorum. Eğer bu gece mezarlara giden yolu bulmamış olsaydın, muhtemelen aptalca bir şey yapardım.”

“Beni de yanında götürdüğün sürece sorun yok.”

“Benim aptallığım yüzünden öldürülmemeni yeğlerim.”

“Uzun zamandır ölmeyi kabullenmiş durumdayım.”

“Fenris . . .”

“Hayır, hayır, sesin öyle çıkmasın. Başka ne işe yarayabilirim ki? Sen bana ölümümle ilgili faydalı bir şey verdin. Sonsuza dek minnettar kalacağım.”

“Ölmek yok,” dedi Marra öfkeyle. “Senin ölmeni istemiyorum! Olgun, ileri bir yaşa kadar yaşamayı istiyorum ki, ‘Hey, Fenris, korkunç bir yeraltı mezarlığına girdiğimiz, Toz-karısı’nın şifreli

bir şeyler söylediği ve Agnes'in bize yavru bir tavuk salladığı zamanı hatırlıyor musun' diyebileyim ve sen de 'Elbette hatırlıyorum' de, ben de orada olmayan birine açıklamaya çalışmak zorunda kalmayayım."

Odanın diğer tarafındaki sessizlik aniden daha derin ve daha yoğun bir hâl almıştı. Marra dudağını ısırды. "Ayrıca," dedi bir süre sonra, "birinin benim oyunlarımı kesmesi gerekiyor. Çok şımartım."

"Hmm."

Tekrar döndü. Bir türlü rahat edemiyordu.

Eğer soracak olursam, ona teklif ettiğimi düşünecek.

... Teklif ediyor muyum peki?

Hayır. Kesinlikle hayır. Tüm bunlar olurken olmaz. Bu sadece işleri daha da korkunç ve karmaşık kılar, zaten yeterince korkunç ve karmaşıklar.

Bir daha asla şansım olmayabilir.

Ama olursa ve bu garip ve tuhaf hissettirirse bile, muhtemelen her şey garip ve tuhaf olduğu için öbür tarafı boylayacağız ve ben bununla başa çıkamam.

Marra yastığa vurdu ve sonra pes etti. "Fenris?"

"Evet?"

"Bunu sana tamamen yanlış bir şey söylemeden nasıl soracağımı bilmiyorum."

"Peki?"

"Yolda sırt sırta uyuduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Adam cevap vermedi ama kadın yatağın gıcırdadığını duydu, sonra da Kemikli'nin ağırbaşlı hırıltısının kenara itildiğini. Fenris yatağın kenarına oturunca kendi yatağı da biraz sallandı. Marra ona yer açmak için duvara yaslandı.

Adamın sırtı hatırladığı kadar sağlam ve sıcaktı. İçini çekti ve bir şeylerin gevşediğini hissetti ama bunun çenesinde mi, karnında mı yoksa ruhunda mı olduğunu bilemiyordu.

"Sen bir azizsin," diye mırıldandı, battaniyeyi omzuna kadar çekerek.

"Tahmin bile edemezsin," diye mırıldandı Fenris.

Uyuyabildikleri kadar geç bir saate kadar uyudular, sonra kalkıp duvarlara baktılar. Yemek yediler. Marra ısırgan otu pelerinini giysilerinin üzerine attı ve baykuş bezinin kırışmasını izledi. Fenris bir saatliğine dışarı çıkıp yiyecek dolu bir çantayla geri döndü. “Aşağıda ne kadar kalacağımızı Tanrı bilir,” dedi. “Açlıktan ölmeyi tercih ederim.”

Marra kafasının içinde çılgınca hesaplar yapıyordu. Eğer çocuk gece yarısından önce doğmuşsa, vaftiz törenine iki günleri vardı. Eğer çocuk gece yarısından sonra doğmuşsa, üç günleri vardı. Bu seçeneklerin hiçbirisi yeterince iyi değildi.

İyi olan tek şey, karanlığın erken çökmesiydi. Gölgele uzamaya başladığı anda ayağa kalkıp volta atmaya başladı.

“Tanrılar aşkına,” dedi Toz-karısı. “Hadi gidelim. Marra’nın yerde delikler açmasını izlemektense ölümlerle savaşmayı tercih ederim.”

“Ölümlerle savaşmak zorunda kalacak mıyız?”

“Her şey mümkün.”

Marra durakladı. “Mezar soyguncuları hakkında hikâyeler var, ruhlarının alındığı ve yeraltı mezarlarında dolaştıkları yönünde.”

“Böyle şeyler yaşanıyor.” Toz-karısı ayağa kalktı, asasını uzattı ve tavuğun yerleşmesine izin verdi. Agnes de Bulucu’yu eşarbinin altına soktu.

Merdivenlerden büyük bir alay hâlinde indiler, ancak koridor-da hancıyla karşılaştılar.

“Bayan Margaret,” dedi Toz-karısı. “Misafirperverliğiniz için teşekkür ederiz.” Sözleri, sanki hancıyı belki de sonsuza dek teşekkür etmeye mahkûm ediyormuş gibi, korkunç bir telaffuzla çıktı ağzından.

Bayan Margaret şaşkın şaşkın baktıktan sonra reverans yaptı. Kukla ise omzundan bakmakla yetindi.

Toz-karısı bir yılan gibi hızla uzanıp kuklanın başını yakaladı. Parmakları kuklanın etrafında kilitlenir kilitlenmez kukla kendini bıraktı. Kadının boğazındaki ip gevşedi ve kadın nefesini tutarak boynuna sarıldı. Boğazının kenarlarında yarıklar açılmış, derisi o

kadar çok aşınmıştı ki bir ejderha kadar kırmızı ve pullu lekeler kalmıştı geriye.

“Artık sana zarar veremez,” dedi Toz-karısı.

“Ona zarar vermeyin!” diye bağırdı Bayan Margaret, sesi aniden yükselmişti. “Yapmayın sakın!”

“Ona zarar vermedim. Eğer onu serbest bırakırsam, her şey eskisi gibi olacak. Ama siz bize karşı nazik davrandınız, bu yüzden size bir seçenek sunuyorum.” Uzun boylu, çölden ve tozdan kemikleri olan yaratık, küçük koridorda şoke edici bir şekilde yersiz görünen hancının üzerinde durdu. “Tek bir kelime ve özgür olacaksın. O yok olacak ve bir daha seni rahatsız etmeyecek.”

Seçim öyle açıktı ki Marra hiç şüphe duymadı, bu yüzden hancının sözleri iki kat şoke ediciydi.

“Onu hemen yerine koy!” diye bağırdı, Toz-karısı’nın bileğini çekiştirerek. “Bırak onu! Sana zarar vermiş değil; kimseye zarar vermedi!”

... Ne?

“Emin misin?” diye sordu Toz-karısı, ölüm kadar amansız bir tavırla.

“Bırakın dedim! Ona zarar vermeyin!”

“Pekâlâ.” Toz-karısı kuklayı bırakıp geri çekildi. Tahtadan oyulmuş yüz ona vahşi bir bakış fırlattıktan sonra hancı kuklayı bir çocuk gibi göğsüne yasladı. “Her şey yolunda,” diye mırıldandı. “Her şey yolunda.” Ve Toz-karısı’na, öfkeyle, “Gitsen iyi olur,” dedi.

“Pekâlâ,” diye yineledi Toz-karısı ve dördü birlikte, Kemikli peşlerinde sessiz sedasız, pansiyondan çıkıp gittiler.

“Az önce ne oldu?” diye tısladı Marra. “Ne –neden yapmadı– Hâlâ onu kontrol ediyor olabilir mi?”

Toz-karısı omuz silkti. “Onu kaybetmek istemedi. Karar insanlarındır.”

“Ama *yanlış* karar veriyor! Anlamıyorum! Ve . . . ve . . .” Marra’nın söyleyecek sözü kalmamıştı, ellerini sallamakla yetindi.

“Biliyorum,” dedi Toz-karısı. “Biliyorum.”

“Farkına varmış olamaz, anlamamıştır bence.”

“Anladı.”

“Korkmuş muydu? Bize inanmadı mı?”

“Belki de,” dedi Toz-karısı. “Ama çok büyük olasılıkla onun yok edilmesini istemiyor.”

“Yardım istemeyen insanlara yardım edemezsin,” diye gürledi Fenris. “Birini kendisi için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya zorlayamazsın.” Durakladı, sonra biraz isteksizce ekledi, “Şey, yapabilirsin tabi. Ama bunu takdir etmezler ve çoğu zaman yanıldığınızı ortaya çıkar.”

“Ama—”

“Biz sadece kurtarılmak isteyen insanları kurtarabiliriz,” dedi Toz-karısı. “Eğer seni yine de rahatsız ediyorsa, daha sonra geri geleceğiz, bunu yapmak için herhangi birimizin hayatta olduğunu varsayarak. Ama şimdi daha fazla zamanımız yok.”

Marra, Kemikli’nin yakasına yapışıp sustu.

Taş ocağına uzunca bir yol vardı. Gölgeler uzadı, sonra bir araya geldi, şehrin beyaz duvarları üzerinde koyu mavi renkler. Marra yukarıya, kız kardeşinin ve yeni doğan yeğeninin beklediği saraya bakmaya devam etti bir süre.

Bir varis doğurdu. Vaftiz töreninden sonra Kania’nın hayatı prens için hiçbir şey ifade etmeyecek.

Hayır, hayır, kesinlikle olmaz. Çocuklar çok kolay ölür; başka bir çocuk sahibi olana kadar bekleyecektir, değil mi? Emin misin? Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu.

Karısına işkence eden bir adamın mantıklı olmasını neden bekliyorsun ki?

Marra şakaklarını sıktı. Endişelenen Fenris uzanıp Kemikli’nin tasmağını aldı. “Sen iyi misin?”

“Hayır, ama idare ederim.”

Şehirden ayrıldıklarında hava iyiden iyiye kararmıştı. Hiçbir muhafız onları durdurmadı. Burası en fakir mahalleydi, daha iyisini bulamadığınız için burada yaşıyordunuz. Kimin girip çıktığı kimin çıktığı kimsenin umurunda değildi. Fareler, sokak kedile-

ri ve sokak kedisi gibi gözleri olan çocuklar onları izliyordu, ama başka kimse yoktu.

Bir an için taş ocağına bakan Marra, kabarmış topraklardaki kemik çukuruna geri döndüğünü düşündü. Beyaz taş, ay ışığıyla aydınlanmış kemiklerin rengindeydi; aşınmış kaya parçaları hoş olmayan bir şekilde kafataslarına benziyordu. Beyni, tüm bunların uzun ve imkânsız bir rüya olduğunu, en başa döndüklerini, her şeyin yeniden düşünülmesi gerektiğini söylüyordu. Ayağı yamacın kenarında kaydı, Fenris Marra'yı tutmak için uzandı.

"Ben iyiyim," diye mırıldandı Marra. "Önemli bir şey değil." Akli hâlâ kuklaya yapışan Bayan Margaret'daydı ve şu anda onun da kafasının karışmış olması muhtemeldi. *Ayrıca lanetli ölüler sarayına girmek üzeresin. Bu da sinirlerini yıpratacaktır elbette.*

Sonunda bataklıkta dururken, Mordehay'ın ne düşündüğünü, zehirli solucanın tam önünde mi olduğunu, yoksa onu bulmak için bataklıkta dolaşmak zorunda mı kaldığını merak etti. Hâlâ bir haritaları yoktu. Elinde vaftiz annenin duvar halısının bir parçası vardı ama parlamaya ya da konuşmaya başlamadığı sürece bir işe yarayacak gibi görünmüyordu. Hayatın küçük zekâ testlerinden biri daha ve her zamanki gibi Marra soruyu bile öğrenememişti.

Sarayın girişi için yokuşu yarılamanız gerekiyordu, ama vakiti zamanında buraya iyi bir yol yapılmıştı. Uzun zamandır terk edilmiş ve bakımsızlıktan aşınmış olsa da, ayaklarının altında hâlâ sapasağlam duruyordu. Üç kişi girişe yaklaştı, Fenris ise bir eli Kemikli'nin tasmaında, arkadan geliyordu.

Taşın solgunluğu, geçidin içinde de devam ediyordu, bu da demir parmaklıkların gölge şeritler gibi göze çarptığı anlamına geliyordu. Marra'nın onları nasıl kıracaklarına dair ufacık bir fikri bile yoktu. Anahtar ya da kapı yoktu. Kimse bu yolun tekrar kullanılmaya başlanacağını tahmin etmemiş olmalıydı.

Toz-karısı tırnağını sırayla parmaklıkların her birine tek tek vurdu, sonra homurdandı. Nefes nefese birkaç kelime mırıldandı, asasını kaldırdı ve ucunu demire vurdu, demir hemen paramparça oldu.

Marra'nın nefesi kesildi. Toz-karısı kıkırdadı. Tavuk da öyle. Bir sonraki çubuğa ve bir sonrakine vurdu ve her biri siyah bir buz saçağı gibi paramparça oldu.

“Bu sihir mi?” diye sordu Marra derin bir nefes alırken. **Bunu** muhafızların kılıçlarına da yapabilir misin?”

“Bir nevi, evet,” diye onayladı Toz-karısı. “Ve evet, **yapabilirim** sanırım, ama kılıçları bana en az bir gün önceden getirmen **gerekir.**”

“Dün gece onlara bir şey yaptı,” diye mırıldandı Fenris. “**Onları** kumla ovup sonra da üzerlerine küçük bir şişe döktü.” Marra **içini** çekti. Büyü, yapılmasını istediğiniz şeyleri makul bir zaman **dili-**minde yapmakta pek işe yaramıyor gibiydi.

Parmaklıkların kırık dişlerinin üzerinden geçip geçide girdiler. Fenris, Kemikli’nin tasmağını bileğine doladı ve çantasından bir mum çıkardı. Toz-karısı birçok cebinden birçok şey çıkardı, iki sert kelime söyledi ve ay ışığı ellerinin altında çiçek açtı.

“Yoksa kavanozdaki ay mı o?” diye sordu Marra pişmanlık hissederek.

“Sadece birazcık. Sorun olmaz. Ay böyle şeyleri sever.” Küçük ay ışığı şişesini asasına astı. Tavana kahverengi tavuğun boynuzlarla taçlanmış gölgesi düştü.

“Demek bu kuş gerçekten de bir iblis,” dedi Fenris gölgeye bakarak.

“Elbette öyle. Bu kadar saçma bir şey hakkında neden yalan söyleyeyim ki?”

Işık tepedeki oyma yazıları ortaya çıkardı. Marra yukarı doğru işaret etti. “Burada ne diyor?”

“Mezar hırsızlarına karşı lanetler. Ruhlarını alıp onları sonsuza dek başıboş dolaşmaya mahkûm etmek gibi tehditler.”

“Endişelenmeli miyiz?”

“Hayır, bu her zamanki taktik.” Toz-karısı burnunu çekti.

“Ama ben olsam mezar soymazdım, ne olur ne olmaz.”

Yola koyuldular. Geçit engebeliydi, tören yerine hizmet için inşa edilmiş türden bir tünel. Yerde kırık taş parçaları vardı. Kemikli burnunu çekti ama belli ki ilginç bir koku almadı.

“Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?” diye sordu Agnes. “Vaftiz anneyi bağlayan ilk kralı istiyoruz.”

“O zaman ilk kral o muydu?” diye sordu Toz-karısı.

“Evet. Vaftiz annesinin gücü sayesinde kötülüğünü devam ettirebildi. Ondan önce tüm bu küçük Kuzeyli cadı-krallar sürekli birbirlerini lanetliyor, fazla güçlendiklerini düşündükleri her klanı deviriyorlardı. Vaftiz anne dengeleri değiştirdi. Bir vaftiz annesinin her şeyi böyle değiştirdiğini hayal edin!” Agnes, Bulucu zekice bir şey yaptığında olduğu gibi gururla gülümsedi.

“Mezarlar ailelere göre düzenlenmiş,” dedi Marra. “Yani muhtemelen en eskisini bulana dek geri geri gitmemiz gerekecek.” Sesi geçitte yankılandı ve kelimeleri ona geri döndü: “Geri . . . geri . . . geri . . .”

“Söylemesi yapmaktan çok daha kolay,” diye mırıldandı Toz-karısı. Tavuğu kanatlarını çırparak duvarda şeytani gölgeler bıraktı.

Geçit, kırık kazma sapları ve muhtemelen merdane olarak kullanılmış eski kütüklerle dolu daha büyük bir odaya açılıyordu. Kemikli kokularla fazlasıyla ilgilendiğinden hepsini kurcalamak zorunda kaldı.

Odadan çıkan üç koridor vardı. Marra dehşet içinde birinden diğerine baktı. “Bize en eskisi lazım,” diye mırıldandı. “Ama bu hangisi olabilir?”

Daha iyi bir fikirleri olmadığı için en küçüğünü seçtiler. Tavan o kadar alçaktı ki Fenris başını eğmek, Toz-karısı da esasını, kahverengi tavuğun sinirini bozacak şekilde, belli bir açıyla tutmak zorunda kaldı.

Ayaklarının altındaki pürüzler aniden yerini pürüzsüz bir zemine bıraktı ve koridor genişledi. Toz-karısı duraklayıp etrafına bakındı. “Sanırım gerçek mezara giriyoruz,” dedi.

Marra onun arkasından çıktı ve “Vay canına,” dedi. Yeğeninin defnedildiği oymalı ve tonozlu odayı görmüştü ama ama yeraltı mezarlarının geri kalanı için ne anlama geldiğini düşünmemişti.

Burası gerçekten de bir ölümler sarayıydı. Tavanlar karanlığın içinde kayboluyordu. Geçen haftayı geçirdikleri pansiyonun tamamı duvarların içine sığabilirdi. Odanın etrafında sonsuza kadar birbirini kovalayan savaşçıların ve büyük canavarların sonsuz bir alayı olan oymalar göze çarpıyordu. Silah rafları duvarlara dayan-

miş, sıriklar buğday gibi kabarmıştı, kılıçlar kim bilir kaç yıl sonra hâlâ pırıl pırıl parlıyordu.

Odanın ortasında tek bir taş levha, onun üzerinde de metalle döşenmiş bir lahit duruyordu. Levha büyük bir ayı şeklinde işlenmişti, tabutu sırtında tutuyordu, dişleri talihsiz bir hayvanın karnına gömülmüştü.

Fenris usulca ısıklık çaldı ve ses tavanın uzak köşelerinde kuşların uçuşması gibi yankılar uyandırdı.

“Gösterişli,” diye mırıldandı Toz-karısı. Ellerini lahdin üzerine koyup kaşlarını çattı. Marra, cüppesi paketler ve iplerle dolu bu zayıf kadının, böyle bir odada yatabilecek türden bir insanı komuta etmek için eşyalarını yanında getirmiş olmasının çelişkisiyle irkildi.

“Hiçbir şey yok.” Toz-karısı geri adım attı. “Bu hayalet çoktan gitmiş.”

Marra dudağını ısırdı. “Ya peşinde olduğumuz kral da böyleyse?”

“Eğer gitmiş olsaydı, vaftiz annesini hâlâ zorlayamazdı. Hayır, o buralarda. Muhtemelen çok da kızgındır.”

“İçime su serptin,” dedi Fenris. “İşte şimdi rahatladım.” Kendine rağmen gülümseyen Marra’yla şaşkın bir bakışı paylaştı.

İki kapı zıt yönlere açılıyordu. Fenris ve Marra bir tarafa, Toz-karısı ve Agnes de diğer tarafa geçtiler. Kemikli yeni kokuların ve hareketlerin eksikliğinden sıkılmış hâlde aralarında dolaşıyordu.

“Ah,” dedi Marra usulca, yan odaya bakarak. “Ah, anlıyorum.” Oda çok daha küçüktü, duvarlarda kırmızı boya dokunuşları vardı. Ne silahlar ne de oyulmuş savaşçılar vardı, sadece altınla süslenmiş küçük kavanozlar göze çarpıyordu. Lahitin üzerindeki ölüm maskesi Marra’dan daha genç bir kadına aitti. Belki de sadece gölgeler yüzündendi ama kadının gözlerinin hüznü görünüşünü düşündü.

“Karısı,” dedi Fenris. Birbirinden ayrılan iki oda daha vardı ve nişlerden çok daha fazlasıydı. Bir adım öne çıkıp her birine baktı, sonra geri dönüp başını Marra’ya salladı. “Aradığımız şeyin orada olduğunu sanmıyorum.”

“Çocukları, öyle değil mi?”

“Evet.” Fenris elini tuttu. Marra küçük tabutları hayal edebiliyor, yeğenininkinden daha sade mi yoksa çok daha süslü olduklarını merak etti. Onun elini tuttuğu için memnundu. O ve hayatta olmayan ama bunu bilmeyen Kemikli yanındaydı.

“Bu tarafa,” diye seslendi Agnes. “Bir koridorumuz var.”

Koridor, karısının odası kadar genişti. Her iki yöne de uzanıyor, içinde durdukları mezarla aynı tarafta doğru pek çok kola ayrılıyordu. “Leydi Tilki?” dedi Fenris. “Sanırım burada hepimizden daha fazla deneyime sahipsiniz. Ne taraftan gidelim?”

“Hah!” Toz-karısı, asasının üzerindeki ışığı kaldırdı. “Benim ölülerimin hepsi toprağın altındaki duyarlı insanlardı. Bu büyük soğuk mezarlardakiler gibi değil. Senin hayaletinse burada yersiz yurtsuz kalırdı. Anlayacağın hiçbir fikrim yok.”

Kemikli sorunu tasmaşını yollardan birine doğru gererek çözdü, ama çok geçmeden sadece bir duvara işemek istediği ortaya çıktı, herkes duvarlardaki kabartmalarla ilgileniyormuş gibi yaparken o alabildiğine sakın bir şekilde işini gördü.

Yeni kutsanmış yollar, bir öncekine benzeyen ama koridorları olmayan başka bir odaya açılıyordu. “Evlenmemiş mi?” diye sordu Marra. “Yani onun soyu için başka oda yok mu?”

“Mantıklı bir yaklaşım.” Fenris genç ama acının çizgilerini taşıyan mezar maskesini başıyla işaret etti. Burada daha az silah vardı. O odadan ve bir sonraki odadan geri çekildiler. Koridorun sonunda süslü bir eşik vardı ve eşiğin üzerinde kapıdan beş adım öteye uzanan oymalar görünüyordu – çığlık atan yüzler, uzanan eller, kırık kılıçlar.

“Bu biraz rahatsız edici,” dedi Marra, botunun burnunu oymalardan birine sokarak.

“Savaşta yenilmiş düşmanlar mı?” diye sordu Agnes.

“Ya da cehenneme atılan günahkârlar.”

“Burada cehenneme inanıyorlar mı?”

“İnanıyorlar,” dedi Marra. “Sonsuz soğukta donacağına.” Başını salladı. Bu kavram ona yabancı gelmişti. Liman Krallığı, mantıklı bir şekilde, ölülerin denize gittiğine ve iyilerin yeniden doğduğuna, lanetlilerin ise dibe battığına ve yengeçler tarafından yenildiğine inanıyordu. Yine de kafa karışıklıkları için Kuzey Krallığı’nı suçlayamazdı. Muhtemelen burada çok fazla yengeç yoktu.

“Üzerlerinde yürümekten nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

“Onlar sadece taş,” dedi Toz-karısı. “Hiçbir zaman canlı olma-dılar.” Çıglık atan oymaların yanından geçti, cüppesinin etekleri yüzlerine sürtünüyordu. Diğerleri de birer birer onu takip etti.

Bu mezar, karısının mezarı ne kadar sadeyse, bir o kadar büyük ve gösterişliydi. Duvarlar, her biri sert yüzlü Kuzey tanrılarının heykelleriyle kaplıydı; bu yüzlere rağmen yine de gafilleri avlamak için bekleyen büyük bir boğaz izlenimi veriyordu.

Lahitin etrafında gölgeli figürler mevcuttu. Marra eşikte durakladı, bacakların sayısını, şekilleri anlamaya çalıştı.

“Ah,” dedi usulca. “Ah, anlıyorum.”

Toz sarayının soğuk havası, ölü atları tahmin edebileceğinden çok daha iyi korumuştı. Sarkmış ve solmuşlardı ama hâlâ tanınabilirlerdi. Gövdelerine saplanmış sııklar onları yerlerinde tutuyor, ölü efendilerinin etrafında hazır olda bekliyorlardı. Boyunlarının mağrur kemeri çökmüştü olsa da Marra hâlâ soylarının izlerini ve altın dizginlerin ihtişamını seçebiliyordu.

“Zengin bir adam,” dedi Fenris. “Savaş atlarıyla birlikte böyle gömüldüğüne göre.”

“Babası mı?” diye mırıldandı Toz-karısı, gözlerini lahite dikierek. “Yoksa oğlu mu? İleri mi gidiyoruz, geri mi?”

Duvarlardaki oymaları inceleyen Fenris, “Bir yönde yeterince uzun gidersek silahlar değişecektir,” diye önerdi. “Bu eyerlerin üzengileri var. Eğer onlarsız bir mezar bulursak . . .”

“Lanet olası bir hayalet görebilsem, sorardım işte,” dedi Toz-karısı sinirlenerek. Lahitin kapağına vurdu ve içi boş bir çınlama, mahzende yankılanıp sonra kayboldu. “Ama bunlar çok sessiz ve çok uzun süredir ölüler. Daha genç cesetlere ihtiyacımız var. Ya da en azından daha kızgın olanlara.”

Marra’nın bu konuda endişelenecek fazla vakti yoktu çünkü buldukları bir sonraki ceset kesinlikle öfkeliydi.

Bölüm 18



Büyük mezarın dışında kalan küçük bir mezardı. Belki de bir metresin odasıydı. Malzemeler pahalı ve zarıftı; altın, yeşim taşı ve gül ağacından yapılmıştı, ölüm maskesi çok güzeldi ve lapisle boyanmıştı.

Malzemelere rağmen yine de aceleye gelmiş görünüyordu. Sanki her şey hızla ve korkuyla bir araya getirilmiş gibi. Tabuttan düşen yeşim taşları ayaklarının altında çıtırdıyordu ve hiç oyma yoktu, sadece soluk resimler vardı. Eşik sade ve oymasızdı ve kapı girişi, çatık kaşlı heykellerden birinin gölgesine gizlenmişti.

“Bu,” dedi Toz-karısı profesyonel bir memnuniyetle. “Şurada-ki. Bu eski ama kin besliyor.”

Cebinden bir şey çıkardı –Marra turuncu kırmızı bir şey gördü, zinober gibi bir şeydi– ellerine sürdü, sonra da tabutun kapağına bir kapıymış gibi vurdu.

Marra boğulan çocuğun yaşadığı gibi bunun da birkaç dakika sürmesini bekledi, hayalet kendini gösterdikçe dehşet yavaş yavaş büyüyordu ama oda patlamadan önce kendini toparlayacak zamanı bile olmamıştı.

Tabuttan tozlar havalandı. Kırık fayanslar odanın içinde uçtu. Fenris kendini Agnes ve Barra'nın üzerine atarken, Kemikli usulca havlayarak ağzına bir parça almaya çalıştı. Sadece Toz-karısı kaosu ortasında, ayın ışığı ve tanıdığının gölgesi, bir kalkan gibi üzerine düşerken kıpırdamadan duruyordu.

“Sakin ol,” dedi. “Yoksa seni tekrar yere yatırıp birlikte çalışacak başka bir ruh bulurum. Öfken beni etkilemiyor.”

Tüm lahit canlanırken bükülerek levhanın üzerinde zıpladı, sonra da ölüm maskesi onlara bakacak şekilde bir tarafa yuvarlandı.

Güzel yüz, hareketsiz ve sakindi ama gözleri canlıydı ve öfkeyle yanıyordu.

Beni uyandırıyorusun!

Ses yankılardan, harap lahitten düşen küçük yeşil kiremitlerden, metal örümcek ağları gibi birbirine çarpan altın süslemelerden oluşuyordu.

Beni uyandırmaya cüret ettin!

Köylü! Seni parya! Sen büyük . . . büyük . . . kralların eşi, büyük . . . mezarına geldin.

“Adını unuttun, değil mi?” diye sordu Toz-karısı.

“Olur böyle şeyler, krallar da halktan insanlar gibidir bazen.” Asasını mezarın zeminine vurdu. “Peki bunca zamandır seni öfkeliendiren neydi?”

Yerine yenisi kondu! Yenisi yenisi yenisi!

Rüzgâr yine odanın içinde dolaştı.

Kenara çekil! Bu ne cüret, bu ne cüret . . . Kim olduğumu bilmiyorlar mı? Yüce . . . Yüce . . .

Rüzgâr yine bir çığlık gibi esti, sanki insan kulağının ötelerinde bir yerde, tepelerinde yarasalar avlanıyordu.

“Zavallı şey,” diye mırıldandı Agnes, Fenris’in onu koruma çabasından kurtulmuştu. “Kenara mı atıldın? Kralın metresi miydin?”

Metres! Ben onun yedi yıllık karısıydım! Ama ona çocuk doğurmadım, o da bir başkasını aldı ve çocukları kızıl bir kordonla öldürüldüğünde suçu benim üzerime attılar! Benim!

“Onları sen mi öldürdün?” diye sordu Toz-karısı, sesi dehşete düşmüş gibi değil de onunla ilgileniyormuş gibi çıkmıştı.

Hayır.

Keşke öldürseydim.

Beni suçlayıp ölmem için ailemin yanına gönderselerdi, en azından suçu işlemiş olurdum.

Onları sevmiyordum.

Ama hayır.

Marra, Vorling'in en azından kötülüğünü dürüstçe ortaya koyduğunu düşünmeye başladı.

"Görünüşe göre eski bir skandala denk geldik," dedi Agnes. "Kralın bir kızı, utanç içinde evine gönderilmiş."

Utanç içinde.

Ah, evet.

Beni öldüremediler, bu yüzden buraya kilitlediler.

Utançlarını gizlemek için beni diri diri gömdüler.

Fenris derin bir nefes aldı.

Bu seni şoke etti mi, köylü?

Burada, karanlıkta ben şoke oldum asıl.

Çılgılık attım ve kimse gelmedi ve sonunda öldüm ve hâlâ kim-seler yok.

"Yani seni diri diri gömdüler . . ." Toz-karısı kaşlarını çattı. "Yeraltı mezarlarının düzenini biliyor musun?"

Hayır.

Nasıl bileyim ki?

Ben bir kraliçeyim, mezar gezgini değil.

Toz-karısı gözlerini kıstı. "Seni buraya gömmek için getirdiklerinde ne gördün peki? Babanın mezarına çoktan başlamış olmaları, ama dedenin mezarı neye benziyordu?"

Ölüm maskesi boyalı gözlerini devirdi.

Umurumda değil.

O çoktan öldü ve sıkıcıydı.

Ben bir kraliçeyim ve kralların eşiyim. Ben büyük . . .

Toz-karısı kırmızı boyalı avucunu lahite vurunca ruh sanki vurulmuş gibi inledi.

Aah!

Bu ne cüret, köylü.

Benim kim olduğumu bilmiyor musun?

"Hayır ve şu anda sen de bunu bilmiyorsun."

Ruh odanın içinde öfkeyle dolaşmaya başladı, kiremitler uçuyordu. Toz-karısı elini tekrar kaldırdı ve her şey tekrar sakinleşti. Bir sonraki konuşmasında sesi umutsuzdu, küskün kuşların uzaktan gelen cıvıltıları gibi.

Teknesiyle birlikte gömüldü.

Ben çığlık atmak isteyene dek hep bundan bahsederdi.

Gençken nehirlere yaptığı baskınlardan.

Sıkıcı sıkıcı sıkıcı . . .

“Teşekkür ederim,” dedi Toz-karısı ciddiyetle. “Çok yardımcı oldun.”

Sana yardım etmek umurumda değil.

Sen de sıkıcı birisin.

Hırsız çarkkı yakında seni yakalayacak ve sonsuza dek karanlıkta feryat edeceksin.

Seni kabul edeceğimi sanma, köylü.

“Hırsız çarkı mı?” dedi Toz-karısı ama hayalet sadece güldü. Mezarın etrafını son bir kez, güçsüz bir şekilde taradı, kırık yeşim parçalarını diz hizasına kadar karıştırıp ölüm maskesini gözlerine geçirdi; lahit kaidesinden devrilmiş bir tabuta dönüştü ve altın süslemeler sessizliğe gömüldü.

“Gitti mi?” diye sordu Marra.

Toz-karısı omuz silkti. “Neredeyse evet. Hâlâ içeride ama dışarı çıkmak istemiyor ve onu zorlamak harcamak istediğimden çok daha fazla güç gerekir.”

“Bunca zamandır burada olduğunu ve hâlâ bu kadar öfkeli olduğunu düşün,” diye mırıldandı Agnes.

“Adaletsizlik ve intikam arzusu bedeni yaşlandırır ama ruhu sonsuza dek diri tutar,” dedi Toz-karısı hemen. “Ve işlemediğin bir suç yüzünden diri diri gömülmek insanı kesinlikle bir süre daha ayakta tutacaktır. Tabii iyi bir insan olduğundan ben de şüpheliyim, ama insanları züppe oldukları için de diri diri gömecek değiliz.”

“Sence hırsız çarkı nedir?” diye sordu Marra.

“Hiçbir fikrim yok.”

“Suçluları araba tekerlekleri üzerinde kırıkları ülkelerde buldum,” dedi Fenris yavaşça. “Onları tekerleğe bağlayıp ölmeleri için açıkta bırakarak yere seriyorlar. Korkunç bir iş.”

“Burada öyle bir şey yapmazlar,” dedi Marra, “en azından benim bildiğim kadarıyla.” Kaşlarını çatı. “Elbette, bu hayaletin zamanında belki de işler farklıydı.”

“En azından bir tekne aramamız gerektiğini biliyoruz,” diye atıldı Agnes.

Yaklaşık yirmi dakika sonra, küçük soylulara ve onların aile mezarlarına giden birkaç koridordan sonra tekneyi buldular. Toz-karısı hayalet olmadığını ya da varsa bile mışıl mışıl uyuduklarını söyledi.

Agnes, “İşte bu bir tekne,” dedi.

Yaklaşık yirmi metre uzunluğundaydı ve pruvası hırlayan bir canavar şeklinde oyulmuştu. Kürekler kırkayak ayakları gibi uzanıyordu ve lahit, uzun teknenin ortasında onurla duruyordu. Mezarın etrafındaki oymalarda dalgalar, deniz canavarları ve deniz savaşları resmedilmişti ve geminin direğinde hâlâ soğuk ve kuru havanın koruduğu bir yelken vardı. Marra ona bakıp kumaşın üzerindeki mavi ve beyaz çizgileri seçebiliyordu.

Yukarı çıkıp neyden yapıldığını görmek için zamanları olmasını diledi. *Hayır. Odaklan. Vaftiz töreninden önce yaşlı kralı bulmalıyız.*

“Şimdi ne tarafa?” diye sordu Fenris.

“Eğer ilk krallardan birinin vaftiz annesini bağladığını varsayarsak,” dedi Marra, “o zaman babasına doğru gitmemiz gerekir, sonra da onun babasına ve böylece devam eder.”

“O zaman bu yöne,” dedi Toz-karısı. Kadim geminin bulunduğu mezarı geçip ilerideki koridora girdiler.

Bu koridorda beş açıklık vardı ama tamamını görmezden geldiler. En sondaki mezar, oymalar daha gerçekçi olsa da, daha sonra gelenlerden daha az görkemliydi. Marra, ağzı bağırsaklarla dolu, her kıvrımı ve bükülüğü özenle detaylandırılmış, girişin üzerine çömelmiş canavar görüntüsü olmadan da yapabiliirdi.

Mezar bir kavşaktı, dört duvarda dört açıklık vardı. Çaresizce birbirlerine bakıp ilerlediler. Üç açıklık daha, bir haç daha . . .

Marra sanki daha önce böyle bir şey görmüş gibi beyninin arkasında bir kaşıntı hissetmeye başladı.

Sarayda bir yerlerde bir harita var mıydı? Bu konuda bir şeyler tanıdık geliyordu.

Ama bunun üzerinde duracak zamanı yoktu. Bir sonraki mezar soyulmuştu.

"Azızın dışları," diye mırıldandı Agnes. Lahit kapağı parçalanmıştı. Sıra sıra dızılmış silahlar açıkça yağmalanmıştı. Kırık bir karpı, başarısız bir şekilde kaldıraç olarak kullanılıp yere atılmıştı. Birisi kaldenin üzerindeki mücevherleri çıkarmış, geriye gözleri kırılmış canavarlar bırakmıştı.

"Burayı yağmalamayı bitirmemişler," dedi Toz-karısı düşünceli bir ifadeyle.

"Nasıl anlıyorsun?"

"Benim işimde bunu hissedersin. Korkmuş ya da işi bitiremeyecek kadar gergin olabilirler." Elini lahdin üzerine koyup başını eğdi. Çok geçmeden şöyle dedi: "İçinde her ne varsa, kişiliğinin çoğunu kaybetmiş. Muhtemelen soyulduğu için sinirlenmiş, ama elinden bir şey gelmemiş."

Yakınlarda bir ısıklık duyuldu. Herkes sıçradı. Kemikli doğruldu, tasmaını zorluyordu. Fenris şimdi onu tutuyordu ve köpek tasmaını o kadar sert çekiyordu ki neredeyse savaşçıyı yere düşürecekkti.

"Hayalet mi yoksa?" diye sordu Fenris, Kemikli'yi tutmaya çalışarak.

"Bu değil," dedi Toz-karısı. "Belki de koridorlarda dolaşan bir başkasıdır." İzlerini takip etmeye devam etti. "Onu nerede olabileceğini bulamıyorum."

Kemikli yatıştı ama hayali tüyleri diken diken olmuştu. Isıklık sesi tekrarlanmadı.

İki mezar sonraysa sesi tekrar duydular. Kemikli bu kez gerçekten böğürdü, hayalet sesi ötüşen kuşlar gibi yankı yaptı. "Bu hiç hoşuma gitmedi," dedi Agnes

"Bir türlü anlayamıyorum," dedi Toz-karısı. "Bir yerlerde bir cesetle bağlantısı olmalı ama yok. Bedensiz ölüleri yakalamak çok daha zordur. Ama genellikle zarar da veremezler."

"Genellikle mi?"

"Asla asla deme."

Asla kelimesinin son hecesi çok uzun süre yankılandı, *la . . . la . . . la . . .* Ve sonra Marra bunun bir yankı olmadığını fark etti. Arkasındaki koridorun girişinden bir adım geri çekildi.

Oş . . . oş . . . koş . . . koş . . . koş!

"Az önce bir yankı bize kaçmamızı mı söyledi?" diye sordu Agnes, Bulucu'yu tutup Marra'nın hissettiğinden daha sakın görünerek.

"Hayalet yankılar bizim iyiliğimizi düşünür mü?" diye sordu Fenris, o da son derece sakindi.

"Nadiren," diye yanıtladı Toz-karısı.

Marra, *etrafım delillerle çevrili ama hepsini seviyorum ve belki de her şeye rağmen kaçmamız gerek*, diye geçirdi içinden. Bir adım daha geri çekildi.

. . .koş . . . koş . . . geliyorum . . . geliyorum . . . senin için geliyorum . . . koş . . .

Gak, dedi kahverengi tavuk, derin bir güvensizlikle.

Az önce indikleri koridordan ısıklar yükseldi. Yankılar birbirlerine girip iyice hız kazandı – *Koşun! Geliyorum! Saklanın! Soyguncular! Kaçın! Kaçın! Kaçın! Kaçın!*

Kemikli çılgına döndü. Fenris tasmaşını tutmaya çalışmayı bıraktı ve onu kucağına aldı, elleri illüzyonun içinden kayarak omurgasını kavradı. Toz-karısı esasının ucunu yere vurdu. Tavuk gıdıklamaya başladı.

Hırsız çarkı geçidi doldurdu ve odanın içine indi.

Bir noktada gerçek bir tekerlek de olabilirdi bu. Belki daha küçükken, sadece beş ya da on ruhun sıkıştığı, birbirinin üzerinden yuvarlandığı, hayalet yüzlerin çılglık attığı ve yarattığın cüssesini ilerletmek için zemine gömüldüğü zamanlarda. Şimdi düzinelerce yüz vardı ve tekerlek kalın bir sümüklüböceğe dönüşmüştü, geçit boyunca ilerliyordu, üç metre gibi geliyordu göze, ne kadar uzun olduğunu tanrılar bilirdi.

Kaçın!

Saklanın!

Geliyor!

Kaçın, soyguncular, kaçın!

Kapı aralığını doldurdu, nefes alıyormuş gibi çılgınlık atıyordu. Yankılar odanın içinde çınladı. Bazı yüzlerin elleri yanlarındaydı

ve çılgınca sallanıyordu; Marra içeride sıkışıp kalan mezar soyguncularının yaşayan insanları uyarmaya çalıştığını fark etti. *Bizi tehdit etmiyorlar. Bizi de ele geçirmeden önce uzaklaşmamızı söylemeye çalışıyorlar.*

Toz-karısı hiç tereddüt etmedi. İleriye, doğrudan hırsız çarkının yoluna doğru bir adım attı. “Bedensiz ölüler,” dedi. “Biz mezar soyguncuları değiliz. Üzerimizde hiçbir gücünüz yok.”

O kadar sakın ve kendinden emindi ki Marra ona inandı. Tabii ki Toz-karısı bunu düzeltebilirdi. O ölülerin efendisiydi. Hayaletleri diriltebilir ve onları mezara koyabilirdi. Neden hiç şüphe etmişti ki?

Hırsız çarkı elli ağızdan bir uyarı çığlığı attı ve Toz-karısı’nın üzerine yürüdü.

Ay ışığı kayboldu. Oda zifiri karanlığa gömüldü.

Marra karanlıkta sendeleyerek hırsız çarkından uzaklaştı. Bir şeyin üzerinden yuvarlandı ve sertçe yere düştü, avuç içleri yere yapıştı. Çığlıkları, bağırışları, ölülerin feryatlarını ve tüm bunların ötesinde iblis tavuğun öfkeli gıdaklamasını duyabiliyordu.

Bir şey onu yakalamıştı. Bir insan gibi hissetmiyordu. Vücudunun yarısını saran büyük bir tutkal duvarı gibi hissetti. Marra çığlık atıp ona bir tokat savurdu ama bu bir hataydı. Kolu içeri girdi ve sıkıştı. Kafasını geriye atıp ağzını kurtarmaya çalışacak kadar aklı yerindeydi.

“Marra!” diye bağırdı Fenris.

Sonra hırsız çarkı, mide bulandırıcı bir şekilde öne doğru kayarak hareket etti. Başının arkasını duvara çarptı ve karanlığa karşı beyaz iğne izleri gördü.

Kaçın! Kaçın!

Kaçın! Karanlıkta etrafındaki yüzler sesleniyordu. Ve sonra biri, kulağının dibinde şöyle dedi: *Üzgünüm, üzgünüm, durduramıyorum, devam ediyor . . .*

Başka bir koridordan mı geçiyorlardı? Taş Marra’nın sırtını sıyrıldı. İleriye doğru götürülüyordu ama aynı zamanda mide bulandırıcı, deniz tutmuş gibi bir devinimle amansızca hırsız tekerleğinin arkasına doğru kayıyordu. *Tanrım,* diye düşündü çok net bir

şekilde. Yutulacağım ve sonsuza dek sarayın altında bir hayalet olarak kalacağım.

Bu hiçbir şeyle mukayese edilemeyecek derecede dehşet verici görünüyordu. Öleceğinden değil, ama burada, giderek daimî bir tutkuyla nefret etmeye başladığı sarayda kapana kısılacak olması ona katlanılmaz geldi. Sırtı daha fazla taşa sürtündü ve hırsız çarkına daha da yaklaşmaya çalıştı, ama yapamadı, yüzünü içine sokmadan olmazdı ve bunu yapmaktansa sırtında hiç deri olmasını yeğlerdi.

Çok üzgünüm, durduramıyorum, diye hıçkırdı kulağının yanındaki ses. *Deniyorum ama olmuyor . . .*

“Her şey yolunda,” dedi kendiliğinden. Hasta olacaktı ve kayıp ruhlardan ve tutkaldan yapılmış bir yaratığın içinde geriye doğru sürükleniyordu ama yine de birilerini rahatlatmaya çalışıyordu. Elbette öyleydi. Bu şekilde ölecekti, birine onu sırtından bıçakladığı için sorun olmadığını söyleyerek, gerçekten, umurunda olmadan . . .

Hırsız çarkı onu bıraktı. Belki de Marra sonuna kadar gelmişti. Koridorun zeminine çarptı ve sonra, neyse ki, bayıldı.

Bölüm 19



Marra kendine geldiğinde donmak üzereydi. Isırgan otu pelerinin altına kıvrılmıştı ama ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Taş zeminin tüm sıcaklığını içine çekmesine yetecek kadar uzun bir süre en azından. Hırsız çarkının sesini dinledi ama hiçbir şey duyamadı. “Fenris?” diye seslendi sonra. “Agnes? Toz-karısı?”

Sesi yankılandı ama yanıt alamadı. Hiçbir yerde tek bir kıvılcım bile yoktu.

Ayağa kalktı, kollarını iki yana açarak duvarları yokladı. Bir koridor. Arkadaşlarına tekrar bağırdı ama boşuna.

“Ormanda kaybolduğunda olduğun yerde kal,” diye mırıldandı Marra. “Böylece insanlar seni bulabilir. Ama burası orman değil ve yeterince zamanımız olduğunu sanmıyorum...”

Hırsız çarkı onu hangi yöne sürüklemişti? Ne kadar uzağa gitmişti? Hiçbir fikri yoktu.

Derin bir nefes aldı ve ısırgan otundan pelerinini sıkıca üzerine çekti. “Pekâlâ,” diye mırıldandı. “Pekâlâ.” Bir yön seçip yürümeye başladı.

Parmaklarının altında mezarlara açılan kapılar belirdi. Onları görmezden geldi. Büyük mezarlar her zaman koridorların sonundaydı. Bir tür eşiğe ulaşana değin ilerledi ve sonra karanlıkta yolunu hissetti. Yankılar büyük bir odanın içindeymiş gibi duyuluyordu.

Pürüzsüz metal. Oyulmuş taş. Küçük kare kenarlar. Tanıdık gelen bir şevler vardı, derken Marra bir ölüm maskesine dokun-

duğunu fark etti. Sarsılarak uzaklaştı ve duvara doğru yalpaladı, ancak giriş yolunun nerede olduğunu unuttuğunu fark etti. Doğru yöne gidip gitmediğini nasıl bilecekti?

Bir duvara yaslandı ve ağlayacak gibi oldu.

Kayboldum. Karanlıkta kayboldum ve burada öleceğim. Toz-karısı çoktan ölmüş olabilir. Sığırcıkların Leydisi, yardım et bana, yardım et bana. Elimden geleni yaptım ama bu kadarına gücümün yeteceğini sanmıyorum . . .

Sessizlik. Soğuk. Toz.

Ve sonra, sarayın altındaki büyük karanlıkta, Marra bir ışık gördü.

İlk başta sadece bir kıvılcımdı bu, meşale ışığından ziyade altın rengindeydi. Belki de gerçekten orada değildir diye düşündü, çünkü göz kapaklarını ovuşturduğunda çıkan altın kıvılcımlara benziyordu. Ama kendini toparlayıp daha da yaklaştı. Kıvılcım, soğuk ve ölü kral oymalarıyla dolu duvarları aydınlatıyordu.

Bu bir kadındı. Yürüdüğü yerde toz gibi ışık bulutları savuruyordu.

Marra gözlerini kaldırdı ve kadının sağ elinde kopmuş bir el tuttuğunu, sol bileğinin ise bir kütükle son bulduğunu fark etti.

Cin pazarındaki azizeydi bu.

Uzun zaman sonra Marra'nın aklına bu azizenin neden orada, ölü kralların sarayında olduğu sorusu gelecekti. Ama o sırada bunu düşünmedi bile. O bir azizeydi. Azizeler istedikleri yerde yürürlerdi.

Azize kesik elini kaldırdı, böylece ilk parmağı dudaklarının üzerine götürerek sessiz olmasını işaret etti. Marra azizenin ayaklarının dibine çömeldi, yukarı bakıp başını salladı.

Azize işaret etti, Marra da onu takip etti.

Yavaş ama emin adımlarla yürüdüler. Azizenin ışığı, insanların, tanrıların ve daha tuhaf şeylerin oymalarında ışıldıyordu. Marra, oyma generallerin şekilsiz, güzel ve tuhaf yaratıklardan oluşan orduları yenişini, bütün bir tarihin ortaya çıkışını izledi.

Derken azize adım adım solmaya başladı.

Marra haykırmak, gitmemesi için yalvarmak istedi ama alt duğunu ısırmakla yetindi. Tanrılar onun adına araya girmişti. Elbette onu yarı yolda bırakmayacaklardı.

Bekle. Bekle ve gör. Dünya her zaman acımasız değildir.

Azizenin solan ayak izlerini takip etti. Uzun bir zaman **geçmiş** gibiydi, ılık altından gümüşe doğru ağır ağır renk **değiştirdi ve so-**nunda Marra azizenin gittiğini ve gümüş ışığın daha ileriden, **bir** kavanozun içine hapsedilmiş ay ışığıyla dolu bir şişeden **geldiğini** fark etti.

Hırsız çarkının onu duyup duymadığını umursamadan, yarı hıçkırarak koşmaya başladı. “Fenris! Agnes! Toz-karısı!”

“Marra?”

Odaya girdi ama ne olduğunu anlayamadan Fenris kollarını ona doladı ve yüzünü saçlarına bastırdı. “Yaşıyorsun,” dedi. “Seni kaybettiğimi sandım. Yaşıyorsun.”

“Sen de hayattasın!” dedi kız. Durup seni kaybettiğimi sandım cümlesinin ne anlama gelebileceğini düşünmek istedi ama pek de sırası gibi görünmüyordu. Adam sıcacıktı ama Marra üşüyordu ve böyle bir şekilde sarılmak çok hoşuna gitti. “Yaşıyorsun.”

“Evet, evet,” dedi Toz-karısı sabırsızca. “Hepimiz hayattayız. Yine de lütfen bu konuda ağlamaya kalkma.”

Fenris sonunda isteksiz de olsa onu serbest bıraktı. Kemikli hemen üzerine atlayıp diliyle yüzünü yıkadı. “Sana ne oldu?” diye sordu Marra. “Hırsız çarkı tarafından yakalandım...”

“Ben de öyle,” dedi Agnes. “Seni de yakaladığını fark etmemiştim.”

“Kemikli peşinden koştu,” dedi Fenris. “Beni de beraberinde sürükledi. Seni takip etmek için elimizdeki tek şansın bu olduğunu düşündüm. Sonunda izini kaybettirdiğinde biz de tamamen kaybolmuştuk.”

“Nasıl geri döndünüz peki?” diye sordu Marra.

“Ah, Bulucu sayesinde tabii,” dedi Agnes. Yorgun civcivin uyuduğu göğsünü okşadı. “Ondan beni güvenli bir yere götürmesini istedim. Sonra da Toz-karısı ortaya çıktı.”

“Kemikli onları buldu,” dedi Fenris. “Tam seni aramaya başlarmızı önerecektim ki sen ortaya çıktın. Peki sen bizi nasıl buldun?”

“Bir azize bana yol gösterdi,” dedi Marra. “Cin pazarındaki.”

Üçü de ona bakakaldı.

“Hah,” dedi Toz-karısı.

“Ne kadar büyüleyici!” dedi Agnes.

“Birkaç ay önce senin deli olduğunu ya da yalan söylediğini düşünürdüm,” dedi Fenris. “Şimdiyse azizenin çaya kalmamasına şaşırıyorum.”

“İyi de nasıl kurtuldun?” diye sordu Marra. “Hırsız tekerleği üzerine geldi. Gözlerimle gördüm bunu.”

Toz-karısı kibirle burnunu çekti. “Bir şey olmadı.”

“Seni ezdi!”

“Haklısın, o da bir şey.” Kızgın görünüyordu. Marra pelerinin buruş buruş olduğunu ve ceplerinin yırtıldığı yerlerde birkaç leke olduğunu fark etti. Kahverengi tavuğun kuyruk tüylerinin bir kısmı eksikti. “Çok itaatsiz ölülerdi.”

“Kötü ölüler. İyi muamele etmediler bize,” dedi Fenris, nefesinin kesildiğini belli etmeden.

Marra boğulacak gibi oldu, ağzından köpükler saçıldı ve çaresizce gülmeye başladı. Agnes de öyle. Toz-karısı kollarını kavuşturdu ve tavuk da öfkeyle, Marra’yı daha da çok güldüren bir tavır takındı.

“Herkesin keyfinin yerinde olmasına sevindim,” dedi Toz-karısı, onlar kıkırdarak gülerken.

“Bu da neyin nesiydi peki?” diye sordu Marra, neşeyle ürperme arasında bir kez daha gidip gelirken.

“Karmakarışık. Bir karmaşa. Mezar soyguncularıydı ve birkaç talihsiz ruh, muhtemelen kayıp inşaatçılar. Lanet onların ruhlarını söküp almış ve yeraltı mezarlarında dolaşıp daha fazlasını bulmaları için hepsini bir araya getirmiş. Ama çok da akıllıca planlanmamış. Ruhlara bir üst sınır koymamışlar, bu yüzden yüzyıllar boyunca çok fazla birikmiş ve her şey birbirine girmiş. Ona emir vermenin sorunu da buydu ya. Artık hiçbir şey kontrol altında değil; o da kafa karışıklığıyla dolanıp duruyordu.” Yüzünü buruşturdu. “Ona tokat attım ve kaçtı. Ve siz hiçbir şey çalmadığınız için ruhlarınızı yiyemedi ve sizi sürüklemekle yetindi. Hâlâ dışarıda bir yerde ama bir daha bana yaklaşmayacak.”

“Onu serbest bırakabilir misin?” diye sordu Fenris. “Onları özgür bırakabilir misin?”

“Birkaç gün boş vaktimiz olsaydı yapabilirdim. Ama yok, bu yüzden onu gönderdim.”

Burnundan aşağı baktı, ağzının etrafındaki çizgiler *gerildi*.
“Zamanımız tükeniyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Marra.

“Ne?” dedi Agnes.

“Biraz kendimden geçtim de,” diye itiraf etti Marra. “*Ne kadar oldu?*”

Fenris’in yüzü birden ciddileşti. “Neredeyse tam bir gün,” dedi.
“Acele etmeliyiz. Vaftiz törenine geç kalacağız.”

Dört koridor ve bir kavşak. İki kavşak ve üç koridor daha. Marra’nın zihni bu düzeni bildiği, daha önce de buna benzer bir şey gördüğü hissine kapıldı ama aklına gelmedi. Belki de önemli değildi.

İlk kralın mezarını bulmuşlardı.

Küçüktü. Marra büyük ve görkemli bir şey, oyma savaşçılarla çerçevelenmiş geniş kemerler, altın, yeşim ve ihtişam beklemişti. Oysa burası tavanı ahşap kirişlerle kaplı küçük bir taş odaydı. Taş kapağın üzerinde, neredeyse gelişigüzel atılmış tek bir kılıç vardı. Kralın ölüm maskesi çok basitti ve alnında bir yara izi gibi çatlamıştı.

Duvarlar en etkileyici kısımdı. Kırmızı ve siyah boyalar büyüleyici ay ışığında parılıyordu. Duvar resimleri sade ve güçlüydü ve yaşlılık Kuzeyli yüzlerin beyaz pigmentini maviye dönüştürmüştü, bu yüzden stilize edilmiş mavi tenli savaşçılardan oluşan bir ordu, mezarın duvarlarında geziniyor gibiydi. Ortada, mavi bir kral tahtında oturmuş, dizlerinin üzerinde bir kılıç tutuyordu.

Toz-karısı ellerini lahdin üzerine koydu ve tilki havlaması gibi kısa, tiz bir kahkaha attı. “Ah evet,” dedi. “Evet, o içeride.”

“Anlayabiliyor musun gerçekten?”

“Tanrım, evet. Odada uyuyan bir ayı varmış gibi.” Gözlerini yumdu ve ağırlığını avuçlarına verdi. “Uyan, ölü adam. Seninle işimiz var.”

Marra, bir şey beklememesine rağmen, diri diri gömülen kızında olduğu gibi, ölüm maskesinin de konuşmaya başlayabileceğini düşündü. Bunun yerine kılıç, kapağın üzerinde şingirdadı ve boyalı kral duvardaki başını kaldırıp renkli gözleriyle Toz-karısı’na baktı.

Neden buraya geldin?

Kelimelerin sesi yoktu ama yankıları odanın içinde çınlıyordu.

Marra kafatasına metal bir çekiçe vuruluyormuş gibi hissetti. Üzerlerinde bir ağırlık, çelik ve taştan müteşekkil bir zihin vardı. Kemikli havladı ve Fenris'in dizlerinin arkasına saklanmaya çalıştı.

Neden mezarıma izinsiz giriyorsun?

"Vaftiz annesini hizmetinden kurtarmalısın," dedi Toz-karısı. "Onu uzun zamandır alıkoyuyorsun ve bu durum soyundan gelenlere zarar veriyor."

Vaftiz annesi mi? Ne vaftiz annesinden bahsediyorsun?

"Çocuklarını kutsayan ve kraliyet soyuna hizmet eden kadın."

Ah. Cadı postu.

Marra'ya bu aşağılamanın tadı teneke gibi geldi.

Ben kazandım, o kaybetti. Onu oracıkta öldürebilirdim ama ona ölümsüzlük verdim. Bana minnettar olmalı.

Toz-karısı'nın parmakları lahit kapağında yumruk şeklinde kıvrıldı. "Sonsuz kölelik bir lütuf değildir."

Boyalı kral gözlerini kıstı. Tahtın arkasında, boyalı savaşçılar kalkanlarını kaldırarak hareket edip sallandılar. Bir okçu, yay kirisinin kömürden çizgisini gerdi.

Kimsin sen?

"Ölülerle konuşabilen biri."

Cadı postu senin için ne ifade ediyor?

"Hiçbir şey. Hiç tanışmadık bile. Ama yaşayanların ölümlere sonsuza dek hizmet etmesine izin vermem. Onu serbest bırak, ben de seni dinlenmeye bırakayım."

Yalvar bana o zaman. Yalvarırsan belki onu serbest bırakırım.

Toz-karısı kaşlarını kaldırdı. "Başka birinin hayatı için yalvarmayacağımı mı sanıyorsun? Eğer seni etkileyecekse, yalvarırım."

Boyalı kral uzaklara baktı, mavi boya, ağzının kara yarığının etrafında hareket ediyordu.

Bu beni eğlendirirdi.

"Eğlenmek yeterli değil. Onu serbest bırakmalısın."

Serbest bırakmayacağım.

Toz-karısı bir elini lahitten çekti ve ona yaslanmış asasını aldı. Kahverengi tavuk kanatlarını çırpı. "O zaman seninle dövüşeceğim" dedi

Sen mi? Cılız bir ölümlü hayatı yaşamış olan sen, bin yıl önce ölmüş olması gereken bir cadı için benimle dövüşecek misin gerçekten?

Kral gülmeye başladı. Bu derin, kükrercesine bir kahkahaydı, kendi sesinden ziyade, metale vuran bir çekiç gibi geliyordu kulağa ve Marra kafatasının örs üzerinde olduğunu hissetmeye başladı. *Git buradan, seni küçük ölümler konuşan. Ben senden daha büyük ve yüceyim.*

Toz-karısı parmak ucunu ölüm maskesindeki çatlakta gezdirdi ve Marra'nın kulaklarındaki kahkaha aniden kesildi.

"İşte," dedi Toz-karısı sakince, sanki bir dikişin nereye atılacağı tartışıyorlarmış gibi. "İşte, sanırım. Evet." Elinin üstünde duran kahverengi tavuğa doğru uzandı. Marra iblis tavuk kadar gururlu görünmeyen şahinleri bileğinde tuttuğunu anımsadı. Toz-karısı onu lahdin üzerine bıraktı ve tavuk, gagasını maskedeki çatlağa sapladı.

Kralın çılgılığı, ikiye bölünen demir levha gibi yankılandı, Marra'nın dişlerinin çenesinde takırdamasına neden olan uzun, metalik bir feryattı bu. Baş ağrımaya başladı. Kemikli havladı, bir uyarı havlaması değildi, başı dertte olan ve umutsuzca sürüsünü desteğe çağıran bir köpeğin tiz ve hızlı havlayışıydı. Zar zor duyuluyor da olsa havada asılı kaldı.

Ne yapıyorsun, cadı?!

"Dövüşüyorum," dedi Toz-karısı, her şeyin son derece açık olması gerekiyormuş gibi. Tavuk, çatlağı ditmeye başladı, ara sıra durup başını kaldırıyor, pençelerini ölüm maskesinin üzerinde gezdiriyordu.

"Başka bir şey daha oluyor," diye fısıldadı Fenris. "Öyle değil mi?" Şakaklarını tutarak Marra'nın yanındaki duvara yaslandı. "Bu sadece bir tavuk ve maske değil. Bir şey yapıyor . . . bir şey . . ."

"Ah evet," dedi Agnes. Hepsinin arasında bir başına eğleniyor gibiydi. Gözleri ilgiyle parlıyordu. "Görebiliyorsun-ah hayır, canım, sanırım göremiyorsun! Ama çok iyi. Adamın büyüğü rafın üzerindeki kılıçlar gibi dizili ve Toz-karısı da . . . hayır, bu korkunç bir benzetme; hiç de öyle değil. Ama yine de iyi!"

"İyi mi?" dedi Marra cılız bir sesle, zihninde hâlâ ölü kralın fer-yadı yankılanıyordu.

"Bırak gitsin," dedi Toz-karısı. "Soyunu korumaya çalışırken nesiller boyu ömürlerini azalttın. Onların ruhları, vaftiz annesini hayatta tutan büyüü besliyor. Bunu görebiliyorum. Sen göremiyor musun?"

Sesi öyle kendinden emindi ki Marra kendini lahdin üzerindeki havaya bakarken buldu, sanki ölümlü gözlerin görebileceği bir şey varmış gibi. Oysa sadece toz ve ölüm maskesini açmakla meşgul kahverengi tavuk vardı.

Büyü işe yarıyor. Bin yıldır işe yarıyor. Benim soyum güçlüdür ve buna dayandılar. Bunu bozmana izin vermeyeceğim.

"Sen öldün," dedi Toz-karısı soğuk bir sesle. "Aileni kontrol etme zamanın sona erdi." Kırık maskeden parçalar uçuşurken iblis tavuk kıkırdadı. "Artık gölgende yaşayamazlar."

Kral kendini toparladı. Sanki mezar nefes alıyormuş gibiydi. Boyalı savaşçılar, kılıçlarını kaldırdı ve okçular Toz-karısı'nı hedef alan oklarını fırlattı. Duvarın içinde sıkıştıklarından okların Toz-karısı'na ulaşması mümkün olmamalıydı ama yine de bir an için sanki duvarın içine çekilecekmiş, ona ulaşacaklarmış gibi geldi.

Asasını havaya kaldırdığında ay ışığı parladı ve boyalı oklar yere saçılan pigmentler hâlinde dağıldı.

Eğilmeyeceğim! diye tısladı ölü kral tahtından kalkarak.

"O zaman kırılacaksın," dedi Toz-karısı ve asasını boyalı duvara vurdu.

O küçücük odada gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Ay ışığı söndü. Metalik bir şey yere çarptı. Marra ikinci kez tamamen karanlıkta kalmıştı. Kemikli'nin hayalet gibi iniltisini ve Fenris'in çıra kutusunu karıştırdığını duydu. "Mum . . ." diye mırıldandı Fenris kadının yanında. "Mum, mum. Nerede-hah!"

Işık parladı. Toz-karısı lahitin üzerinde yarı uzanmış yatıyordu, saçları omuzlarına dökülmüştü. Kendini yukarı itti, sinirli bir hâli vardı. Kahverengi tavuk ikiye ayrılmış olan ölüm maskesinin üzerinde duruyor, ancak bir tavuğun görünebileceği kadar sakin duruyordu. Marra ona bakarken tavuk kuyruğunu kaldırdı, bağır-

saklarını kralın kırık yüzüne boşalttı ve sonra memnun bir gıdıklamayla Toz-karısı'nın omzuna doğru yürüdü.

Fenris mumu kaldırdı. Kılıç yere düşmüştü. Duvar da kral tekrar tahtına oturmuş, okçular eski yerlerine dönmüştü ama boyanın üzerinde uzun, sivri bir iz vardı, bir şimşek gibiydi, kralın yüzünü kesiyor ve yanındaki muhafızın kalkanını kırıyordu.

“Bitti mi?” diye sordu Marra. Hava çok durgun ve oda bir nedenden ötürü daha da küçük görünüyordu. “Gitti mi?”

“Gitti mi, hayır,” dedi Toz-karısı. “Böyle insanlar yıllarca ortalıkta dolaşır. Yine de ellerini dünyadan bir süreliğine ayırdım, bu vaftiz annesinin bağlarını çözmesi için yeterli olacaktır.”

“Öyle mi?” diye sordu Marra merakla. “Hepsi bu kadar mıydı?”

“Hepsi bu kadardı,” dedi Toz-karısı, kendinden emin adımlarla ilerleyerek ama hemen ardından yarı baygın bir hâlde yere yığıldı.

Bölüm 20



“Göründüğünden biraz daha fazlaydı,” dedi Agnes, kızgın tavuğu kurtarıp hiçbir kemiğinin kırılmadığından emin olduklarında. Onu duvara yaslayıp boğazından aşağı su döktüklerinde Toz-karısı güç bela itiraz etti ama Agnes, “Ölü bir büyücü kralı bayıltıp sonra da kahvaltıya gidemezsin,” diye diretti.

“Ben iyiyim,” diye homurdandı Toz-karısı. Ayağa kalkmaya çalıştı ve fevkalade başarısız oldu.

“Kendini büyüye kaptırdın ve kendinden geçip bayıldın, seni küçük aptal,” dedi Agnes, Toz-karısı’nı oldukça iyi bir şekilde taklit ederek. “Bana söylediğin de bu değil miydi?”

Tavuk gıdıkladı. Toz-karısı, Agnes’e ters ters bakıp deri su şişesini parmaklarının arasından kaptı. “İyi. Muhtemelen bunu hak ettim. Muhtemelen.”

“Kesinlikle.”

“Yürüyebilir misin?” diye sordu Fenris. “Gerekirse seni sırtımda taşıyabilirim.”

“Yürüyebilirim,” diye hırladı. “Bana asamı ver. Ve bir dakika yeter.”

“Daha kaç dakikamız var bilmiyorum,” dedi Fenris. “Zaman algım pek iyi çalışmıyor ama sanırım sona çok yakınız.”

Agnes biraz şüpheyle, “Bebeği hâlâ büyüleyebilirim,” dedi. “Vaftiz törenini kaçırırsak bile. Ama insanlarda pek işe yaramıyor. Onlara bir isim koyarsınız ve birdenbire tüm gelecekleri önünüzde hamur misali açılır, ama bu da uzun sürmez. Hayat onu çabucak pişirmeye başlar.”

“Bu,” dedi Toz-karısı, “korkunç bir benzetmeydi. Biri bana asamı versin de onun kafasına ve omuzlarına vurayım.”

Agnes kıkırdadı.

Fenris asayı almaya gitti ve durakladı. Kılıç asanın altında yerde duruyordu. “Kılıç düşmüş,” dedi.

“Al onu,” dedi Toz-karısı. “Fetih hakkı benimdir. Ama *senin* almana izin vereceğim. Bir kılıca ihtiyacın olabilir ve hırsız çarkı bile bunun büyük bir hırsızlık olduğunu düşünemez.” Asayı ondan aldı ve bu kez bir kolunun altındaki Fenris’in ve ayaklarının etrafında zıplayan Kemikli’nin şüpheli yardımıyla dik durmayı başardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Marra. “Vaftiz anne öldü mü?”

“Öyle sanıyorum,” dedi Toz-karısı. “Onun yerinde olsam buralarda takılmazdım.” Topallayarak bir adım daha attı. “Ben en çok insanların yıllar boyunca yaptıkları diğer büyüleri merak ediyorum. Eğer bunlardan herhangi biri aktifse, vaftiz anne gittiğine göre, yuvalarına geri dönebilirler.”

Hep birlikte mezarın kapısına doğru ilerleyip sonra durdular. Koridor, önlerinde uzanıyordu. Bir tarafta üç, diğer tarafta iki açıklık vardı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Agnes. “O çılgık atan şey beni sürüklediğinde arkamı döndüm.”

“Kaynağa geri dönmek bir şeydi,” dedi Fenris mumu kaldırarak. “Pek çok çıkmaz sokağı takip edebiliriz. Bulucu yardım edebilir mi dersiniz?”

Agnes kaşlarını çatı. “Sanmıyorum. Burada sarayda olduğumuzdan çok daha güvendedeyiz, değil mi? Belki yiyecek ve suyumuz bittiğinde, ama Bulucu çark şeylerinden kaçınmak için bizi mezarların etrafında dolaştırmaya devam edecektir.”

Bir tarafta üç açıklık . . . diğer tarafta iki . . . bir tarafta altı açıklık . . . beş açıklık . . .

Bunların neyi temsil ettiğini biliyor musun? O zaman sana verebilirim.

“Buldum,” dedi Marra. Hayretler içinde kalmışçasına güldü. “Bunca zamandır bizdeydi, duvar halısı.”

Çantasındaki yıpranmış parçayı açtı ve parmaklarını dokumanın üzerinde gezdirdi. Üç iplik hattı. Ortada tek bir kesintisiz çizgi, iki yanda ise bölünmüş örgüler ve atkı kilitlerinin bir kombinasyonu. Arka arkaya sıralanmış altı bölünmüş örgü. O zamanlar bunun saçma, çirkin, beceriksizce yapılmış bir şey olduğunu düşünmüştü ama öyle değildi. Mezarların duvarlarındaki açıklıkları işaret ediyordu. Altı koridor ve sonra geçtiğiniz yeri işaretlemek için bir atkı kilidi? *Evet! İşte bu!*

Yine güldü. Fenris omzunun üzerinden ona baktı. “Bu bir harita mı? Pek doğru görünmüyor.”

“Hayır, hayır, harita değil. Yol tarifi. Vaftiz annesi üzerindeki büyü yüzünden bize yardım edemezdi, yani ne olduklarını bilseydim bana yol tarifi veremezdi. Ama ben onun sadece çirkin bir duvar halısı olduğunu düşünmüştüm, bu yüzden yardım edebilirdi.” Muhtemelen bu yeterince anlaşılır bir açıklama değildi. Fenris şaşkın görünüyordu. Bölünmüş örgüler ve atkı kilitleri hakkında bilgi vermeye çalıştı ama Fenris ellerini iki yana kaldırdı.

“Okuyabiliyor musun?”

“Gayet tabii.”

“O zaman bu benim için yeterince iyi. Hadi yolu göster.”

“Önce nerede olduğumuzu bulmam gerek,” dedi. “Altın düğüm . . . Bu kral mı yoksa . . . Hayır, hayır, örgü uyuşmuyor. Sanırım çıkış yolu bu. Belki saraya ya da başka bir çıkışa. Sadece dokumanın neresinde olduğumuzu bulmam gerekiyor.”

Parmaklarını kalın ipliklerin üzerinde gezdirdi, görme duyusunun yetersiz kaldığı yerde dokunmanın işe yaramasına olanak tanıdı. Bir tarafta üç, diğer tarafta iki ayrık örgü ve orta sıranın ortasında hedefe ulaşıldığını gösteren bir atkı kilidi; işte oradaydı, evet!

Marra yırtık pırtık kumaşı çevirdi ve ileri doğru yürüdü. Fenris mumu havada tuttu. Kemikli, Agnes’in etrafında zıpladı ve Toz-karısı, ayakları taş üzerinde dengesiz bir şekilde ilerleyerek arkadan geldi.

“Atkı kilidi . . .” diye mırıldandı kendi kendine. “Ayrık örgü, ayrık örgü . . . atkı kilidi burada.” Belirtilen dönüşü yaptı, sonra bir sonrakini.

“Geldiğimiz yol bu,” dedi Fenris. “Buraya kadar her şey yolunda.”

Birden kendine güvenen Marra aceleyle ilerledi. Dokuma parmaklarının ucunda canlandı, artık nereye gittiğini biliyordu. Fenris ona seslenene kadar neredeyse koştuğunu fark etmedi bile. “Bir dakika bekle, Marra.”

“Tamam.” Durdu, Toz-karısı ve Agnes’in kendilerine yetişmesine izin verdi. “Doğru ya. Özür dilerim. Ben sadece...” Başının üzerinde elini salladı amaçsızca. *Yukarıda saat kaç? Henüz başlamış olamaz, değil mi? Yaklaşmış olmalıyız.* Zaman aniden fiziksel olarak da mevcut gibi göründü, tünellerden geçen hava gibi yanından hızla geçiyordu. *Vaftiz annesi gittiğine göre şimdi ne olacak? Eski büyüler mi? Agnes vaftiz törenine gidersek güçlerini kullanabileceğini düşünüyordu ya da belki Toz-karısı, Vorling’e büyü yapacaktı ya da ölüleri diriltecekti, ama şimdi bunu yapamaz . . .* Vaftiz töreninden önce kız kardeşine ulaşip onu bir şeyler olacağı konusunda uyarabilir miydi? Zaman var mıydı? Yoksa yüzyıllar önce yapılan ve zamanını bekleyen büyüler çoktan sarayın üzerinde havai fişekler gibi patlamaya mı başlamıştı?

Dokuma patikayı, yarım düzine tanıdık dönüş boyunca daha takip ettiler, sonra yol ayrıldı. Fenris başını kaldırdı. “Sanırım geldiğimiz yol bu değil,” dedi. “Ama senin tarifine güveniyorum.”

“Bize aldırmayın,” diye seslendi Agnes. “Arkanızdayız.”

Marra derin bir nefes aldı ve onları karanlığa doğru sürükledi.

Bu, taş ocağındakinden çok daha kısa bir yoldu ya da belki de o yol daha uzun gelmişti çünkü geri dönmüşler, çok yavaş ilerlemişler ve pek çok çıkmaz yola sapmışlardı. Bir keresinde çıkışı yokmuş gibi görünen bir mezara ulaştılar ve Marra yanlış okuyup okumadığını merak etmeye başladı, ta ki Kemikli görünmeyen bir esintide hareket eden bir duvar halısına doğru burnunu çekip koşana kadar. Arkasında, yarı gizli bir sonraki kapı vardı. Ve sonra, neredeyse anlamasına fırsat kalmadan, koridorun sonunda parlak bir ışık belirdi ve Fenris kapıyı iterek açtı, kılıcı kuşanmış bir hâlde girdi içeri . . . vaftiz annenin tapınağına.

Küçük bir odaydı ama Marra oymalı bir paravanın ardındaki ana salonu görebiliyordu. Belki de rahipler bir zamanlar vaazlarına burada hazırlanıyorlardı. Vaftiz annesi küçük, yükseltilmiş bir platformda oturuyordu, hâlâ kafatası, cüppe ve omuzlardan oluşan o kusursuz karanlık üçgenin içindeydi. Konuşurken başını hareket ettirmedi. “Kılıcını bırakma savaşçı,” dedi. “Her hâlükârda çok yakında öleceğimden şüpheleniyorum.”

“Ben bunu yapamayacağım...” Fenris kılıcını indirdi, utanmış görünüyordu. “Bağışlayın beni, hanımefendi.”

Kadın güldü. “Affedilecek bir şey yok. Yine de beni özgür bırakmadın. Ne de kendini.” Agnes içeri girerken gözleri kapıya kaydı. “Ve sen, her ne kadar saklamaya çalışsan da çok güçlüsün, ama ölüleri etkileyecek kadar değil. Yani öyle olmalı . . . ah. Tabii ki sendin. Sen yapmış olmalısın.”

Toz-karısı başını eğdi.

“Büyü bozulduğunda ölmüş olabilirim,” dedi vaftiz anne. “Bunu düşündüm. Ama beni nihayet kimin özgür bıraktığını merak ediyordum.” Toz-karısı’nın yüzünü inceledi, tüylerle dolu paltosunu ve asanın üzerine çömelmiş kahverengi tavuğu gördü. “Neden peki? Ben sana hiç iyilik yapmadım ki. Ve senin sevgili ölülerinden çok ama çok uzaktayız.”

“Bir arkadaşım istedi,” dedi Toz-karısı.

“Ah.” Vaftiz anne o anda gülümsedi ve bu hareketle derisinde, alçı bir duvarın parçalanması gibi çatlaklar oluştu. Marra dehşet içinde onu izlerken, kadının elmacık kemiğinden bir deri parçası düştü. Altında kan yoktu, soğuk, kahverengi kemikten başka bir şey yoktu. “Evet. Agnes, çay fincanımı uzatır mısın? Görünüşe göre ölmek üzereyim ama biraz daha çay istiyorum.”

Agnes öne atıldı ve titreyen elleriyle çayı doldurdu. Fincanı vaftiz annenin ellerine sıkıştırmaya çalıştıysa da elleri yalnızca kemikten ibaretti ve bir toz yığınının içinde kibarca bükülmüştü. “Olamaz,” dedi usulca. “Ah canım.” Diz çöktü, çay fincanını yaşlı kadının dudaklarına götürüp itti.

“Teşekkür ederim,” dedi vaftiz anne çay fincanının kenarına doğru ve sonra dağıldı. Marra bir adım geri çekildi ama kemik-

lerin cüppeye gömülmesinde ve tozun etraflarına serpilmesinde garip bir şekilde huzur verici bir şeyler vardı. Vaftiz annesinden geriye çok az et kalmıştı, sadece deri, iskelet ve çelik gibi bir irade. Cübbesi, altın işlemeleriyle kaskatı kesilmiş mükemmel üçgeninde öylece duruyordu.

Agnes gözlerini sildi. “Kahretsin,” diye fısıldadı. “Gidip etki-leyici olmalıyım. Kötü vaftiz anne olmalıyım. Şimdi ağlamanın sırası değil.”

“Artık huzura kavuştu,” dedi Fenris.

Agnes ona alaycı bir bakış attı. “Sanırım yüzyıllardır huzur içinde. Ben hâlâ bunun için ağlıyorum.”

Ayağa kalktı ve ellerini elbisesine sildi. Biçimsiz elbisesi ve boynunda içinde uyuyan bir tavuk olan eşarbyla ufacık ve dağınık görünüyordu. Saçları uçuşuyordu ve gözlerinin etrafında endişeli gülümsemesinden kaynaklı çizgiler vardı.

Sonra derin bir nefes alıp kendini silkeledi ve gözleri zehir gibi yeşil parladı. “Pekâlâ,” dedi. “Hadi gidelim.”

Vaftiz annenin tapınağının ön kapısı içeriden kilitliydi, ama Marra çılginca vurulduğunu duyabiliyordu. Muhafız. Evet, elbette bir muhafız vardı. Sadece insan olan bir muhafız artık çok sıradan görünüyordu gözüne. Metal kapı bir gonk gibi çaldı ve Fenris kapıyı açtığı anda muhafız o kadar şaşırdı ki bir adım geriye çekildi, ağzı bir karış açık kalmıştı. “Vaftiz anne,” dedi. “Vaftiz annesini çağırdılar, şimdiye kadar gelmesi gerekiyordu, her zaman böyleydi, ama gelmedi. Nerede o? Geç kalacak!” Sesi geç kelimesinde çatladı, panik onu yaşından çok daha genç gösteriyordu.

Agnes nazikçe elini okşadı. Marra kapının gölgesinde iyice geride durdu, muhafızın kafasına vurmak zorunda kalıp kalmayacaklarını merak ediyordu ama Agnes, “Geliyor. Endişelenmeyin.”

“Evet,” dedi Toz-karısı. “Özür dileriz. Büyücülük açısından önemli bir konuda ona akıl danışıyorduk.”

Muhafız önce ona, sonra asaya ve tavuğa göz kırptı. “Ah. Şey. O . . . hazır mı peki?”

“Evet. İçeri gel. Gerçi çok yorgun.”

Adam Marra’ya göz ucuyla bile bakmadan yanlarından hızla geçti. Kapıyı arkalarından kapattılar ve Toz-karısı cebinden küçük bir kavanoz çıkarıp parmağını içine batırdı. Bunu kapının kenarına sürdü ve metal, ulaşabildiği kadar yüksek, kil gibi yumuşacık ve esnek bir hâlde, her iki taraftan birbirine örüldü.

“O da nedir?” diye sordu Fenris.

“Büyük bir azizin çömlekçi çarkından çıkma. Heykellere vaaz vermiş ve onlar da tanrıları öymek için canlanırlarmış.” Omuz silkti. “O artık ölü, tabii ki.”

“Öyle mi?”

“Din uğruna heykelleri canlandırmaya devam edemezsin. Er ya da geç ruhları olmadığını anlarlar ve o zaman işler herkes için kötüye gider.” Dönmeye çalıştı, sonra yavaşça basamaklara oturdu. “Lanet olsun.”

“Leydi Tilki!”

“Hayır, hayır,” dedi Toz-karısı. Tavuk temkinli bir şekilde gıdıkladı. “Benden bu kadar. Siz gidin. Ben de arkadaşımızın kimseyi rahatsız etmediğinden emin olacağım.”

“Onu öldürecek misin?” diye sordu Agnes, sesi pek de dehşete kapılmışa benzemiyordu.

“Hayır, birkaç gün hafızasını kaybetmesi yeterli olacaktır. Umarım sürpriz evlilik tekliflerini filan kabul etmemiştir.”

Eliyle kışkışlar gibi bir hareket yaptı. “Hadi, hadi. Onu duydu-nuz. Vaftiz töreni başlamak üzere.”

Marra’nın sokaklarda yaşadığı panik dolu koşuşturmaya dair çok az anısı vardı. Kemikli onun yanında dörtnala koşuyordu. Saray kapılarına varmadan hemen önce Fenris köpeğin tasmağını yakaladı ve Agnes, Marra’ya ilerlemesini işaret etti. “Git,” dedi. “Ben de hemen arkandan büyük girişimi yapacağım.”

Marra’nın soru soracak zamanı yoktu. Muhafızlara doğru koştu. “Kız kardeşim,” diye haykırdı. “Kız kardeşim. Kraliçe. Ben onun kız kardeşiyim. Rahibe.” Sığırcık tüylü kolyesini kaldırdı.

Nefes nefese kalmıştı, ama bu durum hikâyesini daha inandırıcı kılıyordu. Aşağıdaki şehre doğru samimiyetle el salladı. "Arabam. Atım. Bir nal fırlattı. Lütfen, lütfen. Annem zaten orada. Benim de aralarına katılmam gerekiyor!"

İşe yaramasını beklemiyordu. Muhtemelen de işe yaramamalıydı. Ama muhafızlar önce ona, sonra birbirlerine göz kırptılar, o da aralarına girdi. Her ikisi de açıkça diğerinin bir şey söylemesini bekliyordu, ama ikisi de tek kelime etmedi ve onlar bunu fark edene kadar Marra onları geçip ilerledi.

Sığırcıkların Leydisi'ne şükürler olsun ki, muhafızların hemen ötesinde tanıdığı bir uşak vardı. "Lütfen!" diye soluk soluğa ona seslendi. "Lütfen, geç kaldım, çok geç kaldım. Vaftiz töreni nerede?"

"Prenses Marra?"

"vet! Arabam -at-" Tekerleğin kırıldığını mı yoksa atın nal attığını mı söylediğini hatırlayamadı, bu yüzden ellerini sallamakla yetindi.

"Onu tanıyor musun?" diye sordu muhafızlardan biri. "Prenses o mu?"

"Evet, tabii ki. Ama vaftiz anne nerede?" Kızın omzunun üzerinden baktı. "O hep burada olurdu." Sesi biraz şaşkın geliyordu.

"Onu görmedim," dedi Marra. "Beni kız kardeşime götür. Eminim o da gelecektir."

Uşak onu koridordan geçirdi, arada bir dönüp arkalarına bakıyordu, ki uşaklar bunu asla yapmazdı. Marra'nın tüyleri diken diken oldu. Agnes geliyor muydu? Fenris geliyor muydu? Muhafızları geçebilmişler miydi? Elbette başarabilirlerdi ama Toz-karısı da yanlarında olsaydı kendini çok daha iyi hissedecekti.

Bunu yapabilirim, diye düşündü acımasızca. Bunu yapabilirim. İki imkânsız görevi yerine getirdim ve toz sarayından çıkış yolunu buldum. Bunu bitirebilirim. Sadece Kania'yı bulmalıyım.

Saraylılarla dolu odaya ulaştılar. Büyük kapılar açıldığında tüm gözler ona döndü ve odaki herkes nefesini tuttu. "Prenses Marra!" diye takdim etti kapıdaki görevli.

Sessizlik bozuldu. Marra odaya girerken saray mensupları gözlerini kaçırıp kendi aralarında mırıldanmaya başladılar. Prenses Marra'yı tanıyor ve onun önemsiz biri olduğunu biliyorlardı.

"Marra?" dedi annesi ve gözleri sorularla dolu olmasına rağmen "Neredeydin?" ya da "Buraya nasıl geldin?" diye sormadı.

"Vaftiz anne nerede?" dedi Vorling. Onun da sesi kaybolmuş gibiydi ve Marra bu yüzden de ondan nefret etti, ne uşaktan ne de muhafızdan bu kadar nefret etmişti. *Bu ne cüret?* diye düşündü. *Kraliyet soyunu, yaşayan toza dönüşecek kadar uzun süre esir tutulan bir kadının üzerine yıkmaya nasıl cüret edersin? Bu ne cüret?* Bu adil değildi ve adil olmadığını biliyordu ama kız kardeşinin kollarında çürükler bırakan adama karşı adil olma ihtiyacı da duymuyordu.

"Marra?" dedi Kania. Beşikten geri çekildi, gözleri kocaman açılmıştı. "Marra, sen misin?"

"Özür dilerim, geciktim . . ." Marra geveleyerek geniş odanın içinde koşturdu. Gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu, ama küçümseyici ve umursamazdılar ve bu iyiydi, çok iyiydi – burada kimse onu umursamıyordu, kimse arkasından gelebilecek fırtınadan korkması gerektiğini düşünmüyordu. Kania'nın yanına vardı. "Kania. Kania, sana söylemek zorundayım – Kania–"

"Bana ne söyleyeceksin?"

Marra ağzını açtı ama ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri olmadığını fark etti. Her zaman onunla yalnız başına konuşmayı, bebeğin farklı bir vaftiz annesi olacağı ve muhtemelen garip şeyler yaşanacağı konusunda onu uyarmayı planlamıştı ama Vorling sadece birkaç adım ötedeydi, annesi de hemen yanında duruyordu. "Bu . . . bu . . . geç kaldım . . ." dediğini duydu.

Vorling ona doğru dönerek, "Vaftiz anne nerede?" diye sordu. Artık sesi kaybolmuş gibi gelmiyordu. Aksine kızgındı. "Arkanda mıydı? Neden kendi sarayımda aptal yerine konuyorum?"

Kania'nın eli, Marra'nın eline uzandı ve onu ani bir korkuyla sıktı.

Marra çenesini kaldırdı ve Vorling'in gözleriyle buluştu. *O kadar da büyük değilsin. Sen sadece yaşayan bir kralısın. Yaşlı bir kadının ölü bir kralı yendiğini gördüm. Beni ısırgan yününden ip-lik eğirmekten daha fazla incitemezsin ve kafamı tozdan saraydan daha fazla karıştıramazsın. Senin zulmün bile kabarmış toprakların yanında hiç kalır.*

Belki kral onda bu meydan okumanın bir kısmını görmüştü. Onun gibi adamlar bunu hissederdi, değil mi? Öne doğru bir adım attı ve elleri iki yanında kenetlendi.

“Herkes onu soruyor,” dedi Marra berrak bir sesle. “Kapılardaki hiç kimse onu görmemiş. Öldüğünü söylüyorlar.”

“Ne?”

Vorling ona doğru bir adım daha atınca Kania bir adım geri çekildi. Marra kendini aralarına soktu, görgü kuralları yüzünden onu tutup tutmayacağını merak ediyor, bir kral, karısını ve kız kardeşini herkesin önünde dövmeye kalkarsa, sarayın orada durup izleyeceğini iliklerine kadar hissediyordu. *Lütfen, Sığırcıkların Leydisi. Lütfen. Lütfen.*

“Çocuğun vaftiz annesi ben olacağım,” diye bağırdı Agnes kapı aralığından.

Bölüm 21



Uzun boylu Agnes. Gözleri ateş saçan canavar gibi yeşil yeşil parlayan Agnes. Agnes, kötü bir vaftiz anne.

Vorling dönüp baktı ve bu kez geri adım atan o oldu.

Vivcivlerle ve bakımsızlıktan mahvolmuş bir bahçesi olan küçük, kendi hâlinde bir kadına benzemiyordu hiç. Büyü ve dehşet saçan bir yaratığa, bir azizin karanlık aynasına benziyordu, taht odasından ziyade cin pazarındaki evinde gibiydi.

Her şeye rağmen Marra'nın ilk içgüdüğü beşiğe doğru hamle yapıp onu korumak için kendini yeğeninin üzerine atmaktı. Bunun yerine Kania'yı daha sıkı kavradı.

Kız kardeşi ileri çıkmaya yeltendiyse de Marra kolunu kavradı. "Yapma," diye fısıldadı. "Yapma! Bu bizim yaşlı vaftiz annemiz, diğer vaftiz anne öldü, lanet..." Söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu Marra da bunun farkındaydı, ama önemi yoktu. Mantıklı konuşmak zorunda değildi. Sadece Agnes beşiğe ulaşana kadar Kania'yı tutması şarttı, sonra her şey çabucak bitecekti.

"Kuzey Krallığı'nın vaftiz annesi sonunda öldü," dedi Agnes, sesi o büyük taş odada çelik gibi çınlıyordu. "Lanet bozuldu. Ve bu çocuğa yeni bir çağ için yeni bir lütuf bahşedeceğim."

Marra küçük muhafız üçgeniyle çevrili Vorling'e baktı ve dudaklarının kıpırdadığını gördü. Öldü mü? Şaşkın görünüyordu, sanki bu hiç düşünmediği bir şeymiş gibi, sanki güneş batıdan doğmuş ve sonra da gökyüzünden düşmüş gibiydi.

Agnes eğildi ve parmak uçlarını bebeğin kafatasının üzerine koydu. Kania tekrar hareket etmeye çalıştı ama Marra kolunu ölümlüne kavramıştı.

“Bu lütfu sana bahşediyorum,” dedi Agnes. “Babasız büyüyeceksin.”

Ve sonra, eski Agnes’e daha çok benzeyen bir sesle, “Ve sağlıklı,” diye ekledi.

Bir süre odada çıt çıkmadı. Sonra herkes birden nefes alır gibi oldu. Vorling, “Durdurun onu!” diye bağırdı ve saray mensupları durdukları yere göre ya öne fırladılar ya da geri çekildiler; muhafızlar kılıçlarını çekerek Agnes’in üzerine atıldı ve Agnes eteklerini toplayıp kapıya doğru koştu, artık karanlığın kule gibi yükselen bir figürü değil, yüzü kızarmış ve eşarbının içine yarı büyümüş bir tavuk sıkıştırmış küçük, yuvarlak bir kadındı.

“Durdurun onu!” diye tekrar bağırdı Vorling. “Bu bir saldırı! Kesin onu! Bana kafasını getirin! Gerçek vaftiz annesini bulun!”

Kapıyı çevreleyen iki muhafız öne çıktı, kargıları hazırды. Marra elinin kenarını ağzına soktu. Agnes kesilecekti ve onu kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Rahibe gibi davranmak işe yaramayacaktı, yaramazdı.

Hayalet gibi bir hırıltı koridoru doldurdu. Kemikli soldaki muhafızı arkadan yakaladı, dişleri kıyafetinin ipeklerine battı ve kalçasında büyük bir yara açtı. Adam çığlık attı, bacağı bükülüp yere düştü.

Bonedog ikinci muhafıza sessizce hırladı ve Agnes onu geçip koridora çıktı. Vorling etrafını saran adamlara, “Koşun, koşun!” diye bağırdı, “Gidin! O kadını öldürün ve bana kellesini getirin!”

Muhafızlar odanın diğer ucuna doğru hücum ettiler. Vorling tek başına kalmıştı ama Kemikli’nin peşinden koşan dört kişi vardı ve hepsine gücü yetmezdi. *Ah, Kemikli, hayır, hayır, kaç! Fenris, neredesin? Onu kurtarmalısın, Fenris!*

Kaçmak Kemikli’nin doğasında hiç olmamıştı. Marra uzunca bir nefes alıp tuttu ve Kemikli’nin çenesi bir adamın dizine kapandı. Sonra balta indi ve bir hayalet çığlığı odayı doldurdu.

Artık tellerle bir arada tutulamayan kemikler dört bir yana dağılıp patladı. Pençe ve kuyruğun küçük eklemleri, dizilmemiş boncuk-

lar misali yerde takırdadı. Marra inledi ve tek merhamet emaresi, saray mensuplarının şaşkınlık içinde nefes alıp vermeleri ve çığlık atmaları oldu, böylece kız kardeşi dışında kimse bunu fark etmedi.

“Pis bir büyü bu!” diye bağırdı saray mensuplarından biri, tilki rengi sakalı olan, iri bir adamdı bu. “Büyücülük!”

Vorling tekrar, “Kesin şunu!” diye bağırdı ve son kelimesi yumuşak, tekinsiz, hatta ürkütücüydü. Marra gözlerini Kemik Köpek’ten ayırıp Vorling’e çevirdi.

Fenris’in eli kralın omzundaydı, Vorling’in göğsünden çıkan çelik ayak olmasaydı dostça bir hareket gibiydi. Vorling kılıca baktı, yüz ifadesi eskisi kadar şaşkıncı, derken Fenris kılıcı çekti ve kralın ağzından kan geldi ve ölmüştü.

“Başardı,” dedi Marra fısıldarcasına. “Başardı.” Herkes Agnes ve Kemikli’ye bakarken onun duvar boyunca ilerlemesi gerekiyordu. Yapılacak doğru şey buydu. *Bu yüzden gelmiştik. Öyle değil miydi?*

Kemikli’nin tekrar bir bütün olması için bu zaferi gözünü kırpmadan takas edebilirdi ama.

Kania başını çevirdi. Gözleri önce ölü kocasını, sonra da yaşayan kız kardeşini taradı, Marra her şeyin yerli yerine oturduğunu görebiliyordu. Ama Marra’nın aksine Kania hiçbir zaman aptal olmamıştı.

Agnes’i kovalamaya çalışan muhafızlar bir anda durdu ve dönüp Fenris’e doğru koşmaya başladı. Beş kişiydiler, dördünde kılıç, birinde kargı vardı. Fenris’in zırhı yoktu, elindeki tek şey, kralın kanıyla lekelenmiş eski, demir kılıcı.

Fenris odanın diğer ucuna baktı ve gözleri Marra’nın gözleriyle buluştu. Her zamanki bakışıydı bu, “Bizim gibi iki mantıklı insanın bu işe bulaştığına inanabiliyor musun?” diyen bakış. Sonra muhafızlarla karşılaşmak için döndü; Marra adamın yüzünde ölmeye karar verdiği anı gördü.

Etrafını sardılar. Fenris kılıcını kaldırdı. Ne kadar hızlı koşarsa koşsun ya da ne kadar bağırırsa bağırsın yetmeyecek, havanın tutkal gibi olduğu o kâbuslardan birine hapsolmüştü, bu yüzden ağzını açmadan, ayakları yere çivilenmiş bir şekilde durdu, başka bir yöne bakamıyordu.

Kılıçlar yükseldi. Tek yapmaları gereken ona hep birlikte saldırmaktı, her şey sona erecekti. Kendini dört bir yandan savunamazdı ve muhafızların hepsi çok gençti.

O korkunç bekleyiş anında Kuzey Krallığı'nın kraliçesi "Durun!" diye bağırdı.

Muhafızlar emre itaat etti. İmkânsız gibi görünüyordu ama hepsi bir adım geri çekilerek Fenris'in etrafındaki çemberi genişletti. Gözleri Kania'ya ve sonra tekrar Fenris'e kaydı.

Kania buz gibi net ve keskin bir sesle konuştu. "Bu adam düşmanlarımız tarafından kralımızı öldürmek için gönderildi. Ölmeden önce bildiği her şeyi öğrenmek istiyorum." İleriye doğru yürüdü, her nasılsa muhafızlar onu dinliyor, saray mensupları da sanki o kralın dayak yiyen karısı değil de gerçekten kraliçeymiş gibi onu izliyordu. Beşiğin üzerinde durdu. "Oğlum lanetlendi," dedi, hâlâ o soğuk ve berrak sesiyle. "Kocam öldü. Bunu kimin yaptığını öğreneceğim. Onu canlı yakalayacaksınız."

Bir başka uzun, korkunç bekleme anı daha, ama bir şekilde dengeler değişmişti. Merkez noktası artık muhafızların kılıçları değil, beşiğin üzerinde duran kraliçeydi. Tilki renkli sakallı adam öne doğru ilerleyerek kraliçenin biraz arkasında durdu, sanki varlığını ona borçluymuş gibiydi ve tüm saray mensupları bunu gördü; Marra bunun ne anlama geldiğini bilmeseydi de pek çok kişinin bunu fark ettiğini hissetti.

Lütfen, diye düşündü Marra. *Lütfen Fenris, lütfen*. Teslim olması için gözleriyle ona yalvardı. Eğer yaşarsa, onu bu durumdan kurtarabilirdi. Muhtemelen. Ya da en azından Toz-karısı, Agnes ya da başka biri kurtarabilirdi.

Fenris kılıcını yere bıraktı.

Muhafızlar ona saldırdı ve hiç de nazik değillerdi. Fenris dizlerinin üzerine çökünce onu kollarından tutup sürüklediler. "Onu bir hücreye koyun," dedi Kania. "Onu tekrar gördüğümde hayatta olacak, yoksa hepinizin canı yanar. Yeterince açık konuştum mu?"

“Emredersiniz kraliçem,” dedi elinde kargı olan muhafız ve Fenris’i sürükleye sürükleye götürdüler.

Kania olanları izlemedi bile. Marra’ya döndü, Marra gözlerindeki bakışı tanıdı. Çocukken, yapmaması gereken bir şey yaptığında sahip olduğu bakıştı bu. Şöyle diyordu,

Sakın beni ispiyonlamaya kalkma, yoksa seni bitiririm.

Bu Marra’nın sinirlerini başka hiçbir şeyin yatıştırılamayacağı kadar yatıştırdı. Birdenbire ikisi de çocuktı, ikisi de bu işte birliktiydi ve kız kardeşinin çocukluğundan beri sinesinde taşıdığı nefretin farkındalığı da bir anda yok olmuştu. İleri doğru bir adım attı.

“Bizi uyarmaya çalıştın, Rahibe,” dedi Kania. Ona yalan söyleyerek zarf atmıştı, yakalamasını bekliyordu.

“Uyardım,” dedi en nazik rahibe sesiyle. “Özür dilerim. Geç kalmıştım ve sahte vaftiz annesi arkamdaydı. Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Keşke ne planladığını fark edebilseydim.”

Kania başını salladı. “Uyarın bizi çok daha kötüsünden kurtarabilirdi. Bu kurnaz bir tuzaktı, iyi hazırlanmıştı,” dedi ve bir şekilde, bir kraliçe gibi söylediği için gerçek oluverdi. Tüm saray halkı Agnes’in kaçtığını ve Fenris’in sadece kılıcı olan bir adam olduğunu görmüştü ama yine de Marra hikâyenin kafalarının içinde değiştiğini duyar gibiydi.

“Benim oğlum gerçek kral,” dedi Kania. “Ama daha bir haftalık bile değil ve şimdiden bu krallığın düşmanları tarafından lanetlendi.” Bakışları odayı taradı. “Onun vekili olacağım ama tek başıma değil. Yanımda duracak sadık danışmanlara ihtiyacım olacak, krallığı, gücün ya da kişisel çıkarların üstünde tutacak birilerine.” Tilki sakallı adama döndü. “Lord Marlin, bunların başında sizin olmanızı istiyorum. Kabul ediyor musunuz?”

Lord Marlin ciddiyetle başını eğdi. Marra onun kral öldüğü anda plan yapmaya başladığından şüphelenmişti ama soruya uygun bir ciddiyet kazandırmak için sessizliğin uzamasına izin verdi. “Evet kraliçem,” dedi. “Genç kral için.”

“Ve General Takise,” dedi Kania, başka bir yöne doğru ilerleyerek. “Siz büyükbabasının en yakın sırdaşıydınız. Siz de genç kralın yanında duracak mısınız?”

General Takise'nin demir gibi saçları ve demir gibi bir duruşu vardı. Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Genç kral için," dedi sert bir sesle.

"O zaman anlaştık," dedi Kania. Beşiğin içine uzandı ve oğlunu kaldırdı. "Oğlum reşit olana kadar biz üçümüz kral vekili olarak hizmet edeceğiz. Ve şimdi . . ." Sesi ilk kez duyguyla, Marra'yı hayrete düşürecek kadar iyi taklit edilmiş bir kederle doldu. "Şimdi kocamın yasını tutmalı ve cenazesi için hazırlıklar yapmalıyım. Ve katili için de. Size yalvarıyorum vekil arkadaşlarım, oğlumun güvenliği için bana öneriler sunun. Görünüşe göre birileriyle savaş hâlindeyiz ve kim olduğunu öğrenmeliyiz. Hem de hemen."

Ve başını dik tutarak, oğlunu kucağında taşıyarak odadan çıktı, saray mensupları arkasından hayretler içinde kalmıştı.

Bir saatten kısa bir süre sonra Marra'nın annesi, "Bu şaşırtıcı derecede iyi bir işti," dedi. "Tahtın en büyük iki rakibi seni destekliyor."

"Beni desteklemek zorundaydılar, yoksa diğerinin tahta geçme riski vardı. Takise iyi bir adamdır zaten. Marlin'e fazla güvenemezsin ama o da en azından tahmin edilebileceği gibi güce aç." Kania oğlunu göğsüne bastırmış, şaşkın şaşkın ona bakıyordu. "Anne . . . peki ya şimdi ne halt edeceğim?"

"Tam olarak ne yapıyorsan onu. Her şey havada kalmışken kontrolü ele geçirdin. Eğer diğerlerinden biri önce davranıp kontrolü ele alsaydı, her şeyi kaybedebilirdin ama önce sen harekete geçtin ve bu önemli."

Marra başını iki yana salladı. Yorgunluktan bitap düşmüştü ve zorlukla düşünebiliyordu. "Fenris . . ." diye başladı.

Kania etrafına bakındı. Hizmetkârları kovmuştu ve hepsi yine küçük şapelde, görünüşte Vorling'in ruhu için dua ediyorlardı. "Elimden geleni yapacağım," dedi fısıltıyla. "Ama onun hayatını bağışlayabilir miyim bilmiyorum. Herkesin gözü önünde kralı öldürdü. Bilmiyorum."

Marra'nın midesi sıkıştı. Alnını yas tutanları tabutlardan ayıran parmaklığa dayadı. Henüz bir tabut yoktu. Fenris için bir tabut olacak mıydı?

Daha iyi bir planımız olduğunu sanıyordum. Daha mantıklı olacağını düşünmüştüm. Agnes'in laneti yapacağını ve sonra da büyüyle Vorling'in merdivenlerde takılıp düşeceğini ya da bir balık kılıcıyla boğulacağını falan . . . Fenris'in başına bunların geleceğini hiç düşünmemiştim hem de hiç . . .

Ama elbette böyle olacaktı. O bir iş bitiriciydi. Ölmeye hazırды ve meseleyi sona erdirmenin bir yolunu bulmuştu. Agnes kaçmıştı. Kania özgürdü. Bir tiran ölmüştü. Fenris bunun adil bir takas olduğunu düşünebilirdi, Vorling'in ölümüne karşılık kendi hayatı, ama Marra'nın tek düşünebildiği bunun adil olmadığı, sanki Vorling mezardan uzanıp son darbeyi vurmuş gibi bir zulüm daha yaşandığıydı.

"Bir yolunu buluruz," dedi Kania. Marra başını kaldırdı.

Annesi ikna olmamış görünüyordu. "Bazen yapılması gereken fedakârlıklar vardır," dedi. "Ve kazandığın her şeyi riske atmadan bu mümkün olmayabilir. Konumunuz henüz güvenli değil. Vekilliğe bu şekilde adım atmana izin veren tek şey açık veraset kurallarının olmaması."

"Kuzey krallarının paranoyasına şükürler olsun," diye mırıldandı Kania. "Hiçbiri kendisine karşı çıkabilecek güce sahip birinin gelişmesine izin vermiyor." Ön kolunu ovuşturdu ve Marra kolunun altında ne tür çürüklerin olduğunu merak etti.

"Doğru. Yine de kocanın katiline karşı yumuşak davranırsan . . ."

Kania gözlerini oğluna dikti. Marra'nın aklına çocuğun adını bile bilmediği geldi. Vaftiz törenine böyle incelikler için çok geç gelmişlerdi.

"Ondan çokça nefret ettim," dedi usulca. "Çok fazla ve çok uzun bir süre. Ölürsa üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi hissedeceğimi düşünmüştüm ama yine de ona karşı eskiden olduğu kadar doluyum. O gerçekten öldü mü şimdi? Bu gerçekten oluyor mu?"

"Öyle," dedi annesi.

Kania tek bir kuru hıçkırıkla ağlamaya başlayan bebek kralı ırkiltti.

“Çok iyi yaptın,” dedi Marra. “Gerçekten. Tüm o lordlar, **generaller** ve hatta insanları yaşananların bir parçası olmadığımı **ikna** etmeyi başardın. Buna hayret ediyorum.”

Hıçkırığın dibinde bu kez bir kahkaha vardı. “Ah evet,” dedi Kania. “Evet, işin o yönünün farkındayım. Mucizevi bir şekilde ölürse, ne yapacağımı yıllardır kafamda kuruyordum. Olası her senaryoyu ezberlemiştim. Sadece şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Daha önce gelemediğim için özür dilerim,” dedi Marra çaresizce. “Özür dilerim. Her şeyi yapmak çok uzun sürdü ve . . . ve . . .”

Bütün hikâyeyi anlatmaya başladı. Kemikli’ye kadar geldi ve ağlamaya başladı, Kania da ağlamaya başladı, bunun üzerine anneleri her birine bir kolunu atıp sanki ikisi de çok daha gençlermiş gibi kızlarını tuttu.

“Size yardım edeceğim,” dedi annesi. “Elimden geldiğince yapacağım bunu. Çok uzun süre kalamam ama malum, büyükanne-lerin torunlarının üzerine titremek için biraz zamanları olur ve ben buradayken tüm ayrıntıları gözden geçiririz. Saray mensuplarının geri kalanının iktidarı ele geçirmesini engellemek için başvurabileceğimiz yollar olabilir.”

Kania gözlerini sildi. “Keşke Damia burada olsaydı,” dedi. “Keşke her şeyin düzeldiğini bilebilseydi. Adaletin yerini bulduğunu.”

Marra yutkundu. Gözleri ve burnu akıyordu ve onları koluna sildi. Adalet çok az, çok geç kalmış gibi görünüyordu. Kania uzun yıllar boyunca, vaftiz annesi ise uzun yüzyıllar boyunca acı çekmişti. Kuzey kralları zamanın üzerinde izler bırakmıştı. Hâlâ koridorlarda dolaşan hırsız çark bile, öfkeli hayalet kız bile . . .

Onların utancını gizlemek için diri diri gömüldüm.

Başını kaldırdı. Aklına bir fikir gelmişti, en az ilk fikir kadar, onu bir prensi öldürme ve bir krallığı lanetleme yoluna sokan bir fikir kadar korkunç . . .

“Fenris’i nasıl kurtaracağımı biliyorum.”

Bölüm 22



Kral Vorling'in cenaze töreni, Kuzey Kralı'nın standartlarına göre oldukça küçüktü. Yarım yıldan daha az bir süre hüküm sürmüştü ve mezarı için neredeyse hiç hazırlık yapılmamıştı. Karısı, yeni kralın vekili, kocasının servetin krallığın savunmasını güçlendirmek için harcanmasını tercih edeceğini, çünkü Hardishli suikastçısının bir Toz-karısı, bir cin pazarı ve bir büyücü hakkında uydurduğu saçma sapan masal ne olursa olsun, tekrar saldırabilecek bir düşmanın açıkça hedefi olduklarını söyledi. Cevap almak için Hardack'a diplomatlar gönderilmişti ama kimse iyimser değildi. Ortada bir büyü vardı.

Tahtta yabancı bir kadın olduğu için soylular endişelenebilirdi Pekâlâ; ama Kraliçe Kania, eski krallar kadar acımasız olduğunu çoktan kanıtlamıştı. Çünkü suikastçı, ölüm salonunda, Vorling'in lahdinin dibindeki çığlık atan ölüm maskesinin altında susuzluktan ölmek üzere diri diri gömülmüştü. Kraliçe alayın başında durmuş ve kapağın inişini izlemişti. "Kocama yaptıkların için," demişti, "bana yaptıkların için." Ardından karanlık, Hardishli'nin yüzünü kaplamış ve kraliyet alayı, mezarı geride, karanlığın ve tozun derinliklerinde bırakmıştı.

On dört saat sonra Marra ve Toz-karısı kendilerini taş kapağa atıp tüm güçleriyle tırmaladılar. Korkunç bir an için bunun yeterli olmayacağını, kaldıraçlarla geri dönmek zorunda kalacaklarını düşündü Marra, ama kapak santim santim kaymaya başladı. Belki on beş santim kadar ilerlediler ve nefes nefese durmak zorunda kaldılar.

Parmaklar boşluktan dışarı kaydı ve kenarı yakaladı. Marra rahatladığından neredeyse ağlayacaktı. Fenris kapağı kenara itip biraz olsun hava alabilmek için doğrulup oturdu.

“Gerçekten buradasın,” dedi, alnı dizlerine değecek şekilde eğilirken. “Sesler hayal edip durdum, ama bu sefer gerçekten buradasın.”

“Biz buradayız,” dedi Marra, kelimeler *bu kez* iğne misali batıyordu ona.

Hıçkırığa hıçkırığa nefes aldı Fenris. “İçerisi çok yakın,” dedi, “deliklerle bile.” Yüzü kaygandı, terden mi yoksa gözyaşlarından mı, Marra bilmiyordu. “Yakın ve soğuk.”

“Özür dilerim,” dedi Marra. “Özür dilerim. Aklıma gelen tek yol buydu.” Onu tabuttan çekmeye çalıştı, Fenris de tırmandı, Marra da yardım etti, kollarını ona doladı ve bir süre titreyerek birlikte durdular.

“İşe yaradı,” dedi adam. “Bunu tekrar yapmak istemezdim. Kaç gün oldu?”

“Yarım günden biraz fazla,” dedi Toz-karısı.

“Sadece bu kadar mı? Çok daha uzun sürdü sanki.”

Kapağı tekrar yerine kaydırıp mezardan sürünerek çıktılar.

Kania için açılmış mezara, Marra’nın yeğeninin taştan beşiğinde yattığı küçük, hüznü odaya doğru ilerledi. Fenris’in tutunmasına yardım etmek zorunda kaldı. Kasları kasılmış ve düğümlenmişti, yürürken sendeliyordu. “Neden etrafta hiç muhafız yok?” diye fısıldadı.

“Kraliçe yüzünden,” dedi Toz-karısı.

“Tuhaf görünmeden muhafızları girişten çekemezdi,” dedi Marra, “bu yüzden kendisine eşlik etmeleri için onları çağırdı. Vorling’in annesinin mezarına gitmişti. Bu zamanda kimsenin anneleri düşünmediğini ve çocuğunu kaybetmiş bir gölgeyle iletişim kurmak istediğini söyledi ve ah, inanılmazdı. Gerçekten inanılmazdı. Bu işte çok iyi. Kraliçe olmakta. Herkes çok etkilendi.”

“Ben de etkilendim doğrusu,” dedi biraz kuru bir sesle. “O taş kutunun içinde bana tepeden baktığında, karanlıkta yavaş yavaş ölmeme izin vereceğini düşünmüştüm.” Dudaklarının bir köşesi

yukarı doğru kıvrıldı. “Ve ölmek istemediğimi fark ettim. Bu şekilde değil en azından.”

“Özür dilerim,” dedi Marra tekrar.

“Üzülme. İnancım tamdı. Yeterince uzun süre dayanabilirsem . . . sen ve Leydi Tilki benim için gelirsiniz diye düşündüm.”

Toz-karısı homurdandı. “Gelirdim,” dedi. “Gerçi o sırada hayatta olmayabilirdin. Ölü adamlar çok daha az sorun çıkarır.”

Tekrar sendeledi. Marra yüzünü buruşturdu. “Sana işkence yaptılar mı?”

“Düşünürsek çok az. General Takise iyi bir adam ama daha da önemlisi iyi bir asker ve işe yarar bilgi almak için işkencenin ne kadar değersiz olduğunu biliyor. İçine gerçeklik serpiştirilmiş bir hikâye uydurdum ve o da muhtemelen deli olduğuma karar verdi ama gördüğümüz büyüden sonra emin olamadı. İşkence size sadece kurbanın onu kurtaracağını düşündüğü şeyi söyler ve onlar da bunu biliyordu. Bu yüzden beni biraz dövdüler ve hikâyem kullanabilecekleri bir şeye dönüşmeyince durdular.”

“Şimdi nereye gidiyoruz?” diye sordu Fenris.

“Uzağa.” Toz-karısı omzunun üzerinden baktı. “Agnes bir araba ayarladı.”

“Agnes rahatça dolaşıyor mu?”

Marra güldü. “Herkes onu çok uzun boylu, parlak yeşil gözlü biri olarak hatırlıyor çünkü,” dedi. “Bu en lanet şey.”

“Öyleydi ama,” dedi Fenris. Bir an durup duvara yaslanmak zorunda kaldı, bacaklarını gerdi ve dizlerini bükerek ağrılarını giderdi. “Onu gördüğümde. Öyle değil miydi? Kemikli gibi bir illüzyon muydu?”

“Bu bir illüzyon değil,” dedi Toz-karısı. “Tam olarak değil. Zihniniz bazı şeylerin nasıl görünmesi gerektiğini bilir ve gözleriniz yanıldığında zihniniz kazanır. Agnes’in büyüğü onun bir metre boyunda ve aç kurt gibi gözleri olması gerektiğini düşünüyor. Agnes’in bedeninin buna uymaması, büyü söz konusu olduğunda yalnızca bir dikkatsizlikten ibarettir.”

“Çok kötü bir vaftiz annesi, değil mi?” diye sordu Marra.

“Kötü büyü onun içinden taşkın bir nehir gibi akabilir. Neyse ki geri kalanımız için yolda çok fazla Agnes var. Bunun onu kötü

yapıp yapmayacağını filozoflara bırakacağım. Sanırım gün doğmak üzere.”

Şafak sökmeden önceki keskin ışığa çıktılar. Marra çevrelerini zar zor görebiliyordu. Başka bir taş ocağına gelmiş gibiydiler. Fenris'i desteklemekle meşguldü. Bir adım, bir adım, bir adım daha derken önlerinde bir araba belirdi ve Agnes sürücü koltuğundan atlayıp kollarını onlara doladı. “Yaşıyorsun!” dedi. “Ama tabii ki yaşayacaktın; öldüğünü düşünmemiştim –yani, ölmüş olma ihtimalini düşündüm, bilemiyorum ve tabii ki Marra da ölmemişti–ölüleri küçümsemek için değil, belli ki amaçlarına hizmet ediyorlar ve hepimiz eninde sonunda öleceğiz, bu yüzden muhtemelen onlar hakkında kötü konuşmamalıyız ama yine de Vorling'in gitmesine üzüldüğümü söyleyemem.”

“Bulucu nasıl?” diye sordu Fenris, kelimelerin akışını durdurarak.

Agnes eşarbını karıştırdı ve yarı uykulu olan ve uyandırıldığı için kızgın olduğu her hâlimden anlaşılan Bulucu'yu çıkardı.

“Onu başka bir yere oturması için eğitmelisin,” dedi Toz-karısı yaptığını onaylamayarak. “Aksi takdirde, yavrulamak istediğinde göğüs kafesine dalması gerektiğini düşünen bir horozun da olacak.”

“Bir erkek göğüs dekolteme dalmak istemeyeli uzun zaman oldu,” dedi Agnes. “Hoş bir değişiklik olabilir.”

“Mahmuzlar büyüdüğünde değil.”

“Ah, evet, muhtemelen.”

Fenris'i arabaya bindirdiler ve Marra sırtına astığı çantayı ona uzattı. Fenris çantayı aldığı anda tıkırdadı. “İçinde ne var böyle?”

“Bir arkadaş.”

Fenris'in kaşları havaya kalktı. Marra onun yanına geçti, o ve Toz-karısı, Fenris'i gizlemek için boş yem çuvalları hazırladı. Fenris birkaç kez hapşırsa da buna itiraz etmedi.

“Görüyorum ki bana anlatacak çok şeyin var,” dedi. “Ah . . . durdurulmadığımız müddetçe yüzüme karşı değil gerçi. O kutuda çok uzun süre kaldım ve yüzümde hâlâ bir şeyler var . . .” Ona gülmüsed, ama bu derin korkusunun üzerindeki ince bir tabakaydı yalnızca. Marra elini çuval bezinin altında bulup sıktı. *Vorling'in*

hanesine bir yara daha. Ama eğer kaçarsak, o zaman işimiz biter. Sonunda her şey bitti.

“Şimdi konuşmak yok,” dedi Toz-karısı. Taş ocağından çıkıp şehirden uzaklaşırlarken arabanın tekerlekleri gıcırdadı. Marra ısırgan otundan pelerinini omuzlarına sardı, şafak öncesi soğukunda üşüyordu. Fenris’in parmaklarına dolanan eliyse sıcacıktı.

Güneş doğduğunda beyaz şehir arkalarında kalmıştı. Onu hâlâ görebiliyordu Marra, dünyanın çenesindeki bir köpek dişi gibi, ama çok uzaktaydı ve artık ısırarak gücü yoktu.

Ve asla geri dönmeyeceğim.

Kız kardeşinden son ayrılışında, ikisi de bunu biliyordu. Kania da aynı şeyi söylemişti. “Seni bunun dışında ne kadar tutabilirim bilmiyorum. Deneyebilirim, ama . . .”

“Biliyorum,” demişti Marra. “Biliyorum. Birileri beni gördüğünü hatırlayacak. Birileri bir bağlantı kuracak. Burada olduğum sürece risk var. Gidersem daha iyi olur.”

“Tam olarak öyle değil,” diye yanıtlamıştı kız kardeşi. “Söylediklerin kelimesi kelimesine doğru olsa bile. Artık Kuzey Krallığı’nın kraliçesinin kız kardeşisin ve Vorling’in paranoyasını yatıştırmak artık bekâr kalamazsın. Annem seni nereye göndereceğini düşünmeye başlayacaktır.”

Marra bir an için dehşete kapılamayacak kadar şaşırdı. “Ama ben . . . ben bakire değilim, prenses de değilim. Neredeyse bir rahibeyim!”

“Neredeyse anahtar da bu ya,” demişti Kania biraz kuru bir sesle. “Eve koşup emir almaya çalışabilirsin ama başrahibenin bunları kabul etmeyeceğine dair seninle kralın en iyi atına bahse girerim.”

Marra derin bir nefes aldı. Politika için evlenmek. Fenris tozdan sarayda bir kutunun içinde kurtarılmayı beklerken, yabancı bir adamın yatağına gönderilmek . . .

“Zalim olmak istemiyor,” demişti Kania. “Öyle değil zaten. Ailemizi Vorlinglerle evlendirerek bir savaşı durdurdu. Kuzey Kralı dev bir dalga gibi kıyılarıımıza vuracak ve halkımız çoktan ölmüş olacaktı. İnsanları bize tercih etmek ve anlaşmayı garantilemek için bedenlerimizi kullanmak zorunda kaldı.” Dalgınca, morlukla-

rın sararıp solduğu ön kolunu ovuşturmuştu. “Annemiz binlerce insanın hayatını kurtardı.”

“Biliyorum,” demişti Marra. “Bilmem mi.”

Kania gitmeden önce ona iki hediye vermişti. Biri para dolu bir kese, diğeri de kemik dolu bir çuvaldı.

“Hepsini topladılar,” diye açıklamıştı kız kardeşi. “Her birini, en küçük pençesine kadar. Herhangi birini bırakırlarsa, kötü büyüünün saraya girmesinden korkuyorlardı. Onlara kemiklerin düzgün bir şekilde imha edilmeleri gerektiğini ve kız kardeşimin onları yakılmadan önce rahibelerin kutsaması için Sığırcıkların Leydisi’ne götüreceğini söyledim.” Marra aniden gelen gözyaşlarını göremese de Kania kolunu kız kardeşinin omzuna dolamış, “Git,” diye fısıldamıştı Marra’nın kulağına. “Kaç ve özgür ol. Bulamadıkları şeyi kullanamazlar da.” Ve Marra ona sıkıca sarılmış, kukuletasını başına geçirerek vaftiz annenin tapınağından dışarı çıkmış, sonra da Toz-karısı’yla buluşmak ve arkadaşlarını kurtarmak için şehre doğru yol almıştı.

Günden güne güneye doğru ilerlediler. Arabayı, sırtına tüneyen kahverengi tavuğa tahammül edebilen, son derece sabırlı bir kattır çekiyordu. Marra arabanın arkasında oturmuş, altındaki her şey hareket edip tıkırdarken elinden geldiğince çalışıyordu. Gece, ateşin yanında daha iyi ilerleme kaydetti ama ışık yetersiz kalınca parmaklarını yine kana bulamaya başladı. Agnes dudak büktü ve Marra’nın parmak uçlarını tuzladı. Toz-karısı onu izliyordu, uzun yüzü ifadesizdi.

“İşe yarayacak mı?” diye sordu Marra kabloları sararken.

Toz-karısı ona ve kemiklerle dolu eteğine bakıyordu. “Bir insan üzerinde asla işe yaramaz,” dedi. “İnsanlar ne zaman öldüklerini bilirler. Bir köpekte işe yarayabilir. Köpekler daha basit canlılardır.”

Geceleri Fenris’le sırt sırta uyuyordu. Kimse bu konuya dair tek bir yorumda bulunmadı. Bazen Fenris kıpırdıyor, onun da kendisi gibi karanlıkta uyanık olduğunu biliyordu ama Agnes ve

Toz-karısı oradayken ikisinin de harekete geçmeye cesareti yoktu. Ona *dönebilirdim. Kolumu beline dolayabilirdim. Yapabilirdim.*

“Ben eve gidiyorum,” dedi Toz-karısı bir sabah. “Agnes, sen de benimle gelsen iyi olur. Vaftiz annesi meselesini bir gün çözecekler ve sen de düşmanı bir tavukla savuşturmaya çalışmak zorunda kalacaksın.”

“Biliyorum,” dedi Agnes. “Hep seninle geleceğimi düşünmüştüm.”

“Öyle mi?”

“Evet, tabii ki.” Agnes Bulucu’nun gagasına dokundu. Cıvcivin yetişkin tüyleri çıkmaya başlamıştı ama hâlâ kahverengi tavuğun yarısı kaddı ve ona kıyasla hiç tüyü yoktu. “Bulucu, benim için en güvenli yeri bul.”

Bulucu başını yana eğdi, sonra döndü ve Toz-karısı’nın ayaklarına doğru yürüdü, orada ilginç bir solucanın peşinden toprağı kazımaya başladı.

“Ah,” dedi Toz-karısı.

“Ama kulübeme uğramak zorundayız. İlaç sandığımı istiyorum ve tavuklarımı da bırakmayacağım. Ve tüm iyi bitkilerimin tohumlarına da ihtiyacım var. Ve . . .”

“Evet, evet.” Toz-karısı, Fenris ve Marra’ya döndü. “Siz ikiniz kendi yolunuzu çizseniz daha iyi olur. Demek istediğim, tüm bu bastırılmış arzular bana kurdeşen döktürmeye başladı.”

Fenris öksürdü. Marra ellerini yüzüne kapattı.

“Bizi görmeye gelin,” dedi Agnes. “Lütfen. Huysuz olmayan biriyle konuşmak istiyorum.”

“Ben huysuz değilim.”

“Sen tam bir huysuzsun ve tavuğun da öyle.” İki yaşlı kadın arabaya bindiler tartışmaya devam ederken uzaklaştılar. Marra kalbinde bir sızı ve aynı anda bir rahatlama dalgası hissetti.

Günü, bir gece önce kamp kurdukları yerde, rüzgârdan uzak bir yamaçta yer alan küçük bir çoban kulübesinde geçirdiler. Fenris ateşi yaktı ve Marra kemik parçalarının arasından tel geçirdi, parmaklarını köpeğin geniş, sadık kafatasında, uzun kaburga kafesinde ve dar kuyruk kamçısında gezdirdi.

Fenris, Marra'nın yanına oturdu ve Marra istedikçe ona kem ve tel uzattı ama ona baskı yapmadı.

Gün batımında, ateşin ışığı, kapı aralığından gelen ışıktan dah parlak hâle geldiğinde, işini bitirdi Marra. İskelet, pençeleri pençelere bağlanmış, omurları boncuk gibi dizilmiş, eksiksiz bir şekilde kucagında uzanıyordu şimdi.

“Uyan,” diye fısıldadı, ışık kapının dışında soluklaşırken. “Uyan. Lütfen.”

Kemikler kucagında hareketsiz yatıyordu. Başını eğdi. *Lütfen. Lütfen, Kemikli. Kız kardeşimi ya da annemi bir daha asla göremeyeceğim. Eczacı Rahibe'yi ya da başrahibeyi göremeyeceğim. Bir arkadaşına daha ihtiyacım var. Lütfen...*

İlk seferkine çok benziyordu. İkinci imkânsız görev aynı zamanda üçüncü görevdi. Ay'ı bir kavanozun içine koyarak bu görevi çok rahat tamamladığını her zaman biliyordu.

Fenris onun boştaki elini tuttu, acıyan parmak uçlarına dikkat ederek avuçlarının arasında tuttu ve onunla beklemeye koyuldu.

“Lütfen,” dedi tekrar ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı sıcak bir şekilde süzülüp kafatasının beyaz boşluğuna sıçradı.

Kemikli esnedi, gerindi ve uyandı.

Marra rahatlamış bir hâlde hıçkırdı ve başını Fenris'in boynuna gömdü. Kemikli ayağa kalkıp zıplarken kulübenin içinde hoplayıp dururken Fenris onu kollarının arasında tuttu.

“Onu tekrar büyülememiz gerekecek,” dedi Fenris, köpeğin büyüyle birlikte kaybolan parçaları yalamaya çalışmasını izlerken.

“Bir yolunu buluruz.”

“Hmm. Peki şimdi ne olacak? Evine geri mi döneceksin?”

Marra oturmayı düşündü ama yan tarafı çok sıcaktı. “Bir kere sinde geri dönemeyeceğini söylemiştin,” dedi. “Vatan hasretinin bir klan savaşına değmeyeceğini söylemiştin.”

Fenris başını salladı. “Bu hâlâ geçerli.”

“Şimdi eve gidersem ne olacağını bilmiyorum. Belki hiçbir şey. Ama muhtemelen beni evlendirecekler ve o dünyaya geri döneceğim ve ben . . . Bu konuda iyi sayılmam. Bu konuda çok kötüyüm hatta. Ve her zaman birilerinin ne yaptığımızı anlaması ihtimali

var.” Marra derin bir nefes aldı. “Bence değmeyeceği kadar zahmetli bir iş.”

“Büyük olasılıkla.” Marra’ya yine o ciddi, düşünceli bakışıyla bakıyordu ama gözlerinde bir parça mizah da vardı, bu da ya cesaret verici ya çıldırtıcıydı ya da her ikisi birden.

“Ve ben zaten cin pazarındaki diğer insanları fidye için kurtarmana yardım etmeyi kabul ettim.”

“Ettin, evet.”

“Yani, belki sen de ben de eve dönmeyiz?”

Kelimeler aralarında havada asılı kaldı, cam gibi ince ve bir o kadar da kırılmalı. Marra onun bir şey söylemesini, kelimeleri yakalamasını ya da paramparça etmesini bekledi, artık hangisini seçerse.

“Sanırım bu hoşuma giderdi,” dedi Fenris.

Marra rahatlayarak kendini koyuverdi.

Onun ne söyleyeceğine o kadar odaklanmıştı ki ne yapabileceğini tam olarak kestirememişti. Bu yüzden iki kolunu ona dolayıp dudaklarını saçlarına değdirdiğinde şaşırdı. “Sanırım bu çok hoşuma giderdi,” diye mırıldandı.

“Ah güzel,” dedi Marra boynuna doğru. Sonra onu öpecekti ya da o onu öpecekti, ama Kemikli, güreştiklerine karar verdi ve ayağa fırlayıp ikisine de sessizce havladı.

Siyah köpek, beyaz köpek,

Canlı köpek, ölü köpek,

Sarı köpek, kaç!

Yazarın Notu

Bu kitap bir marketin otoparkında, “Yanında kemikten yapılmış köpekle,” cümlesiyle başladı. Neden bilmiyorum ama bu cümle kafamın içinde beliriverdi ve kulağımı tırmalamaya başladı.

Aklınıza böyle bir şey düşmesi her zaman güzeldir, ancak genellikle ilk bir saatinizi bunu sizin mi düşündüğünüzü yoksa bir zamanlar okuduğunuz bir şeyin parçası mı olduğunu anlamaya çalışarak geçirirsiniz. Nitekim yazarların zihinleri birer istifçi gibidir ve bir kısmı başkalarına ait olan pek çok şey bir yerlerde saklıdır. Yine de bu cümle ısrarcıydı ve hiç tanıdık gelmiyordu.

Markete vardığımda, “Isırgan otundan pelerininin içinde, yanında kemikten yapılmış köpeğinle bana geldin,” cümlesine dönüştü. Kasada, “Vaftiz Anne” adında çok kısa bir öykü vardı elimde. Az önce okuduğunuz kitapla pek çok ortak imgeye sahipti, ancak olay örgüsü çok farklıydı. Önce internete sonra da bir antolojiye koydum ve hayatıma kaldığım yerden devam ettim.

Yine de imgeler beni rahatsız etmeyi sürdürdü. Neden kendi köpeğini kemikten yapmıştı? Neden elleri bir prensin kanıyla boyanmıştı? Kendi köpeğini yapmak nasıl bir histi? Hikâyeyi anlatan vaftiz anne kimdi? Okuyucu mektuplarımdan bazılarına bakılırsa, bu soru onları da aynı şekilde rahatsız ediyordu. İnsanlar kemik köpeği olan kadın hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordu.

Aynı zamanda ve alakasız bir şekilde, bir çocuk kitabı yazarı olarak diğer hayatımda, bir editör bana *Prences ve Bezelye Tanesi*’nin masalsı bir yeniden anlatımını yazıp yazamayacağımı sordu

ama ben bunu yapamazdım. O hikâyeyi her zaman sevimsiz bulmuşumdur. Bir prens neden bu kadar hassas cildi olan bir gelin istesin ki? Bezelye tanesi bir düzine yatağın altında çürükler bırakmaya yetiyorsa, bir insan dokunuşu ne yapabilirdi ki? Bunu neden isteyesiniz ki? Bu prens hakkında bize ne söylüyordu? Düşüncelerimin hiçbirini yedi yaşındaki çocuklara yönelik neşeli bir romanda yer almasını isteyeceğiniz türden şeyler değildi. *Kırmızı Başlıklı Kız*'da uzlaştık ve ben de huysuzluğumu başka bir yöne aktardım.

Kemik köpekle hassas deriye takıntılı prens arasında bir yerde, açılış bölümlerini buldum. Hakkında hiçbir şey bilmediğim "Toz-karısı" denen birini, mutlu toprakları ve Kania'yla Damia'nın evlendirilmesi gibi detayları içeriyordu. Ve sonra, sık sık olduğu gibi, hikâye beş yıl boyunca nadasa bırakıldı, ara sıra tozu alındı, dürtülüp durdu, sonra bir gün her zamanki notumla birlikte editörüne yaklaşık on bin kelime gönderdim: "Hey, böyle bir şeyim var, ister misin?" (Bazı yazarların ön yazı ve sinopsis yazdıklarını duymuştum. Bir gün bunu denemek zorunda kalacağım).

Anlaşıldığı üzere, editörüm o şeyi istedi ve bu da nispeten kısa bir süre içinde çok daha fazla şey bulmamı gerektirdi. Toz-karısı kimdi? Ne iş yapardı? Vaftiz annesi neredeydi? Vaftiz anneleri neden bu işin içindeydi? Neden son teslim tarihime sadece iki ay kalmıştı? Ben ne yapıyordum? Neden annemin hep istediği gibi tıbbi bir denek olmamıştım ki? Organ karaborsası bu kadar kârlıken iki böbreğe de ihtiyacım var mıydı?

Bu, yazarlık sürecinin standart bir unsurudur ama elbette sorular yanıtlandı ve sonunda kitap ortaya çıktı. Yine de birkaç kişinin yardımı olmasaydı muhtemelen hâlâ marketin otoparkında sıkışıp kalmış olacağımı tahmin ediyorum. Birincisi, bazı kısımlar hakkında heyecanlanan ve öylece bırakmak yerine onlarla gerçekten bir şeyler yapmam gerektiğini fark etmemi sağlayan muhteşem editörüm Lindsey Hall; "bunu mu istiyorsun?" tarzı ön yazımla barışan, kontratları imzalamayı ve para almayı gerçekten hatırladığımdan emin olan menajerim Helen; kitaba daha fazla koyun eklemeyi reddetmememe rağmen sabırla eğirme, yün eğirme aletleri, atkı kilitleri ve duvar halıları hakkında bil-

gi veren ve hatta tığların nasıl çalıştığını gösteren beta okurum Shepherd; ve bana sonsuz destek olan, aynı zamanda tavuk besleyen sevgili kocam Kevin bunlardan birkaçı ve hepsi de şu ya da bu şekilde hikâyeye dâhil oldu.

Muhtemelen bu insanlar olmadan da kitap yazabilirdim, ama çok daha kötü kitaplar olurdu, çok daha fazla yıpranırdım ve muhtemelen bir böbreğim de eksilirdi. Özellikle iyi olan kısımlar muhtemelen onların suçudur ve beni durdurmak için gösterdikleri tüm çabalara rağmen yapılan hatalar neredeyse tamamen bana aittir.

Umarım köpeklerinizin hepsi sadık, şapşal ve iyi huyludur ve tavuklarınız şeytanlardan uzak kalır.

*T. King Fisher
Kuzey Carolina
Mayıs, 2020*